

ХАНС УЛРИХ ФОН КРАНЦ

ТАЙНИТЕ НА ТРЕТИЯ РАЙХ

“АНЕНЕРБЕ” -
СЕКРЕТНИЯТ ПРОЕКТ
НА ХИТЛЕР

**ХАНС УЛРИХ ФОН КРАНЦ
ТАЙНИТЕ НА ТРЕТИЯ РАЙХ
„АНЕНЕРБЕ“
СЕКРЕТНИЯТ ПРОЕКТ НА
ХИТЛЕР**

Превод: Лиляна Мандаджиева

chitanka.info

Книгите на Ханс Улрих фон Кранц, посветени на най-тъмните страни от историята на Третия райх, досега не са преведени на български език, а те заемат първите места в рейтинга на най-популярната историческа литература. Фон Кранц е син на офицер от СС, по волята на съдбата оказал се причастен към най-секретните проекти на нацистката империя.

Книгата, която ви предлагаме, разказва за секретния проект „Аненербе“ („Наследството на предците“), за връзката на хитлеристките вождове с окултните сили, за тайната база в Антарктида, за научните изследвания и опитите с живи хора в концлагерите и за много други ужасяващи факти, почерпени от есесовските архиви. Тайните на „Аненербе“ се пазят и от победителите, и от победените, защото тези тайни са способни да взривят напълно установената ни представа за нацистката империя. Но да ви оставим, уважаеми читатели, насаме с блестящото произведение на Кранц, което ще ви накара да погледнете поновому на света.

Бащата на Фон Кранц, офицер в СС^[1], бил причастен към най-секретните проекти на Третия райх, чиито тайни пазил през целия си живот. След войната избягал в Аржентина, за да се скрие от съдебно преследване. Едва след смъртта на своя баща синът узнал каква ужасяваща документация се съхранявала в семейните архиви.

Тази книга разказва за секретния проект „Аненербе“^[2] („Наследството на предците“), за връзката на нацисткото ръководство с окултните сили, за секретната база в Антарктида, за научните изследвания, чиито резултати не били надминати дори двадесет години след края на войната. Тайните на „Наследството на предците“ пазели и победителите, и победените, защото тези тайни били способни да взривят напълно установената представа за нацистката империя.

[1] SS (от съкращението на немското Schutzstaffel — „охранителен отряд“) — голяма паравоенна (съставена от цивилни лица, преминали военно обучение) организация, един от важните компоненти на нацистката партия в Германия, създадена през 1920 година като военизиран корпус за охрана на висшите функционери на партията. Членовете на СС се наричали *есесовци*. Съставът на

организацията се набиравал на расов и идеологически принцип. Най-дългогодишният ръководител на СС бил Хайнрих Химлер — от 1929 до 1945 година. — Бел.прев. ↑

[2] **Аненербе** (нем. *Ahnenerbe* — „Наследството на предците“, пълното наименование е „Немско сдружение за изучаване на древната германска история и наследството на предците“) — организация, съществуваща в Германия от 1935 до 1945 година, създадена за изучаване на традициите, историята и наследството на германската раса, за окултно-идеологическо обезпечение на Третия райх. Първоначалната цел била да се докаже теорията за расовото превъзходство на германците чрез исторически, антропологически и археологически изследвания. От 1 януари 1942 година „Аненербе“ влязло в състава на СС и цялата му дейност била преориентирана за военни нужди. Така възникнал **Институтът за военни изследвания към Третия райх**. Впоследствие международният трибунал в Нюрнберг признал „Аненербе“ за престъпна организация, а ръководителят ѝ Зиверс бил осъден на смърт и обесен. — Бел.прев. ↑

ПРЕДГОВОР ОТ ИЗДАТЕЛСТВОТО

Днес в серията „Лабиринти на истината“ ви представяме нов автор — Ханс Улрих фон Кранц. Смятаме, че засега името му нищо не говори на читателя. Книгите на Кранц, посветени на най-тъмните страни от историята на Третия райх^[1], досега не са превеждани на руски (и на български език). А и на Запад не са много известни — и учените изследователи, и средствата за масова информация се стараят с всички възможни начини да премълчават сензационните открития, които Кранц прави в книгите си. На издателите, които се опитват да ги издават, се оказва сериозен натиск, за да се откажат от намерението си. Малкото книги, които все пак излизат, научното общество се опитва да представи като евтино жълто четиво.

Но това — на Запад. В родината на изследователя — Аржентина, а също и в цяла Латинска Америка — книгите му предизвикват истински фурор, за дълго заемайки първите места в рейтинга на най-популярната историческа литература.

Не съвсем характерна за аржентинец фамилия, ще каже читателят. И ще бъде съвършено прав. Фон Кранц е етнически немец, чийто баща, офицер от СС, след Втората световна война избягал в Аржентина, за да се скрие от съдебно преследване или, което било къде по-опасно, от разправа без съд и следствие. По волята на съдбата той се оказал причастен към най-секретните проекти на Третия райх, чиито тайни пазил цял живот. Едва след смъртта на своя баща синът узнал каква ужасяваща документация се съхранявала в семейните архиви. От този момент добропорядъчният буржоа се превърнал в неуморим и талантлив изследовател, истински преследвач, търсач на сензационни тайни.

Ако прочетете книгите на Кранц и после видите снимката му, ще изпитате твърде странно усещане. Прелиствайки страниците им, си представяте автора им млад, стегнат човек с волеви черти на лицето и стоманен поглед — с такава завладяваща динамика и интрига е изпълнен всеки ред на книгите му. От снимката му, обаче, ви гледа

обикновен петдесетгодишен човек — загорял блондин с прошарена коса, склонен към пълнеене, със спокойно, невъзмутимо лице. Подобно „раздвоение на личността“ съвсем не е случайно. Фон Кранц бил принуден дълги години да води фактически двоен живот, докато не се решил да издаде първата си книга (която вие, уважаеми читатели, сега държите в ръцете си). И едва ли някой би могъл да заподозре, че под външността на примерен буржоа, на типичен мениджър от средна ръка или на университетски професор се крие човек, готов да разруши стереотипите и да извади на бял свят факти, които старателно са се премълчавали или скривали.

Ние издаваме тази книга и затова че темата за тайните на Третия райх сега е много популярна. За съжаление, рафтовете на книжарниците са запълнени предимно с недобросъвестни имитации, бездарни измислици по нея. За разлика от тази продукция, която езикът не се обръща да назове другояче, освен отпадъчна хартия, книгата на Кранц въпреки живия и увлекателен стил на изложението е истинско сериозно изследване, базирано на богат фактически материал.

Впрочем — да спрем дотук и да ви оставим, уважаеми читатели, насаме с блестящото произведение на Кранц, което, без съмнение, ще ви накара да погледнете поновому на много, всъщност, отдавна известни факти.

[1] Третият райх (Третата империя, Третата държава) е неофициалното наименование на Германската държава от 24 март 1933 до 23 март 1945 година. В литературата и историографията Третият райх е известен и като „нацистка Германия“, която в този период е тоталитарна държава с еднопартийна система и доминираща идеология — националсоциализма. — Бел.прев. ↑

СЛОВО КЪМ ЧИТАТЕЛЯ

„Син на есесовец“ — това прозвище ми се лепна още в най-ранното ми детство. Тогава не разбирах какво означава, но не се обиждах — казваха го обикновено без всякаква злоба или презрение. В тихата, безгрижна Патагония световната война изглеждаше, както и всичко ставащо в Европа, като нещо далечно, почти нереално. При това повечето от онези, с които общувах през детските си години, бяха жители на селища с немски колонисти, в едно от които беше родена и моята майка, и където през далечната четиридесет и пета година беше пристигнал моят баща.

Да, той действително е бил есесовец. Но не от онези, които са стояли в наблюдателните кули на многобройните концлагери. И не от онези, които са се сражавали на фронта в състава на елитните части. Когато нацистите дошли на власт; моят баща бил млад, но вдъхващ големи надежди учен, изучаващ историята и традициите на древните германци. Твърде бързо всички тези изследвания взело под свое покровителство всемогъщото СС на Хенрих Химлер. Пред моя баща стоял много прост избор: или да стане есесовец, или да се откаже от любимата си работа. Той избрал първото. Историята показала, че това е бил неправилният избор, но можем ли днес да го обвиняваме в това?

Баща ми почти не говореше за научната си работа. Той се издигнал до високото звание оберщурмбанфюрер на СС, което примерно съответствало на армейския ранг майор. Когато Германия загубила войната, Хенрих фон Кранц избягал в Аржентина, където срещнал моята майка и където през 1950 година се появил на бял свят авторът на тези редове. Баща ми не обичаше да разказва подробности за бягството си, казваше само, че се е спасявал от възможна разправа, която заплашвала всички есесовци независимо от това, дали са били замесени във военни престъпления или не.

До известно време вярвах на това. Едва много по-късно, през студентските си години, когато започнах сериозно да се интересувам от историята на Третия райх, по неволя се замислих за истинността на

думите му. В СС са служели стотици хиляди хора, от тях десетки хиляди са били офицери. Смъртната присъда и затворът са били участ за някои от тях, главно за онези, чиито ръце са били изцапани с кръв. Именно тези хора са се стремили да се скрият в Латинска Америка. Изследователи като моя баща сравнително спокойно преживели първите години след поражението във войната и дори успели да се върнат към работата си на учени. Защо все пак е избягал? И още една загадка: след пристигането си в Аржентина той изцяло зарязал науката и започнал да се занимава с банална търговия. Защо?

Докато беше жив баща ми, не можех да намеря отговор на тези въпроси. Нещо повече, стараех се да не ги задавам нито на него, нито на себе си. Едва след неговата смърт през 1990 година, преглеждайки книгата му, намерих решението на загадката. Ще кажа честно: то се оказа съвсем не такова, каквото очаквах и се боях да узная. И от това ставаше още по-шокиращо.

Тук, в стария сейф на чардака на нашия дом, се пазеха документи, отнасящи се за такива страни от историята на Третия райх, за които по-рано не подозирах. За тайнствения проект „Аненербе“ („Наследството на предците“), за връзките на нацисткото ръководство с окултните сили, за секретната база в Антарктида, за научните изследвания, чиито резултати не били надминати дори двадесет години след края на войната. Те се пазели в тайна и от победителите, и от победените, защото тези тайни били способни изцяло да взривят нашите представи за нацистката империя. Дълго време историците ни насаждаха образа на напълно банкрутирала държава, претърпяла крах във всичките си начинания. Може би на някакъв етап това да е било правилно, но не е възможно десетилетия наред хората да се залъгват с едни и същи приказки! Защото в действителност този чудовищен, демоничен, престъпен режим е постигнал в някои области такива успехи, каквито останалото човечество дори не е сънувало. За това ясно говорех, буквално крещяха документите, които получих в наследство.

Първата ми реакция беше да публикувам находките си. Обаче издателите, към които се обръщах, не проявиха никакъв интерес. „Аз мога да забъркам нещо по-интересно“, — каза един от редакторите по време на разговора ни. Разбрах, че не ме вземат на сериозно и това ме учуди и озлоби в еднаква степен.

След като претърпях неуспех, разбрах, че правя нещо не както трябва. Скоро осъзнах какво именно. Документите, които притежавах, бяха отделни елементи от голяма мозайка, от която много фрагменти липсваха. Документите не създаваха единна, цялостна, убедителна картина, затова не им вярвах. И тогава разбрах, че моя задача е да възпроизведа картината в цялата ѝ пълнота. Това изискваше моят дълг пред баща ми; освен това за първи път разбрах какво означава истинският хазарт за изследвателя!

В търсене на различни фрагменти от мозайката, изминаха ни повече, ни по-малко от дванадесет години. И едва сега съм готов да публикувам първата си книга, след която, надявам се, да последват и други. През тези години многократно рискувах доброто си име и дори живота си, попадах в различни истории, губех и отново намирах краищата на тънките нишки, водещи към скритата в мрака истина. Но оглеждайки се назад, не съжалявам за това, че избрах този път.

Аз направих своя избор. Сега изборът е ваш, скъпи мои читатели. Какво ще направите? Ще оставите книгата настрана, без дори да я прочетете? Ще я прочетете и ще се постараете завинаги да я изхвърлите от главата си, за да не нарушавате установените стереотипи? Или все пак ще отворите разума си за тази нова, неочаквана, често шокираща истина, която аз се стремя да ви открия?

Плода на своя труд, който вие държите сега в ръцете си, посвещавам на своя баща Хенрих фон Кранц, без когото моите изследвания никога не биха започнали и, съответно, нямаше да я има тази книга.

ГЛАВА 1

СКРОМНОТО ОБАЯНИЕ НА НАУКАТА

КАК ЗАПОЧНА ВСИЧКО...

Малко преди смъртта на баща ми намерих в бюрото му изрезка от вестник. Написаното беше на немски език, което, впрочем, не беше пречка за мен; немски и испански владея еднакво добре. Статията беше озаглавена „Руските секретни архиви“. В нея се разказваше за това, че лидерът на Съветския съюз Горбачов разрешил да се отворят засекретените документи, някога иззети и изнесени от Германия. Няколко реда бяха подчертани с червено:

Сред секретните фондове има документи, които се отнасят за дейността на държавните органи и спецслужбите на Третия райх. Има и съвсем странни фондове. Когато през 1945 година Червената армия успешно настъпвала в Долна Силезия, руски десантници завзели старинния замък Алтан. Нападението се оказало неочаквано за обитателите му — есесовци с високи чинове, които тъкмо се канели да изнесат от замъка някакви книжа. Не им стигнали само няколко часа да свършат това. Руските войници взели книгата със себе си. Отначало помислили, че това са военни планове или чертежи на секретна техника. Но не — текстовете на документите напомняли страници от някакъв фантастичен роман. Ставало дума за окултни науки, за магическа психология; там се намирали протоколите на масонски ложи и информация за тайни общества, изследвания на загадъчната тибетска страна Шамбала и на не по-малко тайнствения институт „Аненербе“. Документите незабавно били засекретени и комунистите дълги години ги съхранявали в тайните си архиви. Днес в Русия се провежда перестройка и вратите на архивите са широко отворени. Скоро първите изследователи ще могат да се докоснат до тези сензационни материали.

Както вече стана дума, през свободното си време изучавах историята на Третия райх и можех да се похваля с доста обширни познания. При все това за никакви окултни занимания на нацистката върхушка не ми беше известно. Тогава мислех, че това е било неизвестно и на моя баща и затова не му задавах никакви въпроси. За което сега много съжалявам — може би последните ми разследвания щяха да вървят по-бързо.

Но предчувствайки интересната тема, незабавно започнах да проучвам всичко, което можеше да има отношение към нея. Не отведнъж, не веднага започнаха да ми попадат отделни факти, случайни споменавания, откъси от важна информация. Имах усещането, че някой е разкъсал куп документи на малки късчета и ги е разхвърлял в гората, а аз се опитвах да ги събера. Но трудностите само ме прищпорваха. Впрочем не знам как би завършила дилетантската ми идея, ако не беше находката на чардака на нашия дом след смъртта на баща ми.

И сега, когато пиша тези редове, той стои пред мен — този стар, олющен сейф, произведен от фирмата „Манесман“ през 1936 година. За тези години бях свикнал с вида му. Спомням си, когато за първи път го отворих и взех в ръцете си дебелите папки с документи. Най-отгоре лежаха няколко досиета. Бях учуден — защо му е трябвало на баща ми толкова години да пази сведения за отдавна умрели хора, вероятно нямащи никакво отношение към него?

И едва после, след като се задълбочих в четене на написаните на машина редове, разбрах. Тези хора са били пряко свързани не само със съдбата на моя баща, но и със съдбата на цяла Германия и на целия свят. Защото именно те — волю или неволю — са били учители на Адолф Хитлер.

През изминалите години узнах за тях много нови неща, които липсваха в досиетата на моя баща. Източниците на информация няма да разкривам — някои сведения са получени по не съвсем редовен начин, други са ми предадени при условие да пазя най-строга тайна. И така, ще започна с първия от тях, когото в кръговете на тайнствения институт „Аненербе“, или „Наследството на предците“, наричали предтеча.

ПРЕДТЕЧАТА

Йорг Ланц фон Либенфелс (във всеки случай така този човек наричал себе си) дошъл на този свят, според собствените му думи, в Месина на 1 май 1872 година. Детските му години са покрити с мрака на неизвестността. Съдейки по всичко, Ланц сам е унищожавал свидетелствата за истинското си минало, замествайки ги с красива измислица. Впрочем някои неща от разказите му все пак били истина.

В частност, става дума за интереса му към Средновековието. От ранни години Ланц се увличал от рицарски романи, пленявала го суровата мощ на духовно-рицарските ордени. Именно тях той смятал за духовен елит на тогавашното общество. Според собственото му признание на първо място за него винаги бил орденът на тамплиерите^[1], чиято история той знаел отлично. Още повече че тази история действително съдържала немалко вълнуващи страници. Орденът, основан в епохата на Кръстоносните походи за защита на Гроба Господен в Йерусалим, за кратко време станал „държава в държавата“, натрупал огромни богатства и активно се намесвал в европейската политика. Покрай всичко останало тамплиерите основали собствени научни центрове, където активно се занимавали с астрология, магия и прочие забранени науки. Така орденът на тамплиерите, отначало оръдие на римския папа, започнал да представлява опасност за него — Впрочем, както и за много крале в тогавашна Европа. Тези сили, след като се обединили, обаче, нанесли мощен удар на ордена, арестувайки наведнъж цялата му върхушка по обвинение в магьосничество и ерес. Орденът бил унищожен, но никой никога не успял да открие нито богатствата, нито хранилищата на неговите знания. Тези скрити съкровища вълнували ума на малкия Ланц, подтиквайки го да измисля романтичното си минало.

Така, според собствените му думи, той бил син на барон Йохан Ланц фон Либенфелс, представител на старо швабско семейство, чиито корени се отнасяли към XV век. Основателят на това семейство стремително се издигнал от прост бръснар благодарение на самоотвержената си служба на германския император. Тази традиция

продължили неговите потомци; всички Либенфелс така или иначе се посветили на военна или духовна служба. А почти всички жени от рода в продължение на много векове ставали абатиси в различни немски манастири. Вероятно именно заради това родът твърде бързо угаснал — от края на XVIII век не намерих нито едно сведение за Либенфелс. Затова вероятно е знаел и Ланц, който по такъв начин можел безнаказано да си присвои родовите предци. Може би отначало това е било само игра, която самият той скоро започнал да възприема насериозно.

Кой в действителност е бил той? Адолф Йозеф Ланц се родил през 1874 година в едно от предградията на Виена. Баща му бил учител по история и оказал огромно влияние на мирогледа на сина си. Успях да открия свидетелство на един негов познат, който твърдеше, че Ланц-старши бил ярък привърженик на великогерманската идея и отдавал голямо значение на славното минало на немския народ. На стените в дома му висели хералдични щитове и старинно оръжие. Именно в такава обстановка раснал младият Адолф Йозеф. Но ако за бащата всичко това било не повече от увлечение, синът възприемал рицарската романтика напълно сериозно и отишъл далеч зад пределите, до които неговите родители искали да зложат романтичните му наклонности. В семейството назрявал сериозен конфликт, който се разrazil през 1893 година. Младият Ланц, скъсвайки отношенията си със своя баща, влязъл в ордена на цистерцианците^[2] под името брат Георг.

Цистерцианският орден е един от малкото средновековни ордени, просъществували до наши дни. Той не е много известен сред широките кръгове (за разлика, например, от йезуитите или прословутия „Опус Деи“^[3]), но е твърде влиятелен. Дълголетието му обуславяли две обстоятелства: първо, твърде суровият устав, който не бил променян от XII век, и, второ, откъснатостта от светските дела и извънредно мирният му характер. Последното малко устройвало Ланц, но изборът не бил голям. И той, потапяйки се в атмосферата на своите любими рицарски романи, със завидно усърдие започнал да гради духовната си кариера.

През първите години от пребиваването си в ордена Ланц се представил откъм най-добрата си страна. Успях да открия в манастирските архиви характеристика, която му дал игуменът:

Сред останалите послушници този се отличава със своето усърдие и вяра. Свято почита нашия устав, понеже счита всяко слово в него за вдъхновение от Бога. Най-ценното в този млад човек е това, че е свършено защитен от всички вредни влияния на времето; той вижда себе си влизащ в Йерусалим начело на победоносна кръстоносна армия. Тези мечти не са опасни, понеже по такъв начин той става един от рицарите на нашата църква, рицари, които толкова ни липсват в днешния атеистичен век. Развитият интелект на този юноша ни кара да лелеем най-светли надежди за неговото бъдеще. Той има всички дадености да стане един от онези, с които се гордее нашата църква.

През 1897 година Ланц се подстригал за монах, а през следващата започнал да преподава в духовната семинария. Той не само учил, но и се учил: в манастира на Светия Кръст, както било през Средните векове, работели забележителни учени. Например Нивард Шлегел, специалист по ранна библейска история, който оказал на юношата огромно влияние, или Аксел Франц, един от най-добрите историци-медиевисти^[4], на когото младият брат Георг станал любим ученик. Тяхното общуване било толкова близко, че някои (впрочем, смятам, без всякакви реални основания) ги подозирали в хомосексуална връзка.

През това време името на Ланц постепенно станало известно в научния свят. Отначало той се занимавал с историята на самото абатство — твърде плодотворна тема и още неразработвана от учените. Трудовете по история на древния манастир, принадлежащи на неговото перо, се появявали в различни научни списания. Според някои сведения Ланц успял дори да подготви за издаване книга, посветена на този сюжет. Но тя така и не видяла бял свят. През 1899 година Ланц се отказал от обета и напуснал абатството.

Какво се случило? Работата била там, че Ланц, увличайки се по старозаветните сказания, изпитвал все по-голямо отвращение от изобразяваните там хора, постоянно съгрешаващи и отговарящи на злото със зло. На всяка страница на Библията тези хора творели зло, държали се като диви животни. Постепенно Ланц започнал да се

замисля за природата на злото у човека и се заел да изучава в допълнение към всичко останало и антропология. Манастирското началство на първо време поощрявало тези занятия. Но само на първо. Докато не станало известно до какви изводи стигнал младият и ревностен монах.

А тези изводи били прости. На страниците на Стария Завет действали евреи, които били достойни само за презрение. А християните били хора с европейска култура, от европейски расов тип. След като прочел наличната литература по този въпрос, Ланц определил характерните черти на този тип — светла кожа и коса, сини очи. Накратко, ставало дума за прословутата арийска раса^[5]. Именно тя се явявала носител на добро, при това поради вътрешната си природа, независимо от религията. А негрите, азиатците, евреите — били възплъщение на злото. И дори да приемат християнството, това нищо нямало да промени в тяхната тъмна природа.

Тези твърдения по своята същност били ерес. Наставниците отначало се опитвали да посочат на Георг пътя на истината, но той вече бил завладян от собствената си идея. Нещо повече, препрочитайки древния устав на цистерцианския орден, Ланц открил в него някои места, кореспондиращи с неговите идеи. И сега в очите на младия човек не той изглеждал еретик и отстъпник, а всички останали братя — предатели, които били извратили изначалните постулати на ордена. В досието, събрано от моя баща, открих стар лист хартия, на който с ръката на Ланц бяха записани неговите мисли по този въпрос.

Цистерцианското братство е било създадено с голяма цел — да пази арийската раса като избрана от Христа. То трябвало да противодейства на опитите на тъмнокожите да проникнат в лоното на християнството и да се смесят с нас, унищожавайки рода ни. През вековете то е стояло на стража на своите идеали. Но нищо не е вечно и днес братството се прероди. Очевидно агентите на врага все пак са проникнали в неговите среди. Братството подлежи на прераждане.

Мисълта да основе свой, нов монашески орден щял да преследва Ланц през целия му живот. А засега, връщайки се към светския си живот, временно отхвърлил духовните занимания и се посветил на науката. Получил няколко патента за изобретения, имал публикации в сериозни научни списания. През 1902 година станал доктор на науките. Той, както и преди, се занимавал със старозаветна история и веднъж, изучавайки асирийските надписи, дошъл до невероятно откритие.

Още през 1848 година английският ориентолог Остин Хенри намерил при разкопки два обелиска, на които били изобразени асирийци със странни митични животни от неизвестен вид. Клинописът^[6] съобщавал, че тези животни крал Мюсри изпратил на Ашурбанипал II в знак на уважение. По-нататък следвало пояснение, че владиката на Асирия развъждал тези животни в зоологическата градина на Калах.

Какви били тези животни? Ланц дълго се вглеждал в репродукцията на плочките. А после разбрал: това били пигмеи! Значи още от древността на Земята са съществували две раси: хора-арийци и човекоподобни пигмеи. Евреите, негрите, азиатците били резултат от престъпно кръвосмешение на тези две раси, от което, впрочем, са пострадали и съвременните европейци.

Темата за кръвосмешението Ланц разглеждал с особен интерес. Очевидно годините, прекарани в манастира, си казвали своето. За потвърждаване на изводите си Ланц вземал материали отвсякъде — от старозаветните библейски текстове до най-новите открития на антропологията. Широкият, но повърхностен кръгзор изиграл тук най-печална роля. Сексуалната разпуснатост на арийските жени, смятал Ланц, довела до израждане на расата; докато мъжете ходели на лов и търсели храна, жените се отдавали на разврат. Оттук, според него, произхождал библейският мит за Адам и Ева.

Изводите си Ланц подробно обосновал в книгата „Теозология, или Гримасите на Содом и Електронът на Боговете“. Днес нейните основни положения ни се струват глупост, но в навечерието на

миналия век, когато едва ли не всеки ден светът бил разтърсван от нови открития, хората били готови да вярват в най-невероятни неща. Още повече че всички тези открития Ланц старателно преплитал със своята теория. В частност, той надарил боговете с органи, които приемали рентгенови лъчи и радиосигнали; именно в това била тайната на тяхното всемогъщество и телепатичните им способности. Арийците също притежавали подобни способности, но ги загубили в резултат на престъпното кръвосмешение. Последен истински ариец бил Христос — с това се обяснявали и неговите чудеса.

Нима времето на арийците е отминало завинаги? Не, човечеството още можело да възобнови своето движение нагоре по еволюционната стълба, уверявал Ланц. За тази цел трябвало да се откажем от всички еврейски религии, да се отделят „белите“ потомци на арийците от „цветните“ потомци на пигмеите и да се забранят смесените бракове. А още по-добре — изобщо да се стерилизират. Непълноценните хора да се принасят в жертва на боговете, а евреите... къде ли... в Мадагаскар, може би, да се изпратят?

Разделението на избрани и всички останали трябвало да се запази и вътре в бялата раса. Никакъв социализъм, никаква еманципация, всичко това било измислица на злобните пигмеи! Жената трябвало да запази подчиненото си положение, в обществото трябвало да господстват същите закони като в живата природа. Само тогава механизмите, които осигурявали еволюцията — естествен и полов подбор — щели да заработят отново. Ланц, както и много негови съвременници, разбирал учението на Дарвин в буквалния смисъл на думата и предлагал да се развъждат хора, както се развъждат ценни породи кучета.

Да спрем за малко и да се попитаме: какво ви напомня това? Та това са в чист вид основните черти на хитлеровото учение! Въпреки че Хитлер никъде не се позовавал на Либенфелс (има си хас, та той приписвал на себе си авторството на всички тези идеи), за полубезумния идеолог в средите на СС всички знаели. Именно затова го наричали Предтеча, а в закритите изследователски институти учредили премия на името на Либенфелс, която се давала на най-отличилите се учени и представлявала неголям лек автомобил. Всъщност по този начин моят баща беше получил първата си кола.

Впрочем да се върнем към Ланц. Писането на книги било не кулминацията, а само началото на неговия път. Следващата му идея била основаването на орден, който трябвало да представя на света светлината на неговото учение. За да придаде на себе си (и на ордена) по-голяма тежест, през 1903 година приел фамилията фон Либенфелс, измислил романтична история на своя живот и създал около себе си ореол на романтична тайнственост. Към този момент не поддържал никакви отношения с родителите си.

През 1905 година орденът бил основан. Либенфелс не умувал над наименованието му, кръщавайки своята рожба „Новите тамплиери“. Едновременно с това започнал да издава списание под названието „Остара“, което имало твърде голям тираж. Ланц смятал своя орден за пряко продължение на делото на рицарите на Храма (които за по-голяма убедителност отъждествявал с легендарните рицари на Чашата на Свещения Граал). В изображението на Либенфелс тамплиерите се превръщали в безстрашни мисионери, борци срещу расовото кръвосмешение и превзелото целия свят еврейство. Те планирали основаването на великогермански райх (империя) от бреговете на Атлантика до степите на Източна Европа, който трябвало да включва в границите си целия ареал на разселените потомци на арийците. Всички низши раси следвало, това се подразбирало, да се изтребят или да се превърнат в роби.

Орденът твърде бързо разгърнал активна дейност. Неговата необичайност привлякла за членове много тогавашни интелектуалци. Сред тях имало и представители на висшето общество, на които им бил омръзнал придворният живот и търсели нови усещания. Ланц лично разработил устава на ордена, прекарвал дълги нощи в подробно описание на церемониала му. В основата му залегнал кодексът на цистерианците (ненапразно Либенфелс няколко години членувал в ордена им). Първите девет параграфа от устава съдържали утвърждаване на целите и принципите на ордена, изброявали се правата и задълженията на братята; имало кратко описание на ритуалите, отделни параграфи били посветени на церемониала, на йерархията, хералдиката и на униформеното облекло. По-нататък следвали не по-малко важни параграфи, отнасящи се за правата на собственост (както ще видим по-нататък, грижата за имуществото на ордена заемала далеч не последно място).

От това, което вече разказах за идеите на Ланц, може да се направи извод на какви принципи се основавал неговият орден. Това било религиозно расово обединение, в което се допускали само хора с арийска външност, свидетелстваща за преобладаване на чиста кръв. Грубо казано, за встъпване в ордена трябвало да притежаваш светла коса, сини (минимум сиви) очи и „арийско“ телосложение, което се установявало от определени пропорции на тялото. Например истинският ариец трябвало да има „продълговата глава“, тоест дължината на черепа да е по-голяма от ширината му. Целта на ордена била да пропагандира расовата чистота и развитието на арийската наука и изкуство. Ланц дълго обмислял каква религиозна основа да има неговият орден. Християнството, основаващо се на юдаизма — религията на пигмеите, явно не подходило. Трябвало да измисли нещо свое. В резултат се получила смес от християнски заповеди, дарвинизъм и мистични култове, която самият Либенфелс, съдейки по всичко, така и не успял докрай да разположи по местата им.

Членовете на ордена били длъжни да поемат върху себе си голям, макар и в известна степен аморфен кръг от задължения. С това те се различавали от членовете на традиционните монашески ордени: никой не ги задължавал да живеят в манастир или да умъртвяват плътта си. Всеки бил длъжен да внася в дейността на ордена своята лепта. Ланц, както виждаме, се проявил като прагматичен човек. Членовете на ордена били длъжни, първо, да водят пропаганда и да привличат нови членове, второ, да помагат на своите събратя по орден и раса. Освен това сключваните от тях бракове трябвало да бъдат расово чисти. По всякакъв начин се подкрепяло създаването на нови центрове на ордена и крупните пожертвования в негова полза.

В рамките на ордена съществували научни и духовни кръгове. Те били призвани да развиват учението на Ланц. В частност, „учените братя“ се занимавали с генеалогия^[7] и антропология. В рамките на ордена със съвместни усилия били написани няколко ритуални книги, основна от които била „Хебдомадарий“. Всеки ден се провеждали по три служби (сутрешна, обедна и вечерна), които се променяли в зависимост от деня на седмицата. Въпреки сходството в наименованието те се различавали твърде много от християнските ритуали. В частност, всички участници в церемонията били длъжни да носят специално облекло и да изпълняват ритуални танци. Текстовете

на молитвите, обаче, били твърде кратки и съдържателни — съдейки по всичко, Либенфелс просто го мързяло да пише дълги богослужебни книги.

В ордена съществувала собствена йерархия. Положението на всеки член зависело от расовата му чистота, готовността да се посвети на ордена и продължителността на членството в неговите редици. Била разработена сложна система за определяне на расовата чистота, през която минавали всички достигнали 24-годишна възраст. По-младите послушници и тези, чиято расова чистота била под 50%, образували в йерархията на ордена низшия разряд на „слугите“. Следващият разряд — „семейство“ — бил създаден за онези, които формално се числели в ордена, но не се старали да отделят много време за служене на боговете на Ланц. Като правило, в „членове на семейството“ влизали аристократите и богатите, които били основните спонсори на ордена. Разрядът на „неофитите“^[8] включвал хора с повече от 50% расова чистота, послушници, отскоро влезли в редовете на ордена.

Висшите разряди на ордена се разделяли на магистри, каноници, презвитери и приори, които се различавали помежду си по степента на расовата чистота и правата вътре в ордена. Да приемат нови членове във висшите приори можели, например, само приорите. Вътре във всеки ранг имало отделна йерархия, основана на стажа в ордена на един или друг член.

Ланц разработил и специална униформа за членовете на ордена. Одеянето им представлявало бяла сутана^[9] с островръх капишон (съществува силно подозрение, че Ланц го е заимствал от американския Ку-клукс-клан), украсена с червен кръст. Размерът и формата на кръста зависели от ранга на притежателя на дрехата. Приорите имали златен жезъл, напомнящ маршалския. Всеки член на ордена имал свой герб, както и всеки член на филиалите му. Гербовете се утвърждавали лично от Ланц и в основата им трябвало да се намира гербът на ордена. В частност, в тях непременно трябвало да присъстват ангел и фавн^[10]. При встъпване в ордена всеки брат приемал ново име.

И така, орденът на Либенфелс процъфтявал. Но само Либенфелс ли е имал заслуга за това? След като проучих някои материали, скрити много по-добре от другите, дойдох до извода, че това съвсем не е било така. Нещо повече, макар че бил основан през 1905, през първите две години водел жалко съществуване. Едва през 1907 настъпил необясним

прелом. Положението на ордена рязко се подобрило, заедно с това се подобрило и финансовото му положение. Ланц се сдобил с древния замък Верфенщайн, романтична средновековна руина, разположен върху отвесна скала над самия Дунав. Тогава в ордена започнали да се стичат нови членове, за него заговорили в придворните кръгове. Каква била причината?

Отговора намерих на съвсем неочаквано място — в биографията на австрийския император Франц-Йосиф, издадена през 1926 година във Виена. Авторът, съдейки по всичко — австрийски социалист, ругаел, без да подбира думите, династията на Хабсбургите и, в частност, споменава, че наследникът на престола, ерцхерцог Франц Фердинанд, „покровителствал мистичните псевдорелигиозни ордени“. Освен творението на Ланц други подобни ордени във Виена по това време нямало. Логично е да се предположи, че по някакъв начин Либенфелс се е срещнал с ерцхерцога и е спечелил покровителството му, поради което станал популярен в придворните кръгове.

Скъпо бих платил да можем да погледна банковите сметки на ордена и да проверя откъде са идвали парите за мистичните прищевки на Ланц. За съжаление, засега те бяха недостъпни и едва ли ще станат достъпни в близко бъдеще. Работата е там, че финансовите му дела се водели не как да е, а от световноизвестни швейцарски банки, които, както е известно, свято пазят своите тайни. Очевидно онези, които давали пари на ордена „Новите тамплиери“, съвсем не са искали някой да узнае за това.

Но да се върнем в 1907 година, когато Ланц тържествено се настанил в своя замък и започнал, както се полага на добър стопанин, да се занимава с интериора му. Над кулите на замъка се извисили два флага: на единия бил изобразен гербът на Либенфелс, а на другия — червена свастика^[11], обкръжена с четири сини цвята на златен фон. Ланц заимствал свастиката от символиката на древните индоевропейски племена, които той смятал за истински арийци. Изобщо той не правел изключение: много подобни движения избирали свастиката за своите знамена. От 1908 година в замъка започнали да се организират фестивали, които привличали многобройна тълпа зрители. В качеството си на организатор на шоу Либенфелс бил ненадминат (в този смисъл Хитлер щял да стане негов достоен наследник). Костюмираните празненства се съпровождали с представяне на

митологични сцени под съпровод на музиката на Вагнер и завършвали с концерти и фойерверки.

Ланц приветствал първата световна война като „битка на арийската раса“. Наистина самият той не бил на фронта, въпреки че възрастта му напълно позволявала това. Другите членове на ордена се сражавали в редовете на австрийската и германската армии, което, впрочем, не ги спасило от неминуемо поражение. След войната ордена успял да спечели още по-голям авторитет — неговата идеология привличала все нови и нови привърженици, разочаровани от християнството и търсещи светлината на ново учение. Но ето че се появил проблем — в сложната икономическа ситуация потокът от финансови средства почти секнал, а притокът на нови членове без пукнат грош в джоба си не представлявал за Ланц голяма ценност. 1921 година достигнала най-високата точка в дейността на ордена „Новите тамплиери“, след което последвал неизбежен залез.

Но историята на Ланц не свършва с това...

[1] **Орденът на Тамплиерите („Рицарите на храма“, или „Бедните рицари на Исус Христос“)** е названието на един от християнските военни ордени, възникнали след Първия кръстоносен поход. Целите му били да защитава новото кралство Йерусалим от враждебните мюсюлмански съседи и да се грижи за безопасността на християнските поклонници. С течение на времето ордена се превърнал в мощна икономическа и политическа структура със значително влияние над коронованите глави в средновековна Европа. Тамплиерите били добре организирани и бързо се превърнали във водеща сила в международната политика през епохата на Кръстоносните походи. — Бел.прев. ↑

[2] **Цистерциански орден** — католически монашески орден, основан от Св. Робер Модемски-Цистерциум в Бургундия, Франция. Робер бил потомък на знатен шампански род, постъпил на младини в бенедиктинския орден. През 1098 основал манастира Цистерциум, а с него и ордена. Първоначално голямата строгост на цистерцианците препятствала привличането на голям брой привърженици, но след като през 1112 година в ордена постъпил Св. Бернар от Клерво, броят на членовете рязко се увеличил и станал един от най-големите католически ордени. Към 1200 година броят на цистерцианските

монастири вече бил около 2000 (Франция, Германия, Великобритания, Испания, Италия и Унгария). Поради голямото влияние на Св. Бернар върху ордена и до днес неговите членове често са наричани и *бернардинци*. — Бел.прев. ↑

[3] **„Опус Деи“** (в буквален превод — „Божие дело“) е лична прелатура, институция на Католическата църква. Основана е през 1928 г. от св. Хосемария Ескриба де Балагуер (1902–1975) — испански свещеник, канонизиран от Папа Йоан Павел II през 2002 г. — Бел.прев. ↑

[4] **Медиевистиката** е клон на историческата наука, занимаващ се с изследване на Средновековието. **Медиевист** — който се специализира в средновековни изследвания. — Бел.прев. ↑

[5] **Арийска раса** — предполагаемо подразделение на европейдната раса, обединяващо народите, говорещи индоевропейски езици. Арийци е самоназванието на древните индоирански народи и се приема за синоним на индоевропейци. Думата произхожда от „*айрия*“ на санскрит и означава „благороден“. — Бел.прев. ↑

[6] **Клинописът** е едно от най-ранните познати форми на писмено изразяване. Създаден е от шумерите приблизително около 3000 години преди Христа и отначало представлявал система от пиктографи (изображения, рисунки). През годините, пикторалното писмо станало по-опростено и по-абстрактно. Клинописът бил записван върху глинени плочки, върху които символите били рисувани с тръстика, наречена **стилус**. — Бел.прев. ↑

[7] **Генеалогията** — историческа наука, занимаваща се с изучаването на родствените отношения между хората, историята на рода и произхода на индивида, представяйки ги и картинно чрез т.нар. родословно дърво, таблици или кръгови диаграми. — Бел.прев. ↑

[8] **Неофит** — основно значение: нов привърженик на някаква религия, общо значение — нов привърженик на учение или обществено движение, новак в някаква работа. Като исторически термин означава нови членове на тайни общества; в ранната християнска църква — новокръстен. — Бел.прев. ↑

[9] **Сутана** (фр. *Soutane* — пола, расо) — дълга горна дреха с дълги ръкави като на католическото духовенство, която се носи извън богослужението. Цветът ѝ зависи от йерархическото положение: на

свещеника — черен, на епископа — виолетов, на кардинала — пурпурночервен, на папата — бял. — Бел.прев. ↑

[10] **Фавн** или **Фаунус** (на латински *Faunus*, от *favere* — помагам) — древноиталийски бог, защитник на селяните и овчарите, на техните животни и ниви. В древногръцката митология негов аналог бил бог Пан. По-късно бил показван като Сатир — получовек, полукоза, свирещ на флейта. — Бел.прев. ↑

[11] **Свастиката** представлява кръст, чиито рамене са пречупени на 90° надясно. Думата „свастика“ идва от санскритски и означава предмет, носещ щастие или предвещаващ добро; по-точно — отличителен знак, който се поставя върху предмет или човек, за да носи късмет. Общоприетото мнение за свастиката се изменя през първата половина на 20 век, когато е приета за емблема на Националсоциалистическата германска работническа партия. След Втората световна война повечето европейци и дори европейски законодателства се отнасят към свастиката като към единствен националсоциалистически символ, без да вземат под внимание възможната ѝ друга употреба. — Бел.прев. ↑

УЧИТЕЛЯТ

Освен „Предтеча“ Хитлер е имал още и „Учител“. Под това име в книгата на моя баща фигурираше известният геополитик Карл Хаусхофер. Неговата съдба ми се стори също много интересна.

Наистина отначало малко се учудих: свикнали сме да чуваме, че Хаусхофер е бил използван и излъган от Хитлер, след което изпаднал в немилост, а синът му бил убит. В енциклопедиите, които прелистих набързо, Хаусхофер имаше ореол на мъченик, на кабинетен учен, който не разбирал от политика и затова не трябвало да носи никаква отговорност за злодеянията на Третия райх. Така ли е било наистина? Защото в досието, което намерих в сейфа, на Хаусхофер се приписваше друга, зловеща роля.

Големият геополитик се родил през 1869 година. Изпратили момчето във военно училище, предстояло му да стане кадрови офицер и да прекара целия си живот в казармата. Но твърде бързо се оказало, че военната служба не напълно съответствала на склонностите на юношата, който имал големи духовни и интелектуални заложби. За щастие, началството взело под внимание това обстоятелство и в навечерието на ХХ век Хаусхофер обиколил практически целия свят. Бил и в Индия, и в Китай, и в Япония. Вместо да се занимава с преките си задължения той изучавал духовните практики на мъдреците на тези страни. Казват, че дори бил посветен в едно от най-влиятелните тайни будистки общества. Впрочем това не повлияло на развитието на кариерата му. Първата световна война посрещнал вече като генерал.

В началото на ХХ век Хаусхофер се запознал с книгата на Либенфелс. Впрочем по това време имал вече напълно формиран мироглед, който произведението на Ланц само затвърдило. Той споделял вярата в расовата изключителност на арийците, преки потомци на които виждал в английската и германската нации. По време на Първата световна война на Хаусхофер вече не му било до геополитика. Миналото си казало думата: колегите му с учудване отбелязвали неговата способност да предвижда, присъща му като на командир и съвсем необяснима от рационална гледна точка. Той

предварително винаги точно знаел кога ще започне настъплението, как ще се промени времето, на кой участък на фронта било най-добре да се нанесе удар. Предричали му голямо бъдеще, но се намерили придворни недоброжелатели, които по всякакъв начин пречели на движението му нагоре. Вероятно в известна степен именно по тази причина след поражението на Германия във войната Хаусхофер окончателно и безвъзвратно напуснал армията, отдавайки се на науката. Основал списание „Геополитика“ и публикувал няколко научни статии, в които излагал основните си възгледи.

Много положения от това учение впоследствие се използвали от пропагандата на Третия райх, за да се обоснове разширяването на жизненото пространство на нацията. Именно Хаусхофер формулирал „научната“ основа за завземане на територията на Източна Европа, която уж била абсолютно необходима на германския народ за успешното му развитие. Немците, писал той, буквално се задъхват в днешните си граници, докато в плодородната Украйна се заселват малоценни славянски народи, които не умеят смислено да се разпореждат с полученото богатство.

Смята се, че именно благодарение на Хаусхофер свастиката станала символ на нацисткото движение. Геополитикът виждал в нея таен магичен знак, знак на слънцето и гръмотевицата, на живота и плодородието. Освен това той смятал свастиката за истински арийски символ, който, за разлика от другите известни изображения (кръст, триъгълник и т.н.) се срещал само у представителите на „чистата раса“. Свастиката произхожда от арийска Индия, откъдето се разпространила в Европа; при това в териториите, обитавани от семитските народи, свастиката не се срещала практически никъде. Не било ли това най-доброто доказателство за „чистокръвния“ произход на „опашатия кръст“?!

По-нататък Хаусхофер тръгнал по утъпканата от Ланц пътека. Арийската раса, казал той, трябвало да се върне към първоначалната си чистота. След Първата световна война той узнал за полумитичното общество „Зеленият дракон“, чийто символ била свастиката (въпреки старанията ми, така и не успях да изясня съществувало ли е то в действителност). Източник на информация в дадения случай бил белогвардейският генерал Кутепов, избягал след революцията в Берлин и разказал за тайното общество едва ли не на всеки срещнат.

Съдейки по всичко, Хаусхофер не могъл да разбере също къде руснакът лъже, къде казва истината. Но идеята за тайно общество го вдъхновила. През 1919 година той основал ордена „Светещата ложа“, на който предстояло да установи връзка с отвъдния свят (в съществуването, на който бил повече от сигурен) и да провежда определени геополитични опити за създаване на свръхчовек.

Хаусхофер, като далеч не глупав човек, твърде бързо разбрал, че неголямото и не особено влиятелно тайно общество не може да постигне поставените цели. Бил му е необходим лост на влияние върху държавната политика, свой човек във властта. Такъв човек той успял да намери твърде бързо. Това бил не кой да е, а самият Адолф Хитлер.

УЧЕНИКЪТ

Началото на 20-те години на ХХ век в Германия било повече от неспокойно. Победената страна, на която победителите наложили огромни репарации, предизвиквали непрекъснати икономически и политически кризи. Намаляване на производството, хиперинфлация, отчаянието на милиони хора и на този фон — активността на радикалните партии и комунистите, от една страна, и националистите — от друга страна. През ноември 1923 година една от националистическите групировки, която ръководел невисок брюнет със забавни мустачки, впрочем, нелош оратор, вдигнал въстание в Мюнхен. По-точно, опитал се да вдигне въстание, доколкото властите взели под контрол ситуацията още на другия ден. Човекът с мустачките се оказал в затвора в Ландсберг заедно с някои свои съмишленици. Сред тях бил и асистентът на професор Хаусхофер, на когото се възлагали големи надежди — младият учен Рудолф Хес.

Именно чрез Хес Хаусхофер се запознал с учението на Хитлер. То било твърде примитивно, но в същото време не могло да не предизвика симпатия у професора: Хитлер се борел за същите национално-расови цели като „Светецата ложа“! И Хаусхофер започнал редовно да посещава ландсбергските затворници, заедно с това борейки се за смекчаване на режима и предсрочното освобождаване на бъдещия фюрер (вожд, лидер) на германската нация.

Между него и Хитлер ставали оживени дискусии. Младият човек все повече изпадал под влиянието на известния геополитик. Именно по инициатива на Хаусхофер Хитлер започнал да пише книгата „Четири и половина години борба против лъжата, глупостта и страха“, получила известност под друго, по-кратко название — „Майн Кампф“ — „Моята борба“. Хаусхофер позволил на Хитлер напълно да се наслади на спомените на своето минало, измисляйки за себе си славен боен път на фронтовете на Първата световна война. Но не това било главното за него. Главното, което Хитлер възпроизвел в произведението си, станало впоследствие Библия за националсоциализма, били основните постановки на геополитиката на Хаусхофер — естествено, поднесени

грубо и опростено, така че да са пределно разбираеми за всеки немец. Наистина какво би могло да бъде по-просто: ти си представител на избрана раса, наоколо са враговете, които те ненавиждат за това поради собствената си непълноценност и в същото време се страхуват от тебе! Дошло е времето да им се отнеме жизненото пространство, което са завзели със сила, лъжа и хитрост!

Хитлер представлявал идеалното оръдие за Хаусхофер. Самият произход на младия бунтар говорел много. Той се родил в град Браунау ам Ин, общоизвестния европейски център на медиумите. Не е известно какво именно влияе на особеностите на града; не е изключено причината да е някаква природна аномалия, но фактът си остава факт: в Браунау много често се раждат медиуми. Именно потенциален медиум Хаусхофер видял в Хитлер.

Какво представляват тези медиуми? Наложил се да се задълбоча по този въпрос, след като напълно осъзнах ирационалната, мистична природа на отношенията между Хитлер и Хаусхофер. Това били не просто отношения между ученика и учителя, между знаменития учен и използващия неговата теория политик. Не, това били именно отношения между мага и медиума, такива, каквито ги рисуват окултните практики.

Според тези практики магът може да твори определени чудеса в неголям мащаб. За да разпространи своето влияние върху по-голяма или по-малка група хора, на него му е нужен посредник — медиум. Именно медиумът е способен да събере огромна маса енергия, а после „да наpomпа“ тълпата в съответствие с програмата, заложена в него от мага. Да наpomпа ненавист, любов, агресия — каквото пожелаеш. А в Хитлер отдавна се забелязвали определени способности в тази посока — умението му да въздейства на тълпата, според свидетелствата на съвременниците му, било ненадминато. Такъв медиум бил идеален партньор за „мага“ Хаусхофер.

Веднага правя уговорка: аз не съм окултист и не посещавам спиритически сеанси. Но глупаво и наивно би било да се предполага, че съвременната наука е достигнала предела на развитието си и е в състояние да обясни всичко, което се случва около нас. Има много неща, които засега се намират отвъд границите на нашето разбиране, но това съвсем не означава, че такива явления не съществуват в

природата. Към тях, например, се отнасяла дарбата на Хаусхофер, който създаде от Хитлер национален лидер.

Трябва да кажа, че много съвременници си спомняли за Хитлер именно като за медиум. Така например един от тях писал:

Като го гледаш, си спомняш за медиумите. През повечето време това са обикновени, незначителни същества. Внезапно, като че ли от небето, ги спхожда сила, власт, излизащи извън обикновените мерки... Медиумът е обладан от демони. Изчерпвайки този порив, той отново изпада в нищожество. Абсолютно съм убеден, че нещо подобно ставаше и с Хитлер. Персонажът с това име биваше временно обладаван от квазидемонични сили. Това беше съединение на баналност с изключителност — непоносима двойственост — веднага се усещаше при контакт с него. Подобно същество би могъл да измисли Достоевски: съединение на болезнен безпорядък с тревожно могъщество.

Същото казвали и много други негови съвременници.

Този, който слушаше Хитлер, внезапно виждаше пред себе си вожд на славата... като че ли се осветяваше тъмен прозорец. Господинът с мустаци като с четка се превръщаше в архангел... После архангелът отлиташе и оставаше само умореният Хитлер със стъкления поглед.

* * *

Погледнах го в очите: те станаха като на медиум... Понякога изглеждаше, че нещо се вселяваше в оратора отвън. От него се излъчваше електричество... После той отново ставаше малък, посредствен, дори вулгарен,

изглеждаше като издъхващ — като че ли акумулаторите му напълно се бяха изтощили.

* * *

Хитлер напомняше медиум по време на спиритически сеанс. Като че ли от общуването с духовете лицето му се озаряваше от невиджана вътрешна енергия и невзрачното човече в очите на тълпата се превръщаше във всемогъщ и страшен бог, познаващ всичките й най-съкровени възжелания. Всички, които се оказваха пред него в този момент, бяха готови да се хвърлят след него в огън и вода, да отидат на смърт, подчинявайки се на едно негово махане с ръка.

* * *

Той изпаднаше в медиумен транс. Лицето му изразяваше екстатичен възторг. Зад този „медиум“, без съмнение, стоеше не един човек, а група, съвкупност от енергии, магическа енергоцентра.

Впоследствие мнозина ще говорят за това, че Хаусхофер се е излъгал в Хитлер, че ученикът му се е оказал твърде нисък интелект, който не му позволил да възприеме идеите на своя учител. Това било истина, но не цялата истина. Хаусхофер е знаел истинската стойност на своя медиум, но просто не е имал друг избор. На първо време той е искал по-скоро да пристъпи към изпълнението на своя мащабен проект и за него е бил подходящ всеки, способен да транслира идеите му до масите. Макар и в изкривен, вулгарен вариант, но иначе масите е нямало да ги разберат! А после, когато Хитлер достигнал върха на своето могъщество, е било твърде късно да променя каквото и да било.

Запазили са се множество факти, свидетелстващи за тясната връзка на двамата толкова различни един от друг индивида. От 1923 до 1933 година Хитлер и Хаусхофер практически не са се разделяли, намирали са се в постоянен контакт. Където и да отивал бъдещият фюрер, професорът го следвал като невидима сянка. В същото време съществено се увеличили членовете на „Светецата ложа“, която Хаусхофер позиционирал като организация, способна да контролира Хитлер, а към това с всяка година са се стремили все повече и повече представители на немския елит. Да си поиграят с опасното оръдие се искало на мнозина. Само че... кой от тях в края на краищата се превърнал в оръдие?

Хаусхофер не успял да задържи в ръцете си контрола над Хитлер. Причината за това не на последно място били двама силни магове, пожелали да вземат демоничния фюрер под свой контрол. Единият от тях бил някой си фон Зеботендорф — основател на обществото „Туле“.

ПО ПЪТЯ КЪМ ЗЕМЯТА ТУЛЕ

Историята на Зеботендорф в някои отношения повтаря историята на фон Либенфелс. Истинската му фамилия е Глауер, а името — Адам Алфред Рудолф. Родил се една година след Ланц в гъстонаселените саксонски земи, в семейството на железничар. От детските си години бил твърде честолюбив. Достигайки пълнолетие, решил да учи инженерство. Но това се оказало много сложно за него: след няколко години обучение в Техническото училище Илменау подал молба за постъпване на служба във военноморския флот. Било му отказано, след което юношата, мечтаещ за морска служба, се хванал на работа като огняр на търговски кораб. След като обиколил най-отдалечените краища на земното кълбо (в частност, Австралия и Далечния Изток) и няколко години скитане, решил да се върне в родината си. Поради редица причини трябвало да направи това по обиколен път през Египет и Турция. Тогава младият Глауер не предполагал, че ще остане в Турция дълги години.

През 1900 година плавал от Александрия за Константинопол през Пирея и Измир. На брега на Босфора потърсил своя стар познат, богатия земевладелец Хюсеин Паша. Кога е била установена връзката между двамата не е точно известно. Най-правдоподобната версия е, че Хюсеин и Глауер са се запознали по време на едно от плаванията. Младият немец сериозно се увличал от окултните практики и Хюсеин, който бил глава на един от тайните турски ордени, го взел под свое покровителство. И тогава, след пристигането на Глауер в турската столица, те се срещнали отново. Немецът, очарован от страната и обичаите ѝ, жадно изучавал турски език и като удавник за сламка се хванал за предложението на Хюсеин да поработи като управител в неговите анадолски имения. Глауер дори не подозирал, че вече изцяло се намирал под контрола на хитрия турчин.

И ето че той се озовал в Анадола. Покрай стопанската си работа младият човек много общувал с турските мистици, живеещи в именията, и бързо попаднал под влиянието им. Глауер участвал в тайните им церемонии, според някои сведения, дори бил посветен.

Негов главен спътник в разходките из околностите станало семейството на гръцките евреи Термуди, пристигнали там от Салоники. Членовете на това семейство имали недобра слава; нейният глава бил някога равин, но прекалено се увлякъл от кабалистичните практики и алхимията и заради това бил лишен от поста си. Но продължил заниманията си и Глауер за известно време станал негов съмишленик. Освен това Термуди принадлежал към масонска ложа и поддържал тесни връзки с розенкройцерите^[1].

Преди смъртта си Термуди направил Глауер един от главните си наследници. Покрай твърде приличната част от имуществото му (старият евреин бил също и собственик на голяма банка) немецът получил и цялата му окултна библиотека, а също и комплект от магически предмети, които пазел със себе си (и очевидно ги използвал) до края на живота си.

Парите позволили на Глауер да направи продължително пътешествие по Европа. Финансовата независимост му дала възможност да избира житейския си път. Под въздействието на европейските мистици той се приобщиц към получаващото все по-голямо разпространение учение за чистата, арийска раса. Има сведения, че през 1908 година се е срещал с Либенфелс и е провел с него няколко продължителни разговора, в хода на които двамата мистици открили много общо помежду си. Но имало и непреодолими разногласия: ако Ланц безусловно слагал турците и евреите в низшата раса, то Глауер съвсем не бил категоричен. Той смятал, че ислямският мистицизъм и талмудичната^[2] кабалистика^[3] имат общи корени с арийските окултни практики. С това несъстоялите се партньори се разделили. Глауер се върнал в Турция, установявайки наистина много полезни отношения със семейството на барон фон Зеботендорф, един от най-необикновените хора в Европа по онова време.

Фамилията фон Зеботендорф се споменава в европейските хроники от X век, когато един от нейните представители служил в двора на германския император, който го посветил в рицар. Впоследствие родът придобил свое имение на Балтийското крайбрежие, а два века по-късно се сдобил с още едно „гнездо“ в Южна Силезия. Средните векове били време на разцвет на този род, който се разделял на многочислени могъщи клонове. Един от тях — Зеботендорф фон дер Роз се преместил в Австрия, където нейни

представители служили в двора на Хабсбургите^[4]. Може би затова този клон се оказал най-жизнеспособен от всички. Докато останалите клонове се губели сред многобройните преселници в Северна Америка, фон дер Роз съумели да се задържат на повърхността и дори да запазят частица от миналото могъщество. Носели се упорити слухове, че фамилията принадлежала към главните масонски родове. Така ли е било или не, но през XIX век нейните представители започнали усилено да събират всичко, което се отнасяло към окултните науки. Зигмунд фон Зеботендорф бил в твърде близки отношения с Либенфелс и дори известно време членувал в ордена му. Очевидно чрез Ланц той се запознал с Глауер.

Старият Зеботендорф и младият Глауер твърде бързо намерили общ език. Толкова, че Зигмунд, който нямал собствени деца (неговата жена умряла млада — според някои сведения била принесена в жертва по време на една окултна церемония), решил да осинови Глауер. В Австрия това било невъзможно да се направи, доколкото се изисквало разрешение от императора, което той, бидейки здравомислещ, никога не би дал. Да чака, докато на власт дойде Франц Фердинанд, който покровителствал окултизма, старецът не можел. Оставал единственият изход — осиновяването да се направи в Турция.

Така след своите странствания Глауер се върнал в Турция вече с дворянска титла. Там той водел не двойно, а тройно съществуване: работел като скромн учител в еврейска колония и същевременно бил посредник на швейцарски и немски фирми. В частност, именно с негово участие бил разработен проектът на знаменитата Багдадска железница. През 1910 година току-що произведеният фон Зеботендорф създад своя мистична ложа, основаваща се в еднаква степен на традициите на източните ордени и европейското масонство.

Теоретично влизането в този орден било свободно за всички: християни, мюсюлмани, евреи. На практика орелът, ракът и щуката^[5] трудно се побирали „под един покрив“ и Зеботендорф бързо разбрал, че по този начин трудно ще постигне успех. През 1913 година оставил ордена под попечителството на един от своите немногбройни ученици и се върнал в Германия. През 1915 се оженил за някоя си Берта Ана Ифланд, притежателка на достатъчно голямо състояние. Това му било добре дошло, тъй като финансовото положение на Термуди силно се влошило. Службата в армията благополучно

избегнал поради това, че имал турско поданство и през 1916 година се заселил в един от прекрасните баварски курорти.

Вероятно друг на негово място би се успокоил с това. Но спокойният живот не бил по вкуса на Зеботендорф. И когато в ръцете му попаднала една вестникарска реклама за някакъв Германски орден, чиято цел била да постигне расова чистота за немците, той незабавно се свързал с ръководството на тази организация.

Глава на ордена бил някой си Херман Пол. С него Зеботендорф твърде бързо намерил общ език. Основна роля изиграло увлечението им по езотеричните практики и древногерманските руни^[6]. Руните, смятал Пол, били магическа писменост на древните арийци, чиито наследници били германците. Но расовата им чистота се нарушила поради смешението със семитите и руните се оказали позабравени. Само малцина аристократи на тялото и духа пазели в кръвта си гените на древните арийци. Задачата на ордена била да събере тези хора заедно, за да възстановят могъщата древна раса. Идеята се харесала на Зеботендорф и той с радост се съгласил да стане глава на баварския клон на Германския орден. През цялата 1917 година той пътувал по Бавария, агитирайки подходящите кандидати да встъпят в редиците на ордена. Постепенно се събрали много хора и нашият герой преминал към провеждане на редовни срещи и лекции.

Впоследствие предложил на Пол да издават месечно списание, което било прието с голямо въодушевление. Успехите на баварския клон били потресаващи: броят на членовете в поверената му територия бил шест пъти по-голям от централния клон в Берлин! Постепенно Пол бил принуден да отстъпи на заден план.

Един от членовете на ордена бил забележителният летец, знаменитият ас изстребител Херман Гьоринг. Това било твърде ценно постижение за Зеботендорф, който смятал Гьоринг за един от най-добрите си ученици. Именно благодарение на запазилата се документация на Гьоринг ние имаме достатъчно сведения за дейността на Германския орден. В частност, бъдещият нацист № 2 описал церемонията при встъпването в ордена на нови членове така:

Церемонията започваше с меките звуци на хармониума, братята изпълняваха хора на пилигримите от

„Танхойзер“ на Вагнер. Ритуалът започваше по здрач, братята изпълняваха жест, символизиращ свастика, Майсторът им отговаряше. После Майсторът на церемонията въвеждаше в залата неофитите, облечени в мантии на странници, със завързани очи. Майсторът им разказваше за Чашата на свещения Граал, послушниците сваляха мантиите и превръзките от очите си. Майсторът се приближаваше до неофита и извършваше магически действия с копие на Вотан^[7], рицарите кръстосваха над него своите мечове. Звучаха въпроси и отговори под съпровод на музиката от „Лоенгрин“, после послушниците полагаха клетва за вярност. „Горски елфи“^[8] обкръжаваха посветените и като нови братя ги водеха към Чашата на Граала, където гореше свещеният огън на певица.

През това време в Германия все по-голямо влияние придобивали социалистите. Зеботендорф ги определял като главната заплаха за националното движение и затова смятал за необходимо с всички достъпни средства да се борят с тях. Но ето ти проблем — малката аристократична ложа нямала никакви подръчни средства да се мери с многохилядните „червени“ тълпи. Нещо повече, след няколко десни митинга с възхвала на кайзера, германската раса и водещата се война Германският орден се оказал под внимателното наблюдение на работническите вождове. Толкова внимателно, че Зеботендорф бил принуден да смени наименованието на своята (да-да, към този момент вече напълно негова) организация. Не му се наложило дълго да мисли.

Очевидно още в детските си години Глауер бил прочел книжката с легендите за тайнствената страна Туле. За нея споменавали в историческите си съчинения още древните гърци. Според техните думи страната Туле се намирала в най-северната част на Европа, климатът ѝ бил суров, населявали я високи, светлокоси и синеоки хора. Гърците смятали държавното ѝ устройство за идеално. Същото писали за нея и римляните. Впоследствие учените я поставяли ту в Северна Германия, ту в Скандинавия, ту в Исландия. Историците и досега спорят съществувала ли е такава страна и, ако да, къде се е намирала. Във всеки случай, за много романтици тя възпелвала земята със

съвършени хора. Въображението на Зеботендорф моментално превърнало тези избрани хора в арийци и така се родило названието на ордена — общество „Туле“. Според замисъла на създателя му названието трябвало да символизира стремежа на членовете на ордена към расова чистота и съвършенство.

Но на вратата вече чукала 1918 година. След военното поражение на Германия избухнала революция. От нея бил обхванат и Мюнхен, където била провъзгласена Баварската социалистическа република. По улиците ходели патрули на Червената гвардия. А през това време в парадната зала на шикарен хотел се провеждало поредното събрание на общество „Туле“, на което Зеботендорф произнасял една от най-пламенните си речи. Благодарение на записките в дневника на Гьоринг, който успял с личния си самолет да пристигне в Мюнхен буквално един ден преди градът да бъде обхванат от революцията, тя се е запазила до наши дни.

Вчера ние преживяхме гибелта на всичко, което ни беше скъпо, близко и свято. Вместо нашите принцове с германска кръв на власт дойдоха смъртните ни врагове: евреите. Но ние се досещаме. Времето, което ще дойде, ще бъде време на борба, на горчиви загуби, време на опасности... И докато държа железния чук, кълна се да отдам всичките си сили на тази борба. Нашият орден е Германски и нашата преданост е германска. Нашият бог е Валватер, негова руна — Аг. И триединството: Вотан, Вили, Ви са единни в тройствеността. От днес нашият символ е червеният орел, нека той да ни предупреждава, че сме длъжни да умрем, за да оцелеем. Ние сме длъжни да се борим, докато свастиката не засияе над студената тъмнина.

Обръщението към свастиката не се оказало напразно. Войниците на доброволческите корпуси, които няколко месеца по-късно съкрушили червената република в Бавария, рисували този знак на шлемовете си. Не без участието на общество „Туле“ свастиката, по принцип, станала един от най-известните символи на всички десни въоръжени формирования и политически течения.

Зеботендорф създаде „Боен съюз Туле“ и започнал постепенно да се запасява с оръжие за бъдещия преврат срещу Германската Република. Организацията му започнала да губи аристократичния си, елитарен характер. Синът на железничаря прекрасно разбирал, че без масата на простите хора няма да има някакво сериозно влияние. И той започнал да събира около себе си неголеми националистични кръгове и групи, които многократно се увеличили след поражението във войната и революцията. В общия казан отивало всичко: и масонските ложи, и неголемите аристократични общества, и съюзите на бившите фронтовици. Именно това в крайна сметка отслабило общество „Туле“: прекалено разнородна се оказала публиката. Но за момента това общество, за разлика от ордена, създаден от Ланц, се намирало в подем.

Затова неслучайно именно общество „Туле“ станало първата организация, с която контактувала малобройната Националсоциалистическа работническа партия на Хитлер. Между двете организации се извършило своеобразно разделение на ролите. Членове на общество „Туле“ ставали преди всичко представители на средната и висшата класа — юристи, съдии, университетски професори, аристократи, съставляващи кралското обкръжение на династията Вителсбах, индустриалци, лекари, учени и преуспяващи бизнесмени. А НСДАП изпълнявала ролята на своеобразен филиал на обществото за работа с нисшите съсловия — бивши фронтовици, селяни, работници и безработни. Известното различие в програмните постановки на двете организации не смущавали Зеботендорф; Хитлер бил за него не повече от инструмент.

Именно финансовата подкрепа на общество „Туле“ дала възможност на Хитлер да победи всички конкурентни групи и да ги включи в състава на своята партия. Практикувало се и „двойното членство“ — например членове на общество „Туле“ били такива видни нацисти като Алфред Розенберг, Дитрих Екхарт и Рудолф Хес, а Херман Гьоринг именно чрез Зеботендорф се запознал с Хитлер и заел второ място в нацистката партия. Съдейки по всичко, главата на общество „Туле“ използвал Гьоринг като своеобразен наблюдател при Хитлер. Така е и било, докато грижливо създаденият механизъм не излязъл от контрол. Впрочем да не избързваме.

Именно Зеботендорф осигурил на НСДАП, както се казва сега „добра преса“ — името на партията все по-често се срещало във вестникарските заглавия. Нещо повече, с пари от общество „Туле“ Хитлер започнал да издава свой вестник. Именно благодарение на Зеботендорф бъдещият фюрер се запознал с окултните практики, участвал в спиритически сеанси, изучавал масонската езотерика, влязъл в контакт с астролози, матове и предсказатели. Освен това в този период Хитлер създавал много полезни връзки във висшето общество, за които без подкрепата на общество „Туле“ не можел и да мечтае.

Всичко това впоследствие било много полезно на Хитлер. А тогава, през 1923 година, вождът на НСДАП счел момента за подходящ за начало на национална революция. Той се консултирал със Зеботендорф и той му дал своята благословия: кризата в страната, както изглеждало, достигнала апогея си и по-подходящо време за преврат не можело и да се желае. Но сметката им излязла крива: „биреният пуч“ през ноември 1923 година се провалил и фюрерът се озовал в затвора в Ландсберг.

По време на съдебния процес следователите успели да попаднат на следите на общество „Туле“ и на самия Зеботендорф. Неуспелият владетел на Германия бил принуден да бяга в Швейцария, следвайки своя съмишленик Херман Гьоринг. В общество „Туле“ станали промени, които направили неговото завръщане нежелателно. Той загубил и влиянието си над Хитлер, от което незабавно се възползвал Хаусхофер. А и самият Хитлер искал да се избави от вече омръзналата му опека на общество „Туле“.

Но бидейки неглупав човек, Хитлер оценявал полезните връзки, които можело да му предостави това общество. Затова не скъсал отношенията си с него. Ръководителите на обществото станали негови сподвижници и ролите кардинално се сменили: от 1924 година общество „Туле“ станало оръдие на НСДАП. Впоследствие то щяло да бъде органично вградено в системата на институтите на СС.

А Зеботендорф бил принуден да се скита зад граница. Той се захванал с астрологически предсказания и постигнал на това поприще немалко успехи. През 20-те години прекарвал времето си ту в Турция, ту в Северна Америка. Там се присъединил към ордена на рицарите от Империята на Константин, но се отнасял към тази организация твърде

равнодушно и не претендирал за ръководни постове. През 1933 година Зеботендорф се върнал в Германия, наивно разчитайки, че дошлият на власт Хитлер ще си спомни за неговите услуги и достойно ще се отблагодари на своя помощник и наставник. Това била, всъщност, най-глупавата постъпка в живота му: фюрерът отдавна вече провъзгласявал, че всичко е постигнал сам и страшно мразел, когато му напомняли за оказани услуги. В резултат Зеботендорф, по чудо избегнал концлагера, през 1934 година напуснал Германия, този път завинаги, и се установил на брега на любимия му Босфор. Той все още се надявал на германската победа, сътрудничил на немското разузнаване, практикувал окултни науки и съставял астрологически прогнози. На 9 май 1945 година, когато всичките му надежди рухнали окончателно и безвъзвратно, старият барон се хвърлил в Босфора. Така приключил живота си още един учител на Хитлер.

[1] **Розенкройцерският орден** — легендарна езотерична организация, която започнала да се споменава в публикувани документи от началото на 17 век. Основаването му било свързано с митичната личност на Кристиян Розенкройц. — Бел.прев. ↑

[2] **Талмуд** (на иврит: — „указания“) — авторитетен запис на религиозни обсъждания на еврейски закони, етика, легенди и истории. Той е основен източник за законодателство, обичаи и морални ценности на юдаизма. В основата на Талмуда е залегнал Старият завет. — Бел.прев. ↑

[3] **Кабала** (от иврит: „получаване“) — мистично учение, не е религия. Основната идея е, че всеки човек е свързан с Бог и че трябва да работи върху различни аспекти на своята душа, за да постигне хармония. Кабала се зародила като древно гадателско изкуство, което постепенно прераснало в огромна религиозно-философска окултна система. Последователите ѝ смятат, че тя е шифърът, който разкрива смисъла и значението на Словото Божие. — Бел.прев. ↑

[4] **Хабсбурги** (на немски: *Habsburg*) — германски аристократичен род, който от 1278 до 1918 г. управлявал редица европейски и американски държави, между които Австрия, Испания, Австрия, Белгия, Холандия, Люксембург, Унгария, Хърватска, Босна и Херцеговина, Чехия, Португалия, Мексико и др. Хабсбургите разширявали властта и влиянието си не чрез войни, а чрез династични

бракове. В края на 1918 г. многонационалната империя се разпаднала. — Бел.прев. ↑

[5] **Орел, рак и щука** — в оригиналния текст е употребен близък по смисъл израз от немска народна приказка. За да предадем по-точно този смисъл, го заменихме с аналогичен израз на български език. — Бел.прев. ↑

[6] **Руни** се наричат буквите на азбука, използвана от германските народи, най-вече в Скандинавия и на Британските острови. Най-ранните рунически надписи датират от 160 година от новата ера. С навлизането на християнството руните били изместени от латиницата. — Бел.прев. ↑

[7] **Вотан** — върховно божество на древните германци, известно още като Один. Вотанизъм или единизъм е расова религия. Като философско и религиозно течение вотанизмът (единизмът) се формирал в началото на 30-те години на XX век във Ваймарската република. През последните години придобива все по-голяма популярност в САЩ и някои европейски страни. — Бел.прев. ↑

[8] **Елфи** — митологични същества от фолклора и митологията на германските народи. Изобразявани са като млади мъже и жени с прекрасна външност, живеещи в гори или други места сред природата, под земята или в езера. — Бел.прев. ↑

ПРОРОКЪТ

И така, стигнахме до четвъртото досие от сейфа на моя баща. То беше посветено на човека, който никога не се е опитвал да си присвои гръмки аристократични титли. Той смятал това за абсолютно излишно, защото неговото учение и без това щяло да го направи знаменит и уважаван! Името на този човек беше Ханс Хорбигер.

Хорбигер се родил през 1860 година в Австрия. Учил в техническо училище, работил като чертожник, после като специалист по компресори. Постигнал немалки успехи, патентовал редица свои изобретения и дори малко забогатял. Изобщо, Хорбигер можел да стане преуспяващ техникар, ако не било неговото хоби.

А хобито му било твърде необичайно, дори в онова време. Хорбигер се увличал едновременно от температурна физика, астрономия и древни митове. Ако всичко това се събере заедно, смятал той, щяло да се получи не просто смесица. В краен случай щяло да се получи идеално обяснение за произхода на нашия свят; сериозно различаващ се от това, което декларирала официалната астрономия. Нещо повече, неговата доктрина позволявала да се предсказва бъдещето. Ако теорията му се разминавала с данните на математиката, химията и физиката, то толкова по-зле за тези науки. Изглеждало, че Хорбигер постепенно започвал да се побърква на почвата на своите теории. Реакциите му ставали все по-малко предсказуеми, той не търпял никакви възражения от страна на околните; в очите му, според думите на очевидци, се появил фанатичен, съвсем безумен блясък. При това теориите му се отличавали със своя извратена, но магнетична логика, която привличала към него хората. Сред тях се оказал и Адолф Хитлер.

Именно благодарение на демоничната си притегателна сила Хорбигер съумял да организира цяло движение на своите съмишленици. Разбира се, злите езици твърдели, че в ръцете на новоизлюпения пророк се оказали големи финансови средства. Но откъде се взели те? Дори при целия им цинизъм не успях да намеря в действията на Хорбигер (за разлика от тези на Ланц) никакви користни

мотиви. Наистина неговото движение разполагало с пари, постъпващи от състоятелните му членове. Но при това Хорбигер водел твърде скромнен живот и всички постъпващи средства харчел, както се казва, „за делото“. Затова скоро в движението се появила собствена информация, собствен щат от пропагандисти, вербовъчно бюро. Започнали да излизат хорбигерски вестници и списания, организирали се многолюдни митинги. Бил организиран дори своеобразен профсъюз, членовете на който можели да разчитат на гарантирана работа при предприемачите-хорбигерианци. Движението имало толкова мощен прилив на сили, че Хорбигер можел да разговаря със своите противници с езика на заплахата: „Или ще се научите да вярвате в мен, или с вас ще се отнасят като с врагове“.

Три големи научни труда, четиридесет популярни книги, стотици брошури, месечното списание „Ключ към световните събития“ — ето резултатите от няколкогодишната дейност на Хорбигер. Новоизлюпеният пророк живеел, както и другите споменати от мен действащи лица, в Бавария и Мюнхен. И съвсем не била случайна срещата му през 1922 година с Хитлер, който по това време вече бил привърженик на теорията за „вечния лед“. Полубезумния старец с огромна бяла брада и гръмовит глас излагал своята теория, а главата на НСДАП го слушал с отворена уста. Ако Хитлер се опитвал да прекъсне Хорбигер, следвал сърдит вик: „Млъкни!“ По този начин никой повече не можел да говори с бъдещия фюрер на германската нация.

И грубостта, и повелителният тон — всичко се прощавало на Хорбигер. В средата на 20-те години неговото движение и НСДАП вървели ръка за ръка. Смятало се, че заедно те работят за едно и също дело: Хорбигер — в науката, Хитлер — в политиката. Една популярна листовка от онова време гласяла:

Нашите северни предци са придобили сила в снега и ледовете. Ето защо вярата в световния лед е естествено наследство на нордическия човек. Австриецът Хитлер изгони еврейските политици; друг австриец, Хорбигер, ще изгони еврейските учени. Със собствения си живот фюрерът показва, че дилетантът стои по-високо от

професионалиста. Беше нужен друг дилетант, за да ни даде пълна представа за Вселената. Хорбигер ще разчисти пътя към науката, Хитлер — към политиката. Заедно те ще заведат Германия в блестящото бъдеще!

Подкрепата на Хорбигер се оказала твърде ценна за Хитлер. В учението за „вечния лед“ повярвали десетки и стотици хиляди хора, сред които били известни учени, например знаменитите физици Ленард и Щарк. При това Хорбигер се съгласил да смята и нарича своята наука „истински арийска“. Така в арийското политическо учение се появила собствена наука, която трябвало да даде отпор на еврейските учени!

Учението на побъркания пророк имало за цел да даде единно, универсално обяснение на всичко, което ставало на Земята. С други думи, то претендираше за ролята на свръхнаука, причудливо съчетавайки химията и физиката, биологията и историята. Най-главното — тя давала отговор на основните въпроси: кои сме ние, хората? Откъде сме дошли? Какво ни чака в бъдеще?

Каква била същността на доктрината на Хорбигер? Тя била основана на борбата между леда и огъня, между силата на отблъскването и притеглянето. Тази борба съществувала не само в Космоса, но и на Земята и определяла историята на човечеството. Тази история, писал Хорбигер, не била продължителна, постепенна еволюция. Това била история на резките подеми и на не по-малко резките падения. В човешката история една епоха сменяла друга. В началото, преди милиони години, Земята била населена от богове. После ги сменила расата на гигантите, след което последвали други, не по-малко причудливи цивилизации. Последната от тях, достигнала върха на развитието си, била арийската раса. Тя била най-прекрасната и най-съвършената от всички човешки раси и, ако не били зловните човекоподобни конкуренти, можела да просъществува до ден-днешен. Те, представителите на низшите раси, съумели да се смесят с арийците, да ги изтласкат от истинския път, измислили своя религия и наука, призвани да унищожат самата памет за висшата раса. Всички идеологии на съвременния Запад били не повече от резултат на заговор, древен, хилядолетен заговор, който трябвало да се смаже.

Защото само по този начин човечеството можело да се очисти и да се върне към своите извори — висшата и благородна арийска раса.

Така не само трябвало да бъде, така щяло да бъде. Хорбигер претендирал, че е открил висши закони, общи за небето и земята, за Вселената и човешкото общество. Тези закони, казвал той, били напълно постижими и позволявали да се предсказва бъдещето. Отчитайки вечното противоборство между леда и огъня, тези два елемента на уравнението, можело да се разчете всяка величина, да се отгадае всяко събитие — минало, сегашно, бъдеще. Казано накратко, да се пророкува на напълно научна основа. И Хорбигер пророкувал до насита.

Той заявил, например че Луната рано или късно ще падне на Земята. Разстоянието между нея и спътниците, което ни изглежда неизменно, в действителност постепенно намалява. Колкото по-малко става разстоянието, толкова по-бързо ще бъде притеглянето на Луната и така — с все по-голяма скорост. При това приливните вълни ще се издигат все по-високо, докато накрая не залее сушата (може би без най-високите планини). Климатът ще стане по-влажен, множеството животни, които сега живеят на сушата, ще станат земноводни или морски обитатели.

Космическите сили ще увеличат влиянието си и мутациите в животинския свят ще се извършват много по-често, отколкото сега. Накрая Луната, след като се приближи до Земята, ще се взриви и плътен пояс от каменни и ледени блокове ще обхване цялата планета. Рано или късно, според Хорбигер, те ще се стоварят върху Земята, предизвиквайки невиджана катастрофа. Само малко видове ще я преживеят и еволюцията фактически ще започне от нула. Ще да се появят нови животни и растения, нови човешки раси. Но това ще бъде само прелюдия към действително вселенска катастрофа.

Както Луната, така и Марс постепенно ще бъде притеглен от Земята. През последните години на съществуване на живот на нея кървавочервеното светило ще закрива целия хоризонт, засланияйки Слънцето. Но Марс е твърде тежък, за да стане просто спътник, каквато е Луната. Той ще падне върху Слънцето, но преди това ще докосне Земята и ще я притегли в атмосферата. И ето тогава, според Хорбигер, ще дойде краят на света. Океаните ще се надигнат, ще излязат от бреговете си и всичко живо ще бъде унищожено. Земната

кора ще се взриви и планетата ще прекрати съществуването си, превръщайки се в огромен мъртъв камък. Притегляйки астероидите и покривайки се с кора от вечен лед, Земята рано или късно ще падне върху слънцето. Хилядолетната Земя ще се топи вътре в нажежената звезда, докато тя, на свой ред, не се взриви, слагайки началото на нови светове.

Но това е краят на гигантската драма. Но какво е било началото ѝ?

Младата Земя имала не един, а четири спътника. Един голям — Луната — и три малки, които един след друг паднали на нашата планета. Тяхното падане било разделено между четири геоложки епохи, всяка от които била съвсем различна от другите. Всички вкаменелости, които изваждаме от земните недра, са се появили по време на падането на един от спътниците — това са моментални снимки, при това посмъртни, на съответната епоха.

След гибелта на някой от спътниците скоро се появявал нов — голям астероид, притеглен от нашата планета от Космоса. След падането на третата „луна“ изминали 138 хиляди години, в течение на които Земята самотно се въртяла около Слънцето. На Земята господствали могъщи цивилизации, създадени от великани. Те образували две огромни държави: една — в Андите, втора — там, където днес се плискат вълните на Северна Атлантика. Именно тази втора държава описал Платон, когато говорел за своята Атлантида. Очевидно древният грък по някакъв начин събрал откъси от древни легенди, предавани от уста на уста, и възстановил фрагмент от нашата история.

Едва преди 12 хиляди години Земята получила нов спътник — днешната Луна. Тя била много по-голяма от всички предишни и под нейното въздействие светът започнал стремително да се променя. Променила се дори формата на планетата. Цивилизацията на атлантите изчезнала за една нощ. Моретата прелели към полюсите и започнала нова ледникова епоха. Така се извършил Всемирният потоп, за който се говори в Библията. А текстът на Апокалипсиса е съвсем точно пророчество, отнасящо се за катастрофите, очакващи нашата планета!

След началото на новата ледникова епоха върху отломките на предишните култури се родила нашата човешка цивилизация. Всички ние сме плодове на мутации и деградации на великаните, загинали при

потопа. Но различните раси деградирани в различна степен. Светлокосата арийска раса била най-близо до легендарните атланти. Останалите народи вървели към израждане и само арийците се опитали да достигнат минали висоти. Това, разбира се, предизвикало всеобща завист и образуваната от упадъчни раси юдохристиянска цивилизация правела всичко възможно да удържи арийците в своите окови. Тя ги накарала да забравят своето велико минало; но това, което бил загубил разумът, се мяркало някъде дълбоко в подсъзнанието.

Завладяващо, нали? И още как! А сега си представете как тези фантазии са действали на слушателя, когато пред тях излизал лично Хорбигер, надарен с блестящо красноречие. Още повече че хорбигерианците привеждали като доказателство на своите теории маса исторически и псевдоисторически факти. Например древните китайски сказания, които изобразявали Луната като огромен леден дракон, заплашващ всичко живо на земята. Или свещените книги на загадъчните коренни жители на Южна Америка — толтеките, в които историята на Земята се описвала в пълно съгласие с теорията на Хорбигер. И още — новогвинейските каменни фигури, високи десет метра, точно повтарящи облика на древните гиганти; и легендите на аборигените, разказващи, че именно така са изглеждали техните далечни прадеди.

Учението на Хорбигер успешно вървяло ръка за ръка с нацистката доктрина до определен момент. А после го постигнала участта на всички, които се опитвали да претендират да споделят с фюрера неговия успех. Следите на основателя на учението се губят. Може би, ако бях отделил по-голямо внимание на неговата съдба, щях да успея да открия истината за кончината на Хорбигер, но за това щяха да отидат няколко месеца или дори години. Ето защо реших да се задоволя с формулата, която се съдържаше в досието на немската криминална полиция: „Изчезнал безследно“. Така завършил пътят на човека, когото нацистите наричали Коперник на XX век.

Какво станало с основаната от него школа? Тя продължила да съществува, но вече в рамките на нова, нацистка наука. И макар че в крайна сметка нейното положение се оказало почти маргинално и хорбигерианците преживявали само благодарение на непрестанната подкрепа на всесилното СС Хитлер по стар навик се вслушвал в техните предсказания, особено в онези, които се отнасяли до времето.

За което в крайна сметка си платил: през 1941 година, преди нападението на Съветския съюз, фюрерът дълго се консултирал с учениците на стария безумец: какво се очаква от предстоящата зима? И отговорът бил единодушен: зимата ще бъде една от най-топлите и меки за целия ХХ век! И Хитлер, убеден, че е сключил съюз със студа, не осигурил армията си с топло обмундиране. В резултат войниците на вермахта, достигнали почти до самата Москва, станали жертва на декемврийския студ. Смазката в оръжието замръзвала, войниците полудявали от студа, напълно губейки боеспособност. И само фюрерът, отказващ да вярва в действителността, крещял, че „вечният лед“ ще му помогне да преодолее всеки противник...

* * *

И така, четири досиета лежаха пред мен. За няколко години съществено ги допълних. Разбира се, някои нюанси останаха скрити, но главното разбрах: Хитлер не е бил сам. Редом с него е имало много хора, които ръководели фанатичния глава на нацистите, насочвайки дейността му в определено русло, внушавайки му определени идеи. Всички те недооценили мощта на своя партньор, съумял постепенно да се избави от тях и да върви по своя път. Ролите се сменили: марионетката станала кукловод, ловко използвайки способностите и талантите на онези, които се опитвали да претендират за главната роля, на всички мистично настроени интелектуалци.

Но дори това не беше най-любопитното в цялата история. Не разбирах защо ролята на Ланц, Хаусхофер, Зеботендорф и Хорбигер не се споменава в книгите, посветени на нацизма, защо за тях не се намират и два реда в гигантския куп литература, посветена на Третия райх. Може да се разбере защо тяхната роля се премълчава в хитлерова Германия; фюрерът не търпял до себе си конкуренти. Но защо за тях нищо не се споменава и след войната?

Рутина и липса на любопитство на изследователите? Или тези хора бяха ключът към някаква тайна, която беше по-добре да се скрие от човешките очи?

За да изясня това, продължих своите разследвания. Пътят ми минаваше през института „Аненербе“, или „Наследството на

предците“, в който, както скоро стана ясно, беше работил и моят баща.

ГЛАВА 2

РАЖДАНЕТО НА „АНЕНЕРБЕ“

Моят баща, както вече стана дума, не обичаше особено да говори за своите изследвания. Когато го питах за това, той отговаряше твърде уклончиво: „По принцип, сине, се занимавам със същото, с което се занимавах и до тридесет и трета. Древна история, руническо писмо, обичаите на германците — всичко това Химлер взе под своя опека. Тогава ръководител ни беше Херман Вирт...“ Това име, впрочем, чух от баща си един-единствен път. Ако го споменах, той млъкваше.

Тогава бях на петнадесет години и бях любопитен да узная повече по всякакъв начин. Разбира се, не успях да намеря никакви сведения в литературата за господин Вирт. И реших да използвам един метод, за който бях чел в един евтин детективски роман. Методът беше, както сега разбирам, откровено хулигански, но сработи. И още как сработи...

Чичо Олаф, Олаф Вайцекер, помня от най-ранното си детство. Беше стар приятел на баща ми — познавали са се още от средата на 30-те години, при това, както основателно подозирах, благодарение на общата тема на изследванията си. Той живееше недалеч от нас и често ни идваше на гости. За пореден път чичо Олаф се появи на прага на дома ни два дни след паметния разговор с баща ми, в който спомена името на Вирт.

Баща ми не беше вкъщи и с правата на стопанин светския разговор с чичо Олаф започнах аз. След като поговорихме на общи теми, аз просто изтърих: „Чичо Олаф, имате ли някакви книжки по древна германска история? Да речем, от тези, които е писал Херман Вирт...“ Не успях да завърша. Чичо Олаф пребледня, хвана ме здраво за рамената и ме погледна в очите. „Какво знаеш за Вирт?“ — изрева той. Разбирайки по смутената ми физиономия, че наистина нищо не знам освен името му, той ме пусна, усмихна се и каза: „По-добре нищо да не знаеш за него“. Изглежда не беше казал нито дума на баща ми за това произшествие, а и аз повече не заговорих на тази щекотлива тема.

И сега на масата пред мен лежи лист хартия — пожълтяла обява, в която пишеше за откриването в Мюнхен на 23 юли 1933 година на изложбата „Дойче Аненербе“ — „Наследството на немските предци“. В качеството на организатор се посочваше професор Херман Вирт. Да-да, именно така. Тайнственият и могъщ институт беше видял бял свят благодарение на една обикновена историческа изложба. Впрочем, не толкова обикновена...

ВСИЧКО ЗАПОЧНАЛО ОТ ЕДНА ИЗЛОЖБА...

И така, на 23 юли 1933 година изложбата „Дойче Аненербе“ била тържествено открита. Какво можели да видят посетителите, привлечени от шумната реклама? Твърде много интересни експонати. Честно казано, и аз с удоволствие бих отишъл на такава изложба. Но доколкото това беше невъзможно физически, нека мислено да се разходим из залите ѝ.

Да започнем с всевъзможните рунически надписи. Руните са древногерманска азбука — изобщо, били са на почит при всички немски националисти, а при хитлеристите — особено. Те били твърдо свързани с „чистата раса“ и затова по всякакъв начин състарявали тяхната възраст. Сред руните, представени на изложбата, имало такива, които, според твърденията на изследователите, били ни повече, ни по-малко на 12 хиляди години (за справка: по данни на съвременните учени писмеността на Земята се е появила не повече отпреди 5–6 хилядолетия). Експонатите, които Вирт демонстрирал на посетителите, били събрани от цялата планета — от пясъците на Палестина до пещерите на Лабрадор. И това, според мнението на изследователите, било допълнителен аргумент в полза на теорията за господството на арийската раса над цялата планета.

Освен това там били представени различни поразяващи въображението артефакти. Древно оръжие, вкаменелости със странна форма, които буйната фантазия на организаторите на експозицията превръщала в оръдия на труда на древните арийци. Изложбата трябвало да покаже, че германците първи в света са преминали към сложно земеделие, първи са се научили да боравят с металите и са усвоили занаятите, у тях по-рано от всички се появило изобразителното изкуство. Не било учудващо, че покрай обикновените посетители към изложбата проявили голям интерес и нацистките вождове.

Първ посетил „Дойче Аненербе“ Рихард Даре — един от водещите идеолози на НСДАП, отговарящ в партията за древната история и почвеническата теория. Нелош икономист, познавач на

селското стопанство, увличащ се от антропологията, Даре пристигнал на мероприятиято на Вирт заедно с Фридрих Хилшер, езичник и окултист, който никога не членувал в НСДАП, но се ползвал сред членовете ѝ с огромно уважение. Именно те, след като подробно се запознали с експозицията, я препоръчали на всесилния райхсфюрер на СС Хенрих Химлер.

На 30 Юли Химлер посетил изложбата. Без преувеличение може да се каже, че този ден бил един от най-съдбоносните в германската история през последните десетилетия. Райхсфюрерът, изпитващ нездрав интерес към романтичните древни сказания, бил буквално потресен от видяното. А хитрият Вирт, който знаел как да направи впечатление, пробутвал на знаменития гост все нови и нови уникални артефакти. Например „Хроника на Ура-Линда“, книга, намерена през XVIII век и дълги години смятана за фалшификат. Тя разказвала за живота на древните германски племена, какъв бил той преди няколко хилядолетия. Хрониката била написана на старохоландски език, излязъл от употреба през XIII век и да се подправи този език практически било невъзможно! Но съдейки по стила, книгата била не оригинал, а превод от някакъв по-древен, вероятно, завинаги загубен оригинал! А ето и ръкохватка на меч, покрита с руни. Мечът бил намерен между пластовете на почва, чиято възраст била повече от 6 хиляди години! Значи германците още тогава са умеели да изготвят оръдия от желязо и са познавали руническото писмо!

Химлер нямал навика дълго да размишлява. В средата на август направил предложение на Вирт, на което той не можел да откаже, още повече че отдавна и с нетърпение го очаквал. Предложили му на базата на фондовете на изложбата и организационния ѝ комитет да създаде институт „Наследството на предците“ („Аненербе“). Задачата на института щяла да бъде изучаване на всичко, което било свързано с историята, културата, езика и традициите на древните германци. Ръководител на „Аненербе“ станал самият Вирт, негов заместник — споменатият вече Хилшер. На първо време финансирането на института се извършвало от бюджета на Министерството на селското стопанство, глава на което бил не кой да е, а Даре. Химлер негласно осъществявал ръководството на цялото начинание.

Първата работа на „Аненербе“ била да се заеме с монополизацията на древногерманските изследвания. В течение на

няколко месеца той интегрирал в състава си всички научни групи, занимаващи се със сходна проблематика. Там, където това било невъзможно (например в катедрите на големите университети), практически възниквали филиали на „Наследството на предците“. С една дума, Вирт действал на принципа: „Ако планината не можела да отиде при Мохамед, то Мохамед отивал при планината“. Именно по такъв начин под негово ръководство преминал и моят баща. През 1937 година „Аненербе“ се състоял от почти половин стотица институти. Именно тогава Химлер го взел под свое еднолично ръководство, включвайки го в структурата на СС. Всички сътрудници на „Наследството на предците“, започвайки от самия Вирт и завършвайки с обикновените лаборанти, автоматично получили есесовски звания, при това твърде високи.

От този момент „Аненербе“ започнал все повече да се отклонява от строго научните изследвания. Отклоняването към духа, мистиката и магиите все повече се увеличавало. Независимо от това, че в програмните си документи „Наследството на предците“ заявявало за пълната научност на всичките си изследвания, окултните практики като нов отрасъл на знания били достатъчно здраво вградени в структурата на института. За работата на „Аненербе“ били изразходвани огромни средства — повече, отколкото американците похарчили за своя „Манхатънски проект“ (който, ще откряна завесата на тайната — завършил с неуспех). Изследванията се водели с колосален размах, милиони марки се прахосвали, от гледна точка на рационалния човек — за пълни глупости. Нима „Аненербе“ действително се оказал голяма и безполезна играчка, предмет на разкоша за вождовете на нацистката империя? Нима трудът на хиляди хора и огромните средства се насочвали за химерни цели и не давали никакъв ефект? Ако се вярва на някои научни книжки, издадени след войната, така е и било. Но аз някак си не им вярвах...

Интересна и тайнствена ми се стори още една фигура, свързана с „Аненербе“. След преминаването на института в структурата на СС бил назначен негов управител — стандартенфюрерът от СС Волфрам Сиверс, човек с университетско образование, който трябвало да играе ролята на „свързочник“ между учените и Химлер. Тази роля той изпълнявал твърде успешно, без да остава повърхностен наблюдател, а прониквайки дълбоко в работите на института. Там го приемали като

свой, защото Сиверс бил ученик на Фридрих Хилшер! Огромен черноброд човек с пронизващ поглед, за дълги години той останал символ на „Аненербе“. Но дори и това не е най-интересното. Най-интересното е по какъв начин Сиверс приключил дните си. А завършил живота си той на бесилката с присъда на Нюрнбергския трибунал.

Нека да помислим малко. Ако „Аненербе“ е бил толкова безобиден, точно колкото и безполезен, институт, то защо е трябвало да обесят неговия ръководител, без да е извършил никакви злодеяния? Есесовци с къде по-високи чинове дори не отишли в затвора, а сравнително „дребната риба“ Сиверс побързали да обесят. При това, ако се вярва на слуховете, обесили го със страшна бързина, след набързо проведен процес, а по време на предварителния затвор прекъснали всичките му канали за връзка с външния свят. Сиверс бил съден от американци и англичани, без да бъдат допуснати практически руснаци и французи. Подозрителни подробности, нали? За какво би могъл да проговори Сиверс, което не би се харесало на победителите?

Да започнем от информацията за „Аненербе“, публикувана в публичните издания. Просто да се замълчи за съществуването на толкова мощен научен център било невъзможно, затова се постарали да го принизят и олекотят с тонове лъжи. Но някои полезни неща все пак можем да узнаем.

Известно е, например че есесовските учени са се занимавали с много сериозни историко-културологични въпроси. Например с история на Свещения Граал, споровете, за който не спират до ден-днешен, и бяха подгрети от издаването на известната книга на Дан Браун. По-нататък те внимателно изследвали всички еретични учения и окултни школи, в това число и обществото на алхимиците и ордена на розенкройцерите. Освен това организирали тибетски експедиции с неопределени цели и изучавали пророчествата на Нострадамус.

От началото на войната специалистите на „Аненербе“ вървели след победоносния вермахт, приемайки под своя „опека“ съкровищата на европейските музеи и библиотеки. Те внимателно избирали всякакви артефакти, свързани с древната германска история, в частност, и с любопитни страници от германската история изобщо. През 1940 година Сиверс създал специалния „Айнзацщаб“, филиал, на който имало практически във всички големи европейски градове —

Берлин, Белград, Солун, Будапеща, Ница, Брюксел, Амстердам, Копенхаген, Осло... В тях се трудили 350 специалисти, експерти с блестящо образование, прекрасна научна кариера и учени степени. Те разкопавали могили в Украйна, провеждали археологически изследвания в Париж и Амстердам, търсели и намирали древни съкровища и лагери. Впрочем и музейните колекции на европейските страни се подлагали на внимателни „ревизии“, а най-ценните, от тяхна гледна точка, се извозвали в Германия. Всъщност след войната повечето от тях не били намерени. За съдбата на изчезналите колекции се носели най-различни слухове. Ще се опитаме все пак да се доберем до истината.

И така, това е картината на дейността на „Аненербе“, която любознателният читател може да получи от множеството книжки. И отново наяве излиза странното противоречие: огромен размах на дейност, прекрасни специалисти — и ни най-малък практически ефект. Все едно някой, след като построил атомен реактор, да започне да ви доказва, че това не е повече от конструктор за деца от младша училищна възраст. Не ви се вярва? На мен също. Нека да разберем заедно...

ПЪТИЩАТА НА ЧЕРНИЯ МАГИСТЪР

Ще започнем с най-известния от цялата компания, както, вероятно, вече се досещате, а именно — с райхсфюрера на СС Хайнрих Химлер. Бъдещият повелител на най-страшната армия в света се родил през 1900 година в Мюнхен в семейството на скромен учител (о, колко тъмни личности са народили тези педагози!). От детството си мечтаел за военна кариера и, когато започнала Първата световна война, той страдал, че всички подвизи ще се извършат без негово участие. Но войната неочаквано се проточила и за младия Хенрих се появил шанс. Той постъпил в офицерско училище, но да попадне на фронта преди капитулацията на страната си все пак не успял. Това било първото голямо разочарование в живота му. Без да се отчайва, юношата постъпил в „доброволческия корпус“, борещ се с „червената заплаха“. Очевидно именно тогава у него са се формирали изявени националистични и расистки възгледи — средата била твърде подходяща за това. Но скоро корпусите били разпуснати в съответствие с условията на Версайския мир и Хенрих, жадуващ за активна дейност, отново останал извън нея.

Да се лута в градската суматоха, да избере кариера на дребен чиновник (външността му за тази цел, трябва да кажем, била най-подходяща) — всичко това не било за него. Той избрал селската тишина и уединение и, бързайки да реализира мечтата си, постъпил в Мюнхенския висш институт да следва за агроном. Там всички го запомнили (по-точно — много малко, ако изобщо някой го е запомнил) като изключително тих и прилежен студент, с нищо не се отличаващ от тълпата, не понасящ алкохол и не участващ в дуели. Само когато ставало дума за политика, мълчаливият Хенрих се преобразявал: целият кипял от ярост, от ненавист към „предателите“ и „чуждестранните злодеи“, чието главно желание било да смажат Германия.

Не е учудващо, че в един прекрасен ден Химлер встъпил в редиците на НСДАП. В началото изпълнявал второстепенна роля — не особено силен физически, той не можел да постигне голям успех в

ударните щурмови отряди. По време на „бирения пуч“ през 1923 година му била поверена напълно достойната, но не бойна мисия — да носи огромното знаме със свастиката. Впоследствие това знаме, пробито от куршуми и с високопарното наименование „Знаме на кръвта“, ще да стане една от главните нацистки реликви. Но за всичко това после. А засега...

А засега Химлер окончателно се скарал с домашните си. Родителите му се отвърнали от него и за Хенрих партията завинаги станала негово семейство. Впоследствие това изиграло още веднъж съдбоносна роля, когато Химлер, след като получил диплома за агроном, започнал работа във фирма за производство на изкуствени торове. След една година успешна работа той бил уволнен заради връзките му с нацистите. Положението спасил изгодният му брак с Маргарет Боден, дъщеря на земевладелец, което му позволило да се сдобие с неголяма ферма. Впрочем работите на земеделския собственик вървели извънредно лошо — явно още от рождението си той е бил лишен от бизнес таланти.

Решаваща роля в съдбата на Химлер изиграло познанството му с Валтер Даре, който видял в младия „почвеник“^[1] сродна душа. Даре станал покровител на младия нацист, на когото от този момент нататък повече нито веднъж не му се наложило да изпита финансова нужда. След известно време Химлер станал началник на „охранителните отряди“ на самия Хитлер — знаменитите СС. По това време СС не е бил толкова могъща институция, а по-скоро — шепа хора, отделили се от безбрежното море на щурмовите отряди. Но Химлер, комерчески напълно несъстоятелен, прекрасно се ориентирал в света на интригите. И неговата длъжност му донесла слава и влияние.

Особено бързо се увеличавала мощта на „верния Хенрих“, както го наричал самият фюрер, след 1933 година. И дори не от идването на власт на нацистите — а от изложбата „Наследството на предците“, за която току-що разказах. И преди нея Химлер бил достатъчно могъщ човек. Но реално всесилен се оказал през втората половина на 30-те години, съдейки по всичко, не без действената подкрепа на „Аненербе“.

В какво се изразявала тази подкрепа? Можем само да гадаем. Тя е могла да бъде твърде прозаична: в щата на „Аненербе“ били привлечени много прекрасни учени, в това число и такива, свързани с

непосредствени практически изследвания, с които Химлер е могъл редовно да се консултира. По такъв начин към райхсфюрера на СС се формирал своеобразен мозъчен щаб, който заздравил неговите позиции. Освен това древната германска история и окултните науки били слабост и на самия Хитлер и Хенрих умеел прекрасно да я използва. Често предсказанията и пророчествата, направени в неговия институт, влияели върху решения от държавна важност.

Специалистите от „Наследството на предците“ изпълнявали и ролята на шпиони. Те можели да съставят досие на всеки ръководител в държавата (в това число и на Хитлер), при това акцентирайки върху произхода и родословието му. Защото от гледна точка на арийската теория за расите всеки от нацистките босове имал сериозни недостатъци по отношение на предците си: на някого дядо му бил евреин, на друг — славянин. Всички тези факти Химлер внимателно събирал, съставяйки досиета.

Но очевидно с това списъкът не се изчерпвал. Във всеки случай, Химлер не бил завършен прагматик: той свято вярвал в мистиката и езотериката, а себе си смятал ни повече, ни по-малко за реинкарнация на средновековния германски крал Хенрих 1 Фаулър. Кведлинбургската катедрала, където бил погребан кралят, станала за него истинска светиня. На приближените си Химлер заявявал, че между стените на катедралата общува с духа на покойния монарх.

Именно Химлер — по поръчение на Хитлер — взел в свои ръце делото по ликвидацията на „получовеците“ и насаждането на истинската раса. Съдейки по всичко, райхсфюрерът на СС твърде настойчиво е действал да му бъде възложена тази мисия. Защото създадената от него империя на концлагери се нуждаела от постоянно подхранване и разширяване. Освен това огромните човешки раси, обречени на унищожение, можело да бъдат използвани като безплатна работна сила, а също така и в качеството на опитни животни.

В цял свят са известни гигантските концлагери като Бухенвалд, Аушвиц или Равенсбрюк. Много по-малко известен е Оберзалцах, въпреки че този лагер играел най-важна роля в „империята на смъртта“ на СС. Силата му не била в мащабите — в сравнение с Освиенцим те били смехотворни. Но в длъжностната йерархия на СС началникът на Оберзалцах заемал сред своите колеги най-високата позиция и се подчинявал непосредствено на Химлер. Защо? Това става ясно от

названието на лагера: „Образцова колония за научни изследвания“. Тук, в Оберзалцах, се държали хора, които било планирано да се използват като опитни мишки за различни научни експерименти. Един от главните поръчители на „човешки материал“ бил институтът „Аненербе“. Да-да, това същото безобидно учреждение, което се занимавало с всякакви митове и легенди! Сиверс дори веднъж писал молба лагерът да бъде предаден на подчинение на „Аненербе“. Химлер не се съгласил: всички лостове на властта той искал да държи в ръцете си.

Към края на войната Химлер съсредоточил в ръцете си власт, аналогична с властта на държавен глава. Всъщност към този момент СС вече се било превърнало в държава — със свои заводи, учреждения и армия с численост над един милион души. Всеки пети немски войник, сражаващ се на фронта през пролетта на четиридесет и пета, бил есесовец. В края на войната Химлер решил да се пробва в ролята на пълководец, но не преуспял в това начинание. Групата на армията „Висла“, която поел под свое командване, била разбита на пух и прах от настъпващите руски войски. След това райхсфюрерът изпаднал в дълбока депресия; струвало му се, че по някакъв начин съдбата го е пренебрегнала. Последният, трескав опит да поспори със злата съдба той направил след поражението, когато се опитал да заличи следите си сред бежанците под фамилията Хицингер. Почти успял, но лоша шега му изиграло излишното старание: британските офицери, проверяващи документите на тълпата бежанци на контролно-пропускателния пункт, обърнали внимание, че за разлика от останалите Хицингер имал пълен комплект от необходимите документи. След кратък разпит Химлер прекратил борбата със съдбата и назовал истинското си име, след което погълнал ампула с отрова.

Защо на райхсфюрера от СС му е бил нужен проектът „Аненербе“? Отговорът е прост: искал е по такъв начин да съсредоточи в ръцете си още по-голяма власт. Очевидно изследванията на учените от „Аненербе“ действително са му помагали да реши тази задача, иначе защо толкова дълго и упорито Химлер е поддържал този институт? Но по какъв начин именно е ставало това? Ще търсим отговора...

[1] **Почвеничество** — течение в руската обществена мисъл, възникнало през 1860-те години, родствено на славянофилството. Привържениците му се наричали почвеници и проповядвали идеята за сближаване на „образованото общество“ с „народа“ („националната почва“) на религиозно етническа основа. Терминът „почвеничество“ възникнал въз основа на публицистиката на Ф. М. Достоевски с характерните ѝ призови за връщане към „своята почва“, към народа, към националното начало. — Бел.прев. ↑

УЧЕНИЯТ

Тук отново трябва да се върнем към личността на Херман Вирт, достатъчно известен учен, но старателно забравен. Първият ръководител на проекта „Аненербе“, който след няколко години на блестящи успехи трябвало бързо и по неясни причини да напусне сцената.

През 20-те години Вирт бил твърде именит археолог и германист. В публикуваните през онези години изследвания, които може, макар и трудно, да се намерят в библиотеките и в наши дни, се срещат многочислени позовавания на неговите произведения — „Произход на човечеството“, „Свещената протописменост на човечеството“, „Хрониките на Ура-Линда“, „Вавилонският въпрос“. Основната идея, която той доказвал на страниците на своите книги, била такава: в корените на човечеството стоят две протораси. Северната, нордическата, е възвишена и благородна и на нея принадлежи заслугата за създаването на цивилизацията. Именно представителите на нордическата раса са изобретили писмеността, сложните оръдия на труда, създали са първите произведения на труда. Южната, низшата раса, не била способна на съзидателен труд, нейната съдба била подражание и завист. Съвременните народи в по-голямата си част са наследници на една от двете раси. Както виждате, теорията му е твърде близка до нацистката. Трябва ли да обяснявам потомци на коя раса Вирт смятал немците?

Съхранение и разпространение на паметта за славното германско минало — в това Вирт виждал своята мисия. Още през 20-те години започнал да създава колектив от съмишленици, на базата на който впоследствие щял да бъде сформиран институтът „Аненербе“. Тогава било положено началото на музейната колекция „Наследството на предците“ — Вирт обикалял германските музеи и преценявал какво би могло да заеме достойно място в планираната експозиция. През 1928 година Вирт се запознал с богатия бременски предприемач и меценат Людвиг Розелиус, който бил буквално очарован от идеите на учения. Той се съгласил да окаже сериозна финансова помощ на проекта на

Вирт. Започнали, както се полага, със сградата: през 1931 година хранилицето на постоянната експозиция на германските археологически старини, наречено гордо „Хаус Атлантис“, било завършено. Това било причудливо зрелище: обединение на ултрасъвременни архитектурни форми с древногерманска символика. Така, фасадата била украсена с гигантски тотем — от резбовано дърво изображение на Дървото на живота, слънчево колело и изографисан върху него кръст с разпятието на бог Один. Самият тотем бил покрит с рунически знаци.

Именно експозициите на „Хаус Атлантис“ залегнали в основата на изложбата „Наследството на немските предци“. Зданието на „Хаус Атлантис“ скоро станало щабквартира на института „Аненербе“.

Но безоблачните отношения на Химлер и Вирт продължили сравнително кратко. Работата била там, че Вирт се ориентирал към исторически и теоретични изследвания, а Химлер искал нещо повече. Той мечтаел, че „Аненербе“ ще започне да носи практическа полза. В писмото, което изпратил на свой роднина през 1936 година, професор Вирт се оплакал от съдбата си по следния начин.

За съжаление, между мен и райхсфюрера на СС се задълбочава взаимното неразбиране. Преди три години бях щастлив, откривайки в него родствена душа и високопоставен покровител на моето начинание. Сега откривам в него признаци на нетърпение. Макар нашите изследвания да дават плодове, при това богати и поразителни, това съвършено не задоволява райхсфюрера. Не мога да разбера какво иска. Той говори за някакъв „практически ефект“ от нашите действия. Но какъв практически ефект може да има от нашите изследвания, освен потресаващи знания, които получаваме отново и отново. В края на краищата „Аненербе“ не е танков завод и не може да превъоръжава материално вермахта, неговите задачи са в областта на идеологията. Когато казвам това на райхсфюрера, той се съгласява, но продължава да държи на своето. Неприятно ми е да мисля как може да свърши всичко.

А всичко свършило много просто — през 1937 година след включването на „Аненербе“ в системата на СС Вирт бил свален от своя пост. Отначало заради миналите му заслуги го оставили под домашен арест, но после, когато Втората световна война неизбежно се приближавала към печалния за Германия край, го унищожили в един от концлагерите. Академичният учен не могъл да разбере едно просто нещо: увлечението на Химлер по древната история и окултните науки съвсем не били платоническо. Райхсфюрерът бил жаден за власт и чакал тази власт да му даде „Аненербе“. Когато Вирт не разбрал какво искат от него, бил мигновено заменен с по-подходящ човек.

Със Сиверс ли? — ще попитате. Да, отначало аз също мислех, че е така. Но почти веднага се усъмних: не, не е същият мащаб. При всичките си таланти Сиверс по никакъв начин не подходдал за ръководител на мощната система „Аненербе“. Администратор, стопански ръководител, офицер за свръзка — да. Но не и началник.

И едва после, в сянката на Химлер, успях да разгледам фигурата, която в действителност е ръководела всички дела на „Аненербе“ след 1937 година. Този човек имал много имена. Ще го наречем просто — Маг.

МАГЪТ

Карл Мария Вилигут се родил на 10 декември 1866 година във Виена. Следвайки семейната традиция, постъпил във военно училище, а през 1884 станал офицер в доблестната австрийска армия. Към 1903 година дослужил до чин капитан. Изобщо, той имал всички шансове да стане един от хилядите с нищо незабележими служещи, теглещи унилия армейски каиш. Ако не било едно обстоятелство: литературният му талант и свързаното с това честолюбие. Вилигут започнал, както се полага на всеки начинаещ литератор, със стихове. По-нататък се появили по-солидни произведения; през 1903 година излязъл цял трактат по митология. Опитвайки се отначало да балансира на границата на литературното творчество и науката, Вилигут в крайна сметка не могъл да се утвърди нито в едното, нито в другото. Той избрал трети път, твърде популярен в онези времена, а, всъщност, и днес: започнал да се занимава с нетрадиционни, окултни науки.

Към този път го подтикнала и историята на неговото семейство, която узнал случайно. Младият офицер до определен момент и не подозирал, че принадлежи към древен клан, който католическата църква преследвала и анатемосвала заради ерес и езичество още през Средните векове. Оттогава Вилигут се смятали за „прокълнат род“, въпреки че тази репутация към XIX век постепенно започнала да се забравя. За разлика от измислената история на Либенфелс миналото на семейство Вилигут било истинско, само малко поукрасено от всевъзможните предания и легенди. Но може ли без това?

И ето Вилигут започнал жадно да поглъща знания, отнасящи се до неговото семейство. Естествено, без изучаване на всевъзможните тайни знания не можело да се мине. Капитанът влязъл в масонска ложа, в която бързо достигнал върховете на йерархията — станал първи канцлер. Там му дали ново име — Лобесам, което той щял да използва от време на време през целия си живот. Но през 1909 година пътищата на Вилигут и масоните се разделили. Работата била там, че първият канцлер се опитал съществено да промени доктрината на

ложата, превръщайки я в езически орден. Той твърдял, че съответните знания той е получил от далечните си прадеди, които се свързвали с него от отвъдния свят, и изобщо той притежавал родова памет, която му позволявала да помни всичко, което ставало с членовете на неговия клан в течение на хилядолетия. През 1908 година той формулирал своя доктрина, съгласно която Бог — това било всичко съществуващо около нас, той включвал духа, материята и енергията, той бил причината и следствието. Целият свят се намирал в непрекъснато и вечно движение. Всъщност нищо особено ново в тези идеи нямало, така че да привлече някого с тяхната оригиналност Вилигут не успял.

За известно време активността на Вилигут стихнала. Съдейки по всичко, той попълвал своите знания и формулирал по-оригинално учение. Произведен през 1912 година в майор, той се проявил на бойното поле на Първата световна война откъм най-добрата си страна. Началниците не можели да се нарадват на изпълнителния, разумен офицер, когото успехът винаги съпътствал. Повишенията и наградите следвали една след друга. Впрочем да спаси австрийската армия от поражение Вилигут, разбира се, не могъл. След капитулацията той приключил военната си кариера и се опитал да си намери място в мирния живот.

В този момент пътят му се пресякъл с пътя на Ланц фон Либенфелс. Вилигут попаднал в полезрението на главата на популярния орден „Новите тамплиери“. Зимата на 1920/1921 година била посветена на близкото общуване между двамата мистици. Те намерили немалко допирни точки. Теорията на Вилигут по това време била разработена твърде подробно. Той твърдял, че се явява наследник на древен род германски крале, подробно разказвал за обичаите и религията на древните германци. Именно германците — казал подполковникът в оставка, са написали Библията, чието съдържание изначално било в известна степен различно от съвременния вариант. След това тези, които искали да накарат германците да забравят своята вяра, преписали свещената книга и измислили някакъв еврейски бог. Тази изначална религия той нарекъл ирминистична^[1].

Историята на древните германци, твърдял Вилигут, датирала преди повече от 200 хиляди години. Тогава на небето имало три слънца, а по земята бродили гиганти, джуджета, гноми и елфи — с една дума, същества, известни от древните германски митове. Своя

собствен род Вилигут скромно представял като по-малко древен — неговата история започнала уж само преди около 80 хиляди години, когато бил основан град Гослар. Именно прадедите на Вилигут били създали преди 12,5 хиляди години ирминистичната религия, която обединила всички германци. Тя процъфтявала 3 хиляди години, докато не се появили конкурентите еретици, почитащи Вотан. От този момент започнала борбата между вотанистите и ирминистите, която изтощила и двете страни и ги направила лесна плячка за пришълците от изток. Родът Вилигут постепенно губел своите позиции, лишавайки се от кралския трон. Негови представители станали маркграфы^[2] в Австрия, после били лишени и от тези владения. Започнало столетия наред скитане по земите на Източна Европа — през 1242 година Вилгутите основали град Вилну (съвременния Вилнюс) и създали готската империя, която, обаче, просъществувала не особено дълго.

Но полетът на мисълта на подполковника в оставка по най-груб начин бил прекъснат от членовете на неговото семейство. През 1924 година жена му и дъщеря му го изпратили — къде мислите? Правилно, в психиатричната клиника на Залцбург. Там го квалифицирали като психично болен, поставили му диагноза шизофрения с мегаломания и параноидално разстройство и го държали в клиниката цели три години. Отначало Вилигут буйствал, заплашвал да се разправи с коварните роднини, но после се успокоил, тъй като никой не му пречел да развива своите теории и да си пише със своите съмишленици в цяла Европа. Именно с тяхна помощ той излязъл на свобода и през 1932 година заминал за Германия, прекъсвайки всякакви отношения с предалото го семейство. Пътят му минавал — и това не било просто съвпадение — през същия този Мюнхен. Към този момент вече бил твърде известен в кръговете на мистиците и окултистите. Именно чрез тях за него узнали в СС.

През 1933 година Вилигут бил представен на Химлер. Доколкото старецът умее да говори много убедително и красноречиво (това било отбелязано дори в историята на болестта му, до която с големи усилия успях да се добера), райхсфюрерът бил очарован. Последвало незабавно назначение на Вилигут за ръководител на отделението за древна германска история в института „Аненербе“. Едновременно с това встъпил в СС, започвайки със скромната длъжност хауптщурмфюрер (капитан) и бързо издигайки се до групенфюрер

(генерал). В служебните списъци той фигурирал под псевдонима Вайстор.

Отношенията между Вилигут и Химлер били твърде близки. За разлика от Вирт Вайстор не само теоретизирал и изучавал историята и традициите. Той предлагал и всевъзможни проекти, свързани с мистиката и окултните науки. Например да се организира експедиция за търсене на един или друг артефакт, който, ако се вярвало на преданията, давал на притежателя си свръхчовешки способности. Или да се предприеме изследване на рунически текстове в търсене на много древни, но нестареещи мъдрости. Такива начинания били по душа на райхсфюрера на СС, който сам вярвал в ирационалното и бил склонен към окултни практики. Тези двамата се намерили един друг в пълния смисъл на думата. Скоро Вирт, който не се отнасял добре към Вилигут, ще стане жертва на тази дружба и на негово място ще дойде Сиверс, който ще се старае в нищо да не противоречи на безумния старец.

През 1934 година Вилигут се запознал с още една сродна душа — Гюнтер Кирхоф, познавач на древната немска история. Кирхоф бил научен ръководител на моя баща и се занимавал преди всичко да търси в легендите отзвуци на реални събития. Покрай това се увеличал (на потресаващо дилетантско ниво) от физика и допускал съществуването на енергийни „линии“ и „възли“, омотаващи като мрежа земното кълбо. Там, където се образувал възел, връзката на времената укрепвала и се появявала голяма цивилизация. Най-голям възел, според Кирхоф, се намирал примерно на 100 километра източно от Мюнхен, недалеч от австрийската граница.

През 1936 година Вилигут и Кирхоф провели експедиция в Шварцвалд^[3], по време на която предприели комплексно изследване на намиращите се там археологически паметници. В нея участвал и моят баща. Ще приведа цитат от съкратената версия на отчета на тази експедиция, публикуван в твърде ограничен тираж.

В обозначения район бяха намерени множество древни паметници. В частност, става дума за каменни късове с рунически надписи, остатъци от древни (очевидно култови) съоръжения и каменни кръстове, чиято възраст,

несъмнено, беше на повече от хиляда години. Освен това покрай другото бяха изследвани няколко паметника на древната архитектура. Комплексното изследване позволи да се направи извод, че примерно преди 8 хиляди години в Шварцвалд е възникнал център на ирминистична религия. Този център просъществувал най-малко до XII век, след което постепенно престанал да съществува.

След първата експедиция последвали други; по цяла Германия учените търсели следи от древни ирминисти. Особено внимателно се изследвали, естествено, околностите на град Гослар. Редица учени от „Аненербе“ надигнали глас срещу профанацията на историята, но Химлер твърде бързо ги накарал да замлъкнат. Моят баща вероятно е вземал участие в тези експедиции, но доколко е споделял възгледите на своя учител, не беше ясно. Мисля, че като здравомислещ човек се е отнасял към тях скептично и е използвал експедициите за изучаване на реалните паметници на германската старина.

Впрочем да се върнем към Вилигут. Доверието на Химлер към него растяло. Именно той бил назначен за ръководител на проекта за построяването на Вевелсбург — замъка на ордена на СС. Замъкът бил замислен като щабквартира на „черния орден“, за негов музей и хранилище на древните германски традиции. „Охранителните отряди“ на фюрера, създадени в началото с чисто утилитарни цели, според замисъла на Химлер трябвало да станат аналог на рицарските ордени от Средновековието. Но тяхна духовна основа трябвало да стане не християнската, а ирминистичната вяра. При приемане на нови членове в СС те били посвещавани във Вевелсбург и били длъжни да се отрекат от своето минало. При това се съблюдавал сложен ирминистичен ритуал. Аналогични ритуали съществували за сватби и погребения. Вилигут лично ги разработвал и представял на Химлер за утвърждаване. Райхсфюрерът на СС бил във възторг. После се появили и други празници: ежегодно посрещане на пролетта, празници на реколтата, лятното слънцестоене...

През 1935 година Вилигут се преместил от Мюнхен в Берлин заедно с централното отделение на „Аненербе“. Неговото влияние върху Химлер растяло не с дни, а с часове. През тези години той

пишел спомени, отнасящи се до семейството му, уточнявал тънкостите на ирминистичната религия, съставял всевъзможни мантри, календари, астрологични прогнози... С една дума, работа имало повече от достатъчно. Всяка сутрин го чакал служебен автомобил, който го връщал обратно къщи късно вечер.

И би могло да се каже, че е успял в живота, ако не било твърде разклатеното му здраве. Преклонната възраст и сериозното натоварване си казвало думата. За да се поддържа във форма, Вилигут започнал да приема силно действащи медицински препарати. Но те имали само кратковременен ефект и в същото време разрушавали организма му. Постепенно у стареца се развила тежка форма на никотинова зависимост и алкохолизъм.

От това се опитали да се възползват неговите съперници в СС. Мнозина сътрудници на „Аненербе“ ревнували Химлер от Вилигут и тайно мечтаели да заемат мястото му. Търсенето на компромат накрая дало положителен резултат: историята с пребиваването на стареца в психиатричната клиника и старата му диагноза изплували на повърхността и били тържествено поднесени на Химлер. За райхсфюрера това било силен удар: неговият близък приятел и учител, човекът, на когото толкова се доверявал, се оказал банален шизофреник!

През февруари 1939 година Вилигут бил уволнен от СС. А по-нататък следвало нещо трудно обяснимо. Заемайки високи постове в „Аненербе“, Вилигут знаел твърде много и, според идеята, подлежал на унищожение. По принцип, трябвало да го постигне съдбата на Вирт. Но вместо това го оставили на свобода, нещо повече — в качеството на компаньонка му изпратили Елза Балтруш, една от приближените на Химлер. Тя била длъжна ежедневно да се отчита пред райхсфюрера на СС за състоянието на стареца.

Защо Химлер се е държал по този начин? Сантименталност? Едва ли, райхсфюрерът никога не страдал от нея. Създавало се впечатление, че животът на стареца бил под сигурна защита, че Химлер се опасявал да го закача. Но защо? По този въпрос имало няколко версии.

Една от тях била свързана с миналото на рода Вилигут. Известно било, че те били анатемосани за притежание на магически плочки, на които били записани езически ритуали. Според достигналите до нас

легенди тези ритуали позволявали да се придобие огромна власт над умовете на хората. Вилигут пазел тези плочки в тайник, за който никой друг не знаел. И Химлер, стремейки се да получи ценното имущество, запазил живота на стареца.

Но защо не можело със сила да се узнае от стареца местонахождението на плочките? Не бил направен нито един подобен опит! Възможно е Химлер да е признавал на Вилигут някакви магически способности и да се е страхувал от него. А може да е вярна втората версия — че Вилигут, дори след като бил отстранен от „Аненербе“, е останал консултант на Химлер. Когато историята с шизофренията изплувала, райхсфюрерът на СС побързал външно да прекъсне връзката, която можела силно да го компрометира. Но само външно — в действителност Химлер продължавал да общува тайно с „мага“. И много инициативи, предприети от „Аненербе“, се появили на бял свят именно благодарение на препоръките на Вилигут.

[1] **Ирминизъм** — учение, предшестващо християнството. Ирминизмът е космопелигия, тъй като намира въплъщение както в духовни, така и в материални форми. — Бел.прев. ↑

[2] **Маркграф** — висша титла във Франкската империя и Средновековна Германия, учредена от Карл Велики. Първоначално маркграфовете били длъжностни лица. В Германия титлата придобила по-широко значение и започнала да се използва в смисъла на княз. След разпада на Франкската империя и възникването на Германия, Франция и Италия, маркграфовете се превърнали в областни управители — някъде като самостоятелни владетели, другаде с ограничена независимост. В Германия те влизали в структурата на имперските князе, а под името маркизи владеели големи територии във Франция, Италия, Испания и др. — Бел.прев. ↑

[3] **Шварцвалд** (Черна гора) — една от най-известните гористи планински вериги в Южна Германия. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 3

ПРОЕКТИТЕ НА „АНЕНЕРБЕ“

Колкото и сложно да беше сдобиването с информация за основните действащи лица, замесени в създаването на „Аненербе“, то все пак се оказа значително по-просто от изследването на дейността на самия институт. Защото всяко от лицата, фигуриращи на страниците на тази книга, беше оставило своя следа в историята независимо от делата на „Наследството на предците“.

Но животът на самия институт беше тайна, покрита с мрак. При това някой старателно пази тази тайна и днес. И става дума не само за архивните фондове, оказали се в ръцете на руснаците. По време на едно от своите пътувания в Германия, работейки в тамошните архиви, почти успях да хвана за опашката най-ценните материали. Това стана така: в каталога на архивните дела фигурираше съвсем невинно на пръв поглед картонче, на което беше написано: „Фондове на историческото управление на СС. Том I“. Аз прекрасно знаех, че никакво историческо управление в СС, разбира се, не е имало и ставаше дума за нечия банална грешка. Вероятно в делото бяха попаднали някои документи от „Аненербе“. Незабавно поисках тези материали и три часа по-късно можах да се убедя в правотата на своите предположения. Документите се отнасяха до операция „Граал“ и аз работих с тях до самото затваряне на архива. Какво беше учудването ми, когато на следващото утро в архива не открих нито картончето, нито делото! Работниците от архива само вдигаха рамене: най-смисленото, което чух от тях, беше, че делото е иззето за предаване в друг, профилиран архив. Наименованието и адреса на профилирания архив те, впрочем, не можах да ми кажат, затова случайно се изпуснаха да кажат, че заедно с него „заминали“ още няколко подобни дела. Оставаше ми само да си скубя косите от яд...

Но не всичките ми търсения завършваха толкова печално. В противен случай вие не бихте държали в ръцете си тази книга. Твърде често фортуната ми се усмихваше. Аз узнах за операции, които ме

потресоха, за засекретени експедиции, за тайнствени находки.
Впрочем ще разкажа за всичко поред.

КАТАРИТЕ И ГРААЛЪТ

Един от първите секретни проекти на „Аненербе“ била операцията „Граал“. Идеята за нея дал лично Хитлер. Увлечен от романтичните легенди за Свещения Граал и рицарите на Кръглата маса^[1], посветили се на търсенето му, той мечтаел за създаването на нещо подобно в съвременния свят. Всъщност самият орден на СС трябвало да стане въплъщение на ордена на Кръглата маса. Такава маса, трябва да кажем, имало в замъка Вевелсбург — любимата рожба на Химлер — и се използвала по най-пряко предназначение: около нея се провеждали събранията на висшите членове на СС и всевъзможните мистични церемонии.

Но по какъв начин Хитлер съумявал да съчетава увлечението по Свещения Граал с ненавистта си към християнството? Действително в неговата противоречива натура тези две тенденции трудно съжителствали. „Нямах никакви причини — ще каже фюрерът впоследствие — да се възхищавам на всички тези нищожни рицари, обезчестили арийската си кръв, следвайки суеверията на евреина Исус“. Хитлер дълго мислел над разгадаването на този ребус и, в края на краищата, намерил изход: Граалът, казвал той, съвсем не е християнска светиня. Легендата, че това е била чашата с кръвта на Исус Христос, била измислена по-късно. В действителност Граалът имал много по-древен произход от християнството; той бил на не по-малко от десет хиляди години.

Какво представлявал Граалът? На този въпрос Хитлер не можел да отговори точно. Очевидно е ставало дума за някаква арийска светиня. Възможно е това да е бил камък с рунически надписи, на който били фиксирани главните събития на истинската, неизопачена от евреите история на човечеството или на арийската религия. Изобщо, ставало дума за арийска светиня, която рицарите на Кръглата маса съхранявали именно по силата на своя произход, а не по силата на християнската вяра. „Какво общо може да има подобен път на посвещение с еврейския дърводелец от Назарет? — заявявал Хитлер. — С този равин, чието възпитание било основано на подчинението и

любовта към ближния и което имало за цел единствено забравата на волята за оцеляване? Действително изпитанията, свързани с търсенето на Граала и предназначени за пробуждане на латентните възможности на човека с чиста кръв, нямали нищо общо с християнството! Добродетелите на Граала били присъщи на всички арийски народи. Християнството е добавило тук само семена на израждане, такива като прощаване на оскърбленията, самоотричането, слабостта, покорството и дори отказа от законите на еволюцията, провъзгласяващи оцеляване на най-приспособения, на най-храбрия и най-ловкия“.

Съществувал ли е в действителност Свещеният Граал? Хитлер напълно допускал, че да. Но тогава съвсем не било изключено, че е могъл да „доживее“ до наши дни. Действително легендите нищо не говорели за унищожаването на реликвата, а само споменавали, че е била грижливо укрита. Да се постарее да намери Свещения Граал — такава задача поставил фюрерът пред института „Аненербе“. В папката с документи, която по щастлива случайност ми дадоха в архива, намерих писмо на Хитлер до Вирт от 24 октомври 1934 година. В него, в частност, се казваше:

Уважаеми господин Вирт! Бързото израстване на Вашия институт и успехите, които той можа да постигне в последно време, дават основание за оптимизъм. Предполагам, че сега „Аненербе“ е готов да се справя и с по-сериозни задачи от тези, които се поставяха пред него досега. Става дума за търсенето на така наречения Свещен Граал, който, според моето мнение, представлява реално съществуваща реликва на нашите арийски предци. За търсенето на този артефакт Вие можете да задействате допълнителни парични фондове в необходимия размер.

За изпълнение на поставената от фюрера задача на Вирт били дадени твърде широки пълномощия. Но едва ли е щял да постигне нещо, ако не е бил един човек, който не по-малко от Хитлер бил заинтересован от търсенето на Свещения Граал. Той се е казвал Ото Ран.

Ран бил сравнително млад — родил се на 18 февруари 1904 година — и затова дори не успял да вземе участие в сраженията на Първата световна война. Докато неговите връстници жадно следили обстановката на фронта, Ото се занимавал с историята и вероучението на една от най-големите еретични секти — катарите. Своите изследвания той продължил и през 20-те години, постъпвайки в университет.

Кои били катарите? Тази еретична секта се появила в Южна Франция през XII век. Те смятали, че в света имало две начала, два бога — добър и лош. При което лошият бог сътворил нашия, материалния свят. Катарите отричали цялата християнска символика — кръста, иконите, статуите, не признавали тайнствата на католическата църква. Съществуването на ада и рая, на учението за Страшния съд те също отхвърляли. Вместо християнските ритуали, те разработили собствени ритуали и собствена система от символи. И едно от централните места в нея, колкото и да е странно, заемал Граалът.

По времето, когато католическата църква напълно се компрометирала, ересът на катарите започнал стремително да се разпространява по Европа. Все повече хора — не само бедни селяни и чираци, но и знатни рицари и графове — станали последователи на учението им. Ситуацията ставала опасна за Ватикана и през 1209 година папа Иннокентий II обявил кръстоносен поход срещу катарите. Той за малко не закъснял: за да изкорени ереса, трябвало да мине половин век, толкова дълбоко бил вкоренен той в умовете и сърцата на хората. В крайна сметка, обаче, катарите били разгромени, а остатъците от техните армии — обсадени в непристъпния замък Монсепор, тяхното главно свърталище. Монсепор устоял повече от една година и бил превзет с огромни усилия. През 1244 година масовите бесилки официално унищожили ереса на катарите.

Но какво било мястото на Граала тук? Работата била там, че според откъслечните сведения, дошли до наши дни, катарите почитали Граала съвсем не абстрактно; свещената чаша се намирала в главното светилище на Монсепор. Къде се е дянал впоследствие — не било известно, но Ран напълно основателно предполагал, че катарите са укрили Граала. При това толкова добре, че никой не успявал да го намери; или онзи, който го е намерил, съумял, от своя страна,

достатъчно сигурно да укрие находката си. През 1928–1929 години Ран предприел дълго пътуване по „катарските“ места във Франция, Испания, Италия и Швейцария. Най-много привличали вниманието му, разбира се, развалините на Монсепор, които се намирили недалеч от селцето Лавлан. В околните планини имало много пещери и Ран подробно ги изследвал в продължение на три месеца.

За съдбата на младия немец важна роля изиграло познанството му с още един специалист по катарите — Антонин Габал, който бил много по-възрастен от Ран и бил успял да събере през живота си много ценна информация. Габал търсел друга светиня на катарите — Евангелието от Йоан и затова двамата фанатични изследователи станали не конкуренти, а партньори. Богатият опит и знания на Габал и острият аналитичен ум на Ран образували блестяща комбинация.

Ран изследвал Пиренейските пещери седмица след седмица — впрочем без видими резултати. И действително безсистемните търсения на Граала (Ран нямал дори представа какво, всъщност, представлявал той) в планинския масив силно наподобявали опита да се намери прословутата игла в копа сено. Трябвало да се открие някакво решение, някакъв метод, за да се намери ключът за разгадаване на тайната.

И Ран отново заседнал над ръкописите на катарите. Материалите, предоставени от Габал, му оказали неоценима помощ. Сред тях имало твърде подробен план на замъка Монсепор. Изучавайки го, Ран внезапно открил, че той напълно съвпадал с описанието на легендарната планина Монсалват, където била укрита реликвата. Значи Граалът се е намирал в непосредствена близост до замъка, ако не в самия замък! Продължавайки изследването на Монсепор, Ран открил, че замъкът е геометрически съвършен и, ако не били отделни елементи, би представлявал идеална симетрична сграда. От една страна, за нивото на архитектурното майсторство през XII век такива грешки биха били съвсем нормални. И все пак нещо в тези отстъпления от симетрията — отсъстващи коридори и помещения — не давали мира на Ран. Докато не си задал въпроса: а кой е казал, че действително ги няма?

Действително, ако планът се дочертаел така, че замъкът да придобие идеална симетрия, биха се появили помещения, които като че ли никога не са съществували. Ран предположил, че тези тайни

подземни коридори и зали просто са били погребани под развалините и че именно в тях се укривала реликвата. Заедно с Габал и още няколко помощници-ентузиаста от местните селяни той се захванал за работа. А по-нататък се случило нещо непонятно.

Ран действително успял да открие подземните коридори, за съществуването на които никой не подозирал. Те водели в свещените пещери, входът към които „отвън“ отдавна бил затрупан от лавини. В тези природни пещери се били запазили следи от хора от много епохи — от неандерталците, които украсявали стените с примитивните си рисунки, до катарите, превърнали ги в свои светилища. Ето как Ран описал тези пещери: „През онези древни времена, през онази далечна епоха, едва докосната от съвременната историческа наука, пещерата се използвала като храм, посветен на иберийския бог Илхомбер, бога на Слънцето. Между двата монолита, единият от които се срутил, стръмна пътека водеше до гигантския вестибюл на храма Ломбрив. Между сталагмитите от бял варовик, между тъмнокафявите, блестящи като планински кристал стени, пътеката водеше надолу към самите недра на планината. Високата около 80 метра зала служела на еретиците за храм“.

Тук Ран направил още едно откритие: покрай всички надписи и рисунки стените на пещерите били покрити още и със символите на тамплиерите! Значи рицарите на Храма действително са били свързани с еретиците и вероятно в продължение на много години след унищожаването на Монсегюр са охранявали Свещения Граал! След завръщането си от експедицията Ран посветил на този въпрос няколко книги. За съжаление, писал той, така и не успяхме да открием Свещения Граал. Така се смята и досега. Но аз, използвайки най-проста логика, искам да подложам на съмнение този извод.

Да предположим, че Ран действително не е намерил Граала. Какво би направил фанатичният изследовател? Разбира се, би организиран нов експедиция с надежда да постигне успех. Или, напълно разочарован от неуспеха, би захвърлил, по принцип, всичките си изследвания. Ран не направил нито едното, нито другото! Той продължавал своите изследвания на историята на катарите, но повече не търсел Граала — така се държи, обаче, само човек, постигнал целта си.

Да допуснем, че Граалът все пак е бил намерен. Какво е пречело на Ран да обнародва своето откритие? За това можем да правим само предположения. Възможно е Граалът да се е оказал носител на информация, която се е сторила на Ран твърде шокираща и той е протакал публикацията. Възможно е също да е искал да събере колкото може повече сведения и да придаде на своето откритие достойна „опакровка“. Както и да е било, през 1934 година, когато Хитлер изпратил своето писмо до Вирт (по същината си — заповед), никой дори не се досещал, че Граалът е бил намерен и се е намирал у Ран.

А е трябвало само да прочетат митническите декларации, които ученият бил запълнил при пресичане на франко-германската граница през 1929 година. Сред останалите предмети фигурирал „меден котел за парова инсталация с висока мощност“. Кажете, моля, за какво на археолога му е потрябвал паров котел? Само за това, за да скрие в него от чужди очи някакъв достатъчно голям предмет. Очевидно по такъв начин Граалът е попаднал в Германия.

Книгите на Ран привлекли вниманието на „Аненербе“ и лично на Химлер. Предложили му отначало да сътрудничи на института, а после да стане щатен работник в него. През 1936 година Ото Ран официално встъпил в СС. Придвижването на младия учен по служебната стълба вървяло с невероятна скорост. През 1937 година той взел участие в голямата експедиция на „Аненербе“ в Исландия, организирана за търсене на легендарната земя Туле. В рамките на експедицията Ран изпълнявал и своята задача — търсел следи от пребиваването на катарите в далечния северен остров, наистина без особен успех.

А през 1938 година младият учен с блестяща кариера изпаднал в немилост. Причините за това били толкова загадъчни, колкото и много други неща в бурния и богат на събития живот на Ран. Защо се е случило това, съществуват няколко версии.

Първата версия гласи, че Ран се опитал да възстанови в рамките на СС религията на катарите и може би дори е постигнал определени успехи в тази посока. Според свидетелствата на много съвременници това било твърде вероятно. Действително в някакъв момент Ран започнал да изповядва вярванията на катарите. Ако е правел това тихо, без да привлича чуждо внимание, всичко щяло да му се размине. Но той открито пропагандирал своите възгледи, сериозно разминаващи се с теорията на Хитлер. В частност, говорел за това, че е необходимо на

всяка цена да се избегне европейската война, че въз основа на древната религия, на древните ценности било възможно възраждането и сплотяването на Европа. Ран отхвърлял грубото преследване на инакомислещите, правел негативни изказвания по повод концентрационните лагери. В едно свое писмо с болка говорел колко му е трудно да наблюдава това, което ставало в Германия.

Опечален съм от това, което става в моята страна. Преди две седмици бях в Мюнхен. След два дни вече предпочитам да замина в планината. На либерален, търпим човек като мен е невъзможно да живее в такава страна, каквата е станала моята родина. Срамувам се от черната униформа, която съм принуден да нося, и мечтая да се отърва от нея.

Избавлението дошло. Ран подал молба за напускане и си отишъл, преследван от множество лъжливи слухове. Според едни родителите му се оказали евреи, според други — младият учен бил уличен в хомосексуализъм. Но в такъв случай, ако Ран е проявил явна политическа неблагонадеждност, тогава без всякаква жалост биха го хвърлили в един от немските концентрационни лагери и юношата би се превърнал в пепел. Това не се случило. Ран можел спокойно да се разхожда на свобода. Наистина на своите близки той се оплаквал, че усеща постоянно заплахата, че животът му е в голяма опасност. Предчувствията не излъгали младия учен: през пролетта на 1939 година, карайки ски по склоновете на тиролските планини, бил затрупан от лавина.

Официалната версия — смърт при нещастен случай — скоро била изместена от друга, полуофициална: самоубийство. Припомнили, че в религията на катарите, за разлика от християнството самоубийството било разрешено, нещо повече — едва ли не се поощрявало като начин да се преодолее грешното и тленно земно съществуване. Очевидно тази версия била пусната в ход, за да могат хората да забравят очевидното: Ран е искал да живее и се е боял от смъртта. Следователно ставало дума за истинско убийство.

За кратко ще оставим търсенето на убийците. Да се попитаме: с каква цел се е криел самият факт на убийството, защо се е наложило да убиват учения по сложен начин? Очевидно отговорът може да бъде само един: страхували са се от Ран. Той твърде много е знаел.

И вторият въпрос: след смъртта на Ран къде се е дянал Граалът? Да се отговори на него е по-лесно, отколкото изглежда. Изключително трудно било да се държи шилото в торбата и в началото на 40-те години в Германия плъзнали слухове, че в орденския замък на СС във Вевелсбург сред другите реликви се пазел и Граалът. След поражението на Германия във войната официално било обявено, че в подземията на замъка нямало нищо ценно, а под думата „Граал“ се подразбирал голям къс планински кристал. Правдоподобно ли е било това? Честно казано, не много. От къде на къде есесовците е трябвало да мъкнат в леговището си планински кристал и при това да го наричат Граал? Все едно да сложите чувал с отпадъци в скрина си и да го наричате „ковчеже със скъпоценности“. Затова остават два варианта: или сътрудниците на Хитлер са били клинични идиоти (в което не вярвам), или Граалът действително се е намирал в подземията на Вевелсбург, но са се опитвали по всякакъв начин да скрият това. Къде се е дянал след войната е отделен въпрос, към който отново ще се върнем, а сега да проследим съдбата на Ран.

И така, през 1934 година Хитлер дори не подозирал къде в действителност се намирал Граалът. А той се намирал у Ран. В края на 30-те години благополучно бил преместен в подземията на Вевелсбург. Какво е се е случило? Логично е да се предположи, че по някакъв начин нацистите са узнали кой пази Граала в своята ракла. И напълно естествено било сериозно да се обидят на Ран за това, че се е опитал да укрие реликвата. Това е могло да стане основна причина за изпадането му в немилост и за загадъчната му гибел.

С това историята би могла да приключи, ако не била третата версия. Работата е там, че в непубликуваните ръкописи на Ран, на които аз попаднах по съвършено немислим начин, фигурира една мощна и тайнствена организация, която би могла да извърши убийството на учения. Организация, най-тясно свързана както с Католическата църква, така и с масонството, и с нацистката върхушка. Става дума за Приората^[2] на Сион.

Приоратът е известен на съвременния книгоман от произведенията на Дан Браун. Американският писател, обаче, както се казва, чувал камбаната, но не знаел къде се намира. Приората на Сион той превърнал в организация, враждебна на Католическата църква. В действителност всичко било точно обратното.

По време на своите изследвания Ран се натъкнал на ръкописи на катарите, написани на непонятен шрифт. След многомесечна работа успял да разгадае шифъра. И пред удивения учен се разкрили, както изглеждало, нови страни на отдавна забравена история. Оказало се, че катарите били свързани не само с тамплиерите. Еретиците имали цяла мрежа от свои „агенти на влияние“ — същите онези знаменити трубадури и скитащи музиканти, пеещи за любовта. Ето как описал своето откритие Ото Ран.

Когато говорим за религията на любовта на трубадурите, за посветените рицари на Граала, трябва да се опитаме да разберем какво се крие в техния език. В онези времена под думата „любов“ се разбирало не това, което ние имаме предвид днес. Думата „любов“ (Amor) била шифър, кодова дума. Amor, ако се чете отдясно наляво, означава Roma (Рим). Тоест тази дума в този вид, в който била написана, означавала противоположност на Рим, на всичко, което въплъщавал Рим. Освен това Amor може да се раздели на две части: A-mor (без смърт), което означава възможност за безсмъртие, за вечен живот. Това е езотерично, соларно християнство. Ето защо Рим (Roma) е разрушил Любовта (Amor) на катарите, тамплиерите, пазителите на Граала, на минезингерите^[3] (менестрелите^[4]).

Имало в тези текстове и указание за силите, противостоящи на катарите. На първо място бил тайнственият Приорат на Сион, на който била посветена лъвската част на зашифрованите страници. Ран се заел да ги изследва — и открил цял пласт от европейската история, щателно скривана от нашите очи.

Оказало се, че Приоратът на Сион бил таен орден, който действал „в двойка“ с Католическата църква. Но ако църквата действала открито, то Приоратът бил крайно законспирирано тайно общество, което не се притеснявало от условностите на вероучението. Задача му била това, с което не могла да се справи официалната Църква — да установи пълен контрол над умовете и душите на хората. Скоро след основаването си през XI век Приоратът се опитал да създаде собствена държава и избрал за тази цел земята на Палестина. Знаменитите кръстоносни походи били инициирани и финансирани именно от тази тайна организация, а кръстоносните крале в действителност били висшите длъжностни лица на Приората.

Когато тази доблестна инициатива била унищожена в зародиш от арабите (трябва да кажем, че оттогава Приоратът отчаяно се бори с исляма. Съвременното огнище на напрежение в Близкия Изток в значителна степен е дело на неговите ръце), ръководството на Приората решило да основе своя „тайна държава“. Впрочем някои от неговите членове не пожелали да служат на не особено чистите цели и напуснали ордена, основавайки движението на катарите. Разбира се, те били обречени на унищожение по две причини — твърде много знаели и оказвали съпротива.

Когато катарите били унищожени, пред ордена се изправила нова заплаха. Рицарите-тамплиери, изначално главната военна опора на ордена, се разбунтували и започнали да претендират за самостоятелност. Наложило се те също да бъдат унищожени. Едва след това в ордена се извършила вътрешна реформа, която окончателно укрепила неговите основи.

Глава на ордена бил Великият магистър. Тази длъжност заемали много удивителни, легендарни личности — Сандро Ботичели, Леонардо да Винчи, Исак Нютон, Виктор Юго, Клод Дебюси. Магистърът бил заобиколен от тесен кръг приближени — така наречените Зрящи — само те знаели кой стои начело на ордена. Пониската степен — Посветените — били онези, които не познавали личността на Великия магистър, но достатъчно дълбоко били посветени в делата на ордена. Тези две висши степени образували, всъщност, основното ядро на ордена. Хората попадали в него след щателен подбор и единствената причина за напускането му била смърт. Двата низши слоя били онези, които служели на Приората, без да

подозират истинските му цели и задачи. Ордена се състоял от хора, облечени с власт (политици, финансисти, военачалници), и просто „пушечно месо“, разходен човешки материал.

Член на Приората — Посветен, ако не Зрящ, — бил Хаусхофер. Съдейки по всичко, именно той предложил на ордена да подкрепят Хитлер. Исторците и досега се учудват: как е могла малката националистическа партия, която имала куп конкуренти, за няколко години да достигне небивали висоти? Какво е накарало индустриалците и финансистите да ѝ дават многомилionни субсидии? По всяка вероятност това може да се обясни само с влиянието на Приората и с нищо друго.

Приоратът се свързал пряко с нацистките лидери и между двете страни бил сключен договор. Очевидно се предвиждало създаването на държава в Южна Франция, където Приоратът би могъл да реализира хилядолетната си мечта за притежаване на собствена територия. Съвсем неслучайно след разгрома на Франция през 1940 година Германия окупира само северната ѝ част, а в южната оставила марионетното правителство на Филип Петен^[5]. Съдейки по съществуващите сведения, и Петен, и главата на неговия кабинет Лавел са били изпълнители на волята на Приората. За това свидетелства и бурната активна дейност, която развил Приоратът на Сион в Южна Франция в началото на 40-те години. Рисквайки да наруши конспирацията, ордена дори издавал собствено списание „Венкър“. Впоследствие много се говорело за това, че списанието било създадено от движението на Съпротивата, доколкото някои материали в него имали откровено антинемска насоченост. Но това, меко казано, не отговаряло съвсем на истината. Първо, списанието, за разлика от останалите списания на Съпротивата излизало на прекрасна хартия, която никъде, освен при немците не можела да се намери. Второ, никакви особено антинемски изказвания в него не можели да се открият дори при голямо желание. Аз лично прегледах течението на „Венкър“ и намерих само това, което очаквах да намеря: скрита подготовка на читателя към установяване на светска власт от духовни лица. В частност, много статии били посветени на опита на теокрацията, който се тълкувал изключително положително. Приоратът на Сион подготвял благоприятна почва за себе си.

Приоратът бил най-тясно свързан и с „Аненербе“, преди всичко чрез конкретни сътрудници на института, които били едновременно и Посветени в ордена. Най-интересното било това, че Приоратът активно действал и в западните страни, членки на антихитлеровата коалиция. Очевидно именно с това се обяснява стремежът да се скрият някои факти от историята на Третия райх.

Колко надълбоко е могъл да проникне Ран в тайните на Приората на Сион? Това, вероятно, вече няма да узнаем никога. Във всеки случай, проникнал е достатъчно навътре, за да се обрече на неминуема гибел. И да отнесе със себе си в гроба много тайни, разгадаването на които търсим и досега.

[1] **Кръглата маса** — според легендата за крал Артур масата, около която кралят и неговите рицари се събирали да обсъждат важни дела, свързани със сигурността на областта Камелот, била голяма и кръгла. Има много версии за броя на рицарите и за обяснението за формата на масата. Една от тях е, че на Кръглата маса нямало определено място за главно лице, никой не бил поставен в привилегирована позиция и всички били равнопоставени. Друга версия гласи, че е била направена по аналогия с масата на Тайната вечеря на Исус Христос и символизирала кръглата форма на Земята. — Бел.прев. ↑

[2] **Приорат** (от латински: *Prior* — първи, старши, *Priorat*) — термин, с който в някои католически монашески ордени се обозначавал мъжки или женски манастир, управляван от приор (или приореса), подчинен на съответното абатство. — Бел.прев. ↑

[3] **Минезингери** (нем. *Minnesinger*, от *Minne* — любов и *Singer* — певец), немски рицарски поети-певци. — Бел.прев. ↑

[4] **Менестрели** (от лат. *ministerialis* — „слуга“) — общо название на поетите музиканти (включително от женски пол) на професионалните певци от Средновековието (от XII век) и ранното Възраждане, припечелващи с пеене и свирене на музикални инструменти по памет. — Бел.прев. ↑

[5] **Анри Филип Петен** — френски дивизионен генерал и маршал, политик. След окупирането на Франция от нацистка Германия започнал да сътрудничи на германците — установил колаборационисткия режим на Виши чрез така наречената *Френска*

държава като неин държавен глава през периода 1940–1944 г. След края на войната бил осъден на смърт. По-късно присъдата била заменена с доживотен затвор. — Бел.прев. ↑

„РОЗА И КРЪСТ“

Операцията „Роза и кръст“ започнала през 1935 година. Същността ѝ била твърде проста — институтът „Аненербе“ изучавал наследството на знаменития орден на розенкройцерите. Съвременните розенкройцери слабо интересували нацистите — смятало се, че орденът се е изродил и не можел да бъде пазител на древни знания.

Историята на ордена започнала през Средните векове. Розенкройцерите се опитвали в рамките на своето братство да преодолеят бариерата между науката и религията. Църквата реагирала на тези опити достатъчно нервно и розенкройцерите били принудени да минат в нелегалност. Именно в техните среди се появили много известни алхимици. Освен това те подробно изследвали възможностите на човешкия организъм и стигнали до извода, че у всеки от нас покрай физическото тяло съществувало и духовно, енергийно — съдържимото на нашата душа. То сякаш било „прикрепено“ към физическото тяло в определени точки, наречени „гвоздеи“. Ако се научел да „изважда“ тези „гвоздеи“, човек можел да съществува извън своето тленно тяло, да пътешества в други светове.

Наистина истинските пътешествия в астралния свят били достъпни само на малцина посветени във висшия ранг — това положение можело да се достигне само след усърдна практика в редиците на ордена. Нацистките учени особено се заинтересували от това откритие на розенкройцерите и провели многобройни опити, свързани с енергийното тяло, които често били твърде опасни за живота. В тези случаи се използвали затворници от концлагерите.

В своите експерименти учените от „Аненербе“ успели да постигнат определени успехи. Но твърде ограничени: да осигурят вечен живот на душата на някого от нацистките главатари така и не сумели. Но учението за енергийното тяло включвало много други аспекти, отнасящи се до развитието на способностите на личността. Ще приведа откъс от доклада, който през пролетта на 1938 година бил предоставен лично на райхсфюрера на СС Хенрих Химлер.

Първите опити, проведени в рамките на операцията „Роза и кръст“, дадоха определен положителен резултат. Групата доброволци успя сериозно да подобри своите способности, да развие органите на чувствата. Въпреки че към днешна дата не успяхме да направим кардинални пробиви, всички експерти са уверени, че те ще бъдат постигнати в най-близко време. Откритите от нас методи могат да се прилагат в най-различни области, в частност, за подготовката на личния състав на вермахта. Умението да се управлява енергийното тяло сериозно ще подобри боеспособността на нашите войници.

Впрочем до въвеждане на розенкройцерските практики в програмата за подготовка на германските пехотинци така и не се стигнало. „Всички експерти“ избързали със своите оптимистични изводи. Провалила се също и друга амбициозна програма, посветена на изкуството на средновековните алхимици. Покрай другото розенкройцерите работели над създаването на „философски камък“ — субстанция, която щяла да превръща всеки метал в злато. Според някои сведения част от алхимиците успели да постигнат нелоши резултати. На специалистите от института „Аненербе“, в който бил създаден дори специален химически отдел, им било нужно не само злато. Задавала се световна война и Германия била заплашена от нова икономическа блокада. Щяла да се спре доставката на редица изключително важни за военното производство метали. Да се възпроизведат с помощта на рецептите на розенкройцерите — именно това искали ръководителите на „Аненербе“. Но опитите не довели до нито един положителен резултат.

Защо разказвам за тези неуспешни експерименти? Работата е там, че Третият райх — а заедно с него и „Аненербе“ — просъществувал само 12 години, нищожен според историческите мерки срок. Много изследвания изисквали много по-продължително време. Първите резултати, и то обнадеждаващи, били получени. Ако на сътрудниците на „Аненербе“ историята беше отпуснала още десетина и повече години, вероятно те биха успели да постигнат неочаквани, потресаващи открития.

А може би тези открития вече е направил някой друг?

ПРОРОЧЕСТВАТА НА НОСТРАДАМУС

Мишел Нострадамус, средновековният френски предсказател, от векове вълнува умовете на хората. Неговата популярност не намалява и днес. Влезте, в която и да е книжарница и попитайте продавачите имат ли книги за Нострадамус — те вероятно ще ви предложат поне една (по-скоро не една) книга, посветена на неговите пророчества.

Не останал по-назад от това течение и „Аненербе“. Трябва да отбележим, че ръководителите на нацистката партия били повече от суеверни. Самият Хитлер се бил заобиколил с цял щат от астролози, към предсказанията, на които често се отнасял по-внимателно, отколкото към докладите на разузнаването и мнението на собствените си генерали. Не оставал по-назад и Химлер: съществуването на „пророците“ той приемал за неотменна черта на арийската култура и, подобно на древен вожд, се обкръжавал с астролози. В отрицателното отношение на християнството към астрологията той виждал още едно доказателство за това, че предсказването на бъдещето по звездите е било древна германска наука.

В края на 30-те години „Аненербе“ сериозно се заел с изучаването на наследството на Нострадамус. Първо, предсказателят широко се използвал за пропагандни цели. Ето какво, например, писал по този повод в своите мемоари Валтер Шеленберг, главата на външното разузнаване на СС.

Пример за това, как можехме да насочваме в нужното ни направление потока от бежанци в Северна Франция, а малко по-късно в района на Париж, беше изготвената невзрачна на вид брошура, съдържаща мрачните прорицателства на средновековния астролог Нострадамус. Тази брошура се разпространяваше сред френското население чрез нашите агенти по радиото и се разпръскваше със самолети. Избирахме онези цитати, в които Нострадамус е предсказвал появата на „машини, бълващи дим и огън“, които с грохот щели да прелитат над

градовете, носейки ужас и унищожение на хората. От себе си добавихме „пророчеството“ за това, че само юг и югоизток на Франция ще се спасят от тези бедствия. След това обхванатите от паника маси от бежанци се отправиха в подсказаното от нас направление. Същевременно немските войски получиха желаната свобода на придвижване, докато комуникациите на френските армии бяха парализирани.

Имало е и много други случаи, за които Шеленберг не е споменавал. Което, впрочем, не е чудно, тъй като в процеса на тълкуването на пророчествата на Нострадамус нацистката върхушка сама повярвала на собствените си приказки, толкова убедителни изглеждали те.

Да вземем, например, такова пророчество:

*Машината на летящия огън
ще обезпокои обсадения велик вожд,
тогава ще се надигне такъв бунт,
че победените ще изпаднат в отчаяние.*

За какво е ставало дума? Експертите от „Аненербе“ авторитетно заявили: разбира се, за унищожаването на Британия! „Машината на летящия огън“ — какво би могло да бъде това, освен бойният самолет, бомбардировачът, който сеел над градовете същия този „летящ огън“? Обсаденият велик вожд — е бил не кой да е, а Чърчил. Бомбардирането на английските градове щяло да предизвика бунт сред гражданското население, което щяло да направи безсмислена всяка съпротива.

Наистина специалистите от „Аненербе“ предпочели да замълчат за това, че „машина на летящия огън“ през Средните векове се наричал най-обикновеният катапулт, който стрелял със снаряди, напълнени със запалителна смес и запалвана преди изстрела. Такива „огнени кълба“ широко се използвали при обсада на градовете. Впрочем дори това обстоятелство да е било известно, експертите на „Аненербе“ имали в

запас още едно пророчество, предсказващо същото. То звучало по следния начин:

*Ще видят как седем пъти се мени
британският народ,
опръскан с кръвта на двеста и деветдесет
години, —
съвсем не свободен, но благодарение
на германската подкрепа
Овенът се бои от неговите ширини
в Бастарния.*

Срокът от 290 години се брои от 1649 година, от екзекуцията на крал Карл I, която тълкували като „първото кръвопролитие на британския народ“. По-нататъшните „промени“ били събитията на Английската революция, Реставрацията и новото сваляне на монархията на Стюартите, наполеоновите войни и чартисткото движение. И така, през 1939 година ще се извърши най-силното потресение за британския народ — така твърдял доктор Критцингер в книгата си, която излязла още преди идването на нацистите на власт. При това тази криза щяла да бъде свързана с Полша — „Бастарния“ в Древния Рим наричали областта на Източна Европа, граничеща с Балтийско море. Що се отнася до Овена, според старите астрологически трактовки това бил символът на Британия. Какво можеше да бъде по-ясно!

Когато в „Аненербе“ сериозно се заинтересували от Нострадамус, книжката на Критцингер им била добре дошла. А когато през есента на 1939 година с нападението на Германия над Полша започнала Втората световна война, предизвикала в Британия сериозна политическа криза, специалистите по предсказанията възкликнали: оказва се, че с помощта на пророчествата на Нострадамус действително може да се предвижда бъдещето! От този момент в рамките на института започнал да функционира специален отдел, занимаващ се с предсказания и пророчества.

От работата на отдела били заинтересовани не само Хитлер и Химлер. Било привлечено и вниманието на министъра на пропагандата

на Третия райх, прословутия доктор Гьобелс. Гьобелс помолил да подготвят за него сводка за пророчествата на Нострадамус, които предричали скорошен триумф на Германия. И такава проучване действително било извършено през първата половина на 1940 година. Негов ръководител бил прочутият астролог Карл Крафт.

Крафт станал известен през есента на 1939 година. Дотогава се занимавал с частна практика, съставяйки хороскопи по поръчка на състоятелни и не толкова състоятелни берлинчани. По-късно, в процеса на поредните си изследвания, му се привидяло, че в периода между 7 и 10 ноември животът на фюрера ще бъде застрашен. Като лоялен немец той изпратил писмо с предупреждение лично на Хитлер. Отначало не му обърнали внимание. Но когато на 8 ноември фюрерът по чиста случайност не загинал при покушение, си спомнили за писмото.

С делото на Крафт се заело Гестапо. Наистина твърде бързо се изяснило, че чудатият астролог нямал ни най-малко отношение към подготовката на покушението. Изобщо Крафт правел впечатление на човек, витаещ в облаците, и отношението към него бързо се променило. Обявили го едва ли не за пророк и му уредили аудиенция при вожда на райха. После Крафт бил зачислен в редиците на „Аненербе“ и дори едва не го назначили за ръководител на отдела по астрология. Само явната съпротива на самия астролог и очевидната липса у него дори на сянка от „началнически“ таланти ги накарало да се ограничат с длъжността „водец експерт“.

След подготовката на сводката за пророчествата на Нострадамус, които широко се използвали от нацистката пропаганда, Крафт окончателно се превърнал във фаворит. С най-голямо благоволение се ползвал пред Рудолф Хес — най-близкия съратник на Хитлер, негова, „сянка“ и наци № 3. Човек със сложен характер, неравнодушен към астрологията и мистиката, Хес привикнал за всичко да се съветва с прорицателя. Едновременно с това се намирал под силното влияние на семейството на Хаусхофер.

Веднъж неизвестно по чий съвет Хес решил да вземе върху себе си историческата мисия да помири Германия и Британия. За тази цел, смятал той, било нужно малко единствено лично да се обърне към онези сили в Англия, на които войната не се харесвала. На 10 май 1940 година Хес излетял за Англия, за да осъществи своята „мисия на

мира“. С този полет са свързани не малко загадки, на които сега няма да се спирам. Във всеки случай, мисията завършила с провал — англичаните не се вслушали в Хес и се отнесли с него като с военнопленник. И ако за определено време Хитлер свързвал полета на своя любимец с някакви надежди, то след провала на мисията бил принуден да даде вид, че нищо не знаел за намеренията на Хес. Официално било заявено, че наци №3 извършил своя полет в припадък на безумие. Ето какво писал за това в мемоарите си Шеленберг.

По данни на разузнаването беше установено, че Хес е поддържал тесни връзки с астролози... и че полетът му е бил извършен според предвижданията на астролозите. След това масовите арести, извършвани от Мюлер, обхванали и тези хора... Хес постоянно цитираше изказвания на древни прорицатели и предсказанията на пророци като Нострадамус... При това той се позоваваше на по-рано съставени хороскопи, предсказанията, на които потвърждавали, според него, неговата лична съдба, съдбата на семейството му и на цяла Германия.

Именно астролозите в крайна сметка станали изкупителна жертва. Отделът по астрология в „Аненербе“ бил разтурен, Крафт бил изпратен в концлагер. Казват, че малко преди ареста му той предсказал предстояща война с Русия — и това също така се сбъднало! Може би именно затова той бил настанен не в обикновена барака заедно със стотици други затворници, а в комфортна единична стая, бил освободен от всякаква работа и получавал допълнителна храна. Приблизително веднъж в месеца в лагера пристигал голям черен автомобил, с който отвеждали Крафт за няколко дни в Берлин — за консултация с Химлер, а вероятно и със самия фюрер. През пролетта на 1945 година, когато крахът на Германия станал очевиден, Крафт бил спешно умъртвен.

Какво толкова е знаел главният астролог на „Аненербе“, което не бивало да попадне в ръцете на съюзниците? Какво е успял да намери в пророчествата на Нострадамус, какъв правилен ключ е бил изнамерил към него? Загадки и отново загадки...

ВЕЛЕСОВИТЕ КНИГИ

Институтът „Аненербе“ се занимавал, впрочем, не само с предмети на германската старина. Това красноречиво демонстрира историята с така наречените Велесови книги — един от най-интересните и спорни исторически документи.

Но да започнем отначало. След революцията през 1917 година в Русия се разразила Гражданска война, в която червените комунисти начело с Ленин се сражавали против белите армии, защитаващи царското правителство. Един от големите им вождове бил генерал Антон Деникин, който действал в Южна Русия. Неговите бойни операции се развивали твърде успешно, но до определен момент. От 1919 година белите армии непрекъснато отстъпвали.

Една от частите на белите, командвана от младия полковник Фьодор Изенбек, се спряла в малко селце, бивше имение на някакъв помещик. Самите стопани ги нямало, но имението било оцеляло. Изенбек със своя щаб се настанил в него за през нощта. Очевидно преди тяхното идване в дома били тършували мародери, защото вътрешността му била разграбена. Сред всеобщия разгром Изенбек намерил някакви странни дъсчици, потъмнели от влагата и времето. Преди революцията полковникът се интересувал от славянските старини и, след като внимателно разгледал дъсчиците, разбрал, че това била твърде древна „дървена книга“. Някои „страници“ били силно повредени, на други отчетливо прозирали странни писания, рисунки на хора и животни. На сутринта, напускайки имението, Изенбек взел със себе си дъсчиците, които могъл да открие и събере.

През 1920 година белите били окончателно разгромени и много руснаци избягали зад граница, за да се спасят от възможното отмъщение на комунистите. Изенбек се озовал в Брюксел. Там той се запознал с изследователя на руската старина професор Юри Миролюбов. Те заедно изследвали загадъчната писменост и дошли до извода, че езикът, на който било писано на дъсчиците, бил древен вариант на старославянския. Да разшифроват текста не представлявало голям труд и скоро двамата приятели изследователи със замряло сърце

четели истории за древните славяни, какви са били те дълго преди появяват им на общоизвестната историческа сцена, за тяхното взаимодействие с готите — прадедите на съвременните немци. Последното обстоятелство накарало Миролубов да привлече към изследването своя добър приятел — професор Александър Ека, немец, занимаващ се с древните славянски и германски племена. Впрочем Ека се отнесъл към тези така наречени Велесови книги твърде скептично, смятайки ги за фалшификат. Затова пък от тях се заинтересувал неговият асистент Марк Шефтел. След като се запознал с артефакта, той го признал за оригинален.

Изенбек се опитал да представи своето откритие на обществеността, но не успял да го стори. Нещо повече, обявили го за авантюрист, автор на фалшиви реликви, каквито имало много в Европа по онова време. След това Изенбек съхранявал дъсчиците в своя дом, без да предприема никакви опити да обнародва тяхното съдържание.

Минали години. Шефтел постъпил на работа в института „Аненербе“, но не забравил за Велесовите книги. През 1940 година, когато немските войски окупирали Белгия, Шефтел си издействал командировка в Брюксел. Няколко дни след неговото пристигане в града Изенбек умрял при загадъчни обстоятелства. Официален наследник на Изенбек бил Миролубов, но Гестапо, зад чийто гръб прозирала фигурата на Шефтел, иззело от дома на покойния всичко повече или по-малко ценно. Така Велесовите книги се озовали в института „Аненербе“.

По-нататъшната съдба на загадъчните дъсчици е неизвестна. Знаем само, че в „Наследството на предците“ Шефтел активно се занимавал с тяхното изследване и дори публикувал няколко статии в научно списание, издавано от института. В тези статии той писал, че сега в ръцете на историците се намирало неопровержимо доказателство за превъзходството на германската раса. Древните славяни уж били писали за готите като за полубогове, от които те заимствали всички постижения на науката и културата. Във връзка с това изниква въпросът доколко точно този тезис отразява съдържанието на древните книги — тъй като да се пише каквото и да било, противоречащо на Хитлеровата теория за расите, било забранено в Третия райх.

След войната Шефтел емигрирал в САЩ и продължил научната си работа в Корнуолския университет. За Велесовите книги заявявал, че са фалшификация. Твърде странна промяна, нали? Още повече че самите дъсчици след войната не били открити. Останали само фотокопия на някои от тях, случайно оцелели в личния архив на Миролубов.

Във връзка с това отново възниква въпросът: къде се намират тайните архиви на „Аненербе“? В руснаците? В американците? В трети лица, тайни наследници на хитлеровия режим? Или са укрити в недостъпни тайници?

На този въпрос ни предстои да намерим отговора...

„АНЕНЕРБЕ“ И ПРОПАГАНДАТА

„С помощта на умела пропаганда дори и най-бедният живот може да се представи като рай и, обратно, най-благополучният да се оцвети с най-черни краски“ — така писал Хитлер в своята „Майн Кампф“. Пропагандата съставлявала основата на съществуването на Третия райх и благодарение именно на умелата и изкусна пропаганда главата на НСДАП дошъл на власт. Затова напълно естествено и институтът „Аненербе“ бил включен в хитлеровата пропагандна машина.

Историците много спорят за това, по какъв начин такъв човек, като Адолф Хитлер, е могъл да вземе властта в свои ръце. Обясняват го обикновено с чисто икономически причини: със световната криза, довеждаща хората до обедняване, с ръста на безработицата... Всичко това, значи, подкопало базата, на която се основавала Ваймарската република^[1], не й позволило да се укрепя. Всичко започнало с Версайския договор^[2], който причинил на немците страшна морална травма и им внушил ненавист към демокрацията, наложена им от победителите.

До някаква степен това е било така. Но всяка травма, нанесена веднъж, има тенденцията постепенно да се забравя. За да продължава да остава открита рана, да продължава да причинява на немците болка, е трябвало да се положат някои усилия. И именно Хитлер отварял раната на немския народ, който се стараел да раздува мащабите на „историческата несправедливост“, на „националния позор“, както изобразявал той Версайския договор. Ето собствените му думи по този повод: „Що се отнася до «вината за войната», то това чувство повече никого не вълнуваше... бяха използвани почти всички средства, за да може гробовете да бъдат целесъобразни за агитационни цели“.

Именно невероятната надареност на Хитлер в областта на пропагандата се смята за основна причина за идването му на власт. Способностите на бъдещия фюрер особено ярко се проявили в периода до 1933 година, когато още нямал монопола над печатното слово. Само с умела, фина пропаганда е можел да привлича към себе си нови и

нови избиратели, които на поредните избори да дадат гласовете си на НСДАП. Без технологиите, без „черен“ и „сив“ пиар, както бихме казали днес, Хитлер никога не би дошъл на власт.

При това сам по себе си Хитлер нищо особено не е представлявал. Както вече казах, той бил само „медиум“, проводник на енергиите на други хора. Зад гърба на невзрачния фюрер му се присмивали акулите на пресата, собствениците на вестникарските концерни, капитаните на икономиката. Присмивали му се, докато не станал фюрер с неограничена власт — дотогава, докато още позволявал на другите да го управляват. И тези „други“ неразумно предоставили в ръцете му оръжие със страшна разрушителна сила — цял щат от първокласни пропагандатори, специалисти в работата си, които впоследствие ще съставят основата на службата за пропаганда на „Аненербе“. Да-да, „Аненербе“ имал свой отдел за пропаганда, неподвластен дори на Гьобелс. Всесилният доктор бил принуден да общува със специалистите на института като с равни. И това далеч не било случайно, тъй като на хората, работещи в този отдел, Хитлер в значителна степен бил задължен за идването си на власт.

Мащабът на пропагандисткия талант на Хитлер бил известен достатъчно добре. Той можел да ораторства в пълни с цигарен дим пивници в началото на 20-те години, да заразява с енергията си тълпата, интуитивно да намира нужния тон, нужните думи. От него би се получил прекрасен политик с местно значение, който вероятно след настъпването на „периода на стабилност“ в средата на 20-те години би бил успешно забравен. Но това не се случило. Главата на НСДАП бързо се издигнал до общонационално ниво, придобил популярност в цялата страна. За това му е трябвало да бъде не просто талантлив оратор. Било му е нужно в съвършенство да усвои технологиите, позволяващи му да подчини умовете и душите на милиони хора.

Първите крачки по този път му помогнали да извърви Хаусхофер и обществото „Туле“. Но Хитлер направил сериозна грешка, опитвайки се през 1923 година да завземе властта. В затвора в Ландсберг имал достатъчно време да осмисли грешките си и да премине към нова тактика, по-премислена, по-ефективна. Всеки ден при вожда на нацистите идвали странни посетители — журналисти, учени, малко известни лица със свободни професии. Всички те, съдейки по всичко, давали на Хитлер съвети — по какъв начин след излизането си на

свобода да се бори за завземането на властта. Изводите от тези срещи ясно се виждали в книгата му „Майн Кампф“, някои глави, от която изцяло били посветени на изкуството на пропагандата.

И така, каква е трябвало да бъде тази пропаганда? Благодарение на своите наставници Хитлер усвоил пет основни принципа, върху които се основавало всичко останало.

Първо, пропагандата трябвало винаги да влияе на чувствата, а не на разума на хората. Тя трябвало да действа на емоциите, които били по-силни от разсъдъка. На емоциите било невъзможно да се противопоставя каквото и да било, те не можели да се победят с разумни доводи. Емоциите позволявали да се влияе на подсъзнанието на човека, изцяло да се контролира неговото поведение.

Второ, пропагандата трябвало да се отличава с простота. Както писал самият Хитлер, „всяка форма на пропаганда трябва да бъде общодостъпна, нейното духовно равнище се настройва на равнището на възприятието на най-ограничените хора“. Не трябвало да говориш неразбираемо, а просто и ясно, така, че дори селският глупак да може да разбере всичко.

Трето, пропагандата трябвало да си поставя ясни задачи. На всеки човек било необходимо да се обясни към какво трябва да се стреми, какво именно да прави. Никакви полутонове, никакви вероятности, никаква алтернатива. Картината на света трябвало да бъде черно-бяла. „Може да бъде само положително и отрицателно, любов или ненавист, право и безправие, истина или лъжа“.

Четвърто, пропагандата трябвало да се опира на ограничен брой основни тезиси и безкрайно да ги повтаря в най-различни вариации. „Редуването им не трябва да променя същината на пропагандата, в заключението на речта следва да се говори същото, както в началото. Лозунгите трябва да се повтарят на различни страници, а всеки абзац на речта да завършва с определен лозунг“, — писал Хитлер. Постоянното повторение на едни и същи мисли карало хората да ги приемат като аксиома, потискало всяка съпротива на съзнанието. Ако недоказуемият тезис се повтарял много пъти, това сработвало по-добре от всякакви доказателства — такива били особеностите на човешката психика.

Пето, трябвало гъвкаво да се реагира на аргументите на противника, за да не остане камък върху камък от тях. Хитлер писал:

„В собствената си реч... трябва без остатък да се разбива мнението на противниците. При това е целесъобразно веднага да се цитират всевъзможни аргументи на опонентите и да се доказва тяхната несъстоятелност“. Съвсем не било задължително да се следи дали опонентите реално са изказали тези аргументи; напълно достатъчно било, ако измисляш сам тези аргументи (при това колкото по-очевидна била тяхната глупост и безсмислица, толкова по-добре било), а след това с гръм и трясък да ги разгромяваш! И после кой щял да слуша противниците, мънкащи нещо за това, че те, видите ли, не са говорили подобни глупости?

Освен тези прости правила било необходимо да се знаят и някои по-малки тайни. Например — по какъв начин да се „подгрее“ настроението на публиката. Знамена, транспаранти с лозунги, еднакво облекло, бодра музика — всичко това трайно влязло в пропагандния арсенал на Хитлер. Съчетанието на всички тези средства в буквалния смисъл на думата позволявало да се превръщат хората в зомби, неспособни ни най-малко да контролират себе си. Хитлер действал на най-низките инстинкти — ненавист, гняв, завист — и неизменно печелел. Защото онзи, който залагал на низките инстинкти, неизбежно получавал одобрението на тълпата.

Хитлер умее да накара последния, най-малкия човечец да се почувства господар в този свят, велик ариец, стоящ по-високо от всички останали хора. Това усещане ясно се свързвало с личността на самия фюрер. У слушателя възниквало усещането: „Аз съм господар в този свят, но само ако вървя заедно с този оратор на трибуната“. При това Хитлер блестящо владеел уменията да се превъплъщава. Той можел да си надява най-различни маски, да играе всякакви роли. Понякога се представял като разумен, практичен човек, понякога — като човек на чувствата и емоциите, живо въплъщение на неукротимия германски дух.

Той имал отлични учители и съмишленици. Цяла армия от пропагандисти се държала също като своя фюрер. Известният историк Голо Мани писал по този повод:

Всички те били много различни. Някои представлявали консерватори, окичени с ордени офицери,

дебели и мними аристократи. Други се представяли за големи работяги, измамани от немските бачкатори. Трети се специализирали в пришпорване на старите, скрити във всички европейски народи, без изключение, лоши инстинкти — ненавистта към еврейството. Някои били вулгарни и злобни, а имало и още едни, които се смятали за висша, свободна духом интелигенция на партията.

Усещало се, че пропагандата на НСДАП се ръководела от единен център. Този център съвсем не било ведомството на Гьобелс — то било само банален изпълнител. Зад Хитлер и неговите поддръжници стояла неголяма група майстори на пропагандата от висока класа, блестящи теоретици с опит в практическата работа, намерили впоследствие своето място в института „Аненербе“. Защо никога не сме чували за тях, а знаем само за необикновените таланти на Гьобелс?

Всъщност с тези таланти не всичко е съвсем ясно. До момента, когато съдбата събрала Гьобелс и Хитлер (това станало през 1929 година) бъдещият министър на пропагандата на райха по никакъв начин не проявявал необикновените си таланти. Той бил нелош журналист, но не повече; да се изявява пред големи аудитории не обичал и се страхувал. В края на 20-те години Гьобелс като че ли изведнъж се преобразил. При това записките от дневника му, публикувани след войната, не свидетелстват за полет на мисълта, нито за красноречие. Очевидно Гьобелс не е действал сам, а е бил единствено оръдие в нечии ръце.

Пропагандата е била най-мощното оръжие на ХХ век, по-страшно от атомната бомба. Затова победителите — преди всичко западните държави — били заинтересовани да привлекат германските „майстори на пропагандата“ на служба при себе си. Именно затова бил скрит техният огромен принос за победата на НСДАП, техните имена завинаги останали в тайна. Практически целият пропаганден отдел на „Аненербе“, според данните, които имам, преминал в състава на американските спецслужби, била запазена дори неговата структура. След като пресекли океана, тези хора продължили борбата си срещу същия противник — комунистическа Русия.

Но да се върнем към Хитлер. Още едно успешно пропагандно решение станало използването на червения цвят като един от основните цветове на движението. Другите два цвята — белият и черният — играли подчинена роля. Решението се оказало просто и гениално: трите цвята съответствали на цветовете на кайзеровото знаме и позволявали да се привлекат към националсоциализма консерваторите и всички, които тъгували по „добрите стари времена“ без демокрация и икономически сривове. Червеният цвят позволявал да се примамят привържениците на левите партии, създавайки илюзията, че НСДАП е социалистическа партия, само че с национален уклон.

Освен това пропагандистите, които стояли зад Хитлер, умело използвали още една потребност на простия човек. Психолозите я наричат „потребност в груповата самоидентификация“. Какво представлява това? След поражението във войната немецът се чувствал самотен, слаб, предаден. Но ако се облече в красива униформа, ако се подредят в редици такива като него, ако под звуците на боен марш преминат в параден строй по главната улица на града, той изведнъж ще се почувства част от много силното цяло. Неслучайно нацистките паради били едно от основните средства за агитация и пропаганда, които масово привличали нови адепти.

Щурмовите отряди на НСДАП — СА^[3] се увеличавали с бесни темпове. Към 1933 година те наброявали няколко милиона човека! Почти всеки десети възрастен немец от мъжки пол бил щурмовак. СА станала най-мощната въоръжена сила на Германия, вселявайки страх дори в армията.

Подемът на партията започнал през 1933 година след началото на икономическата криза, която много силно ударила Германия. Производството паднало, безработицата растяла, достигайки невероятни размери. От името на безработните Хитлер заклеявал действащата власт, призовавал хората да се борят за сит и безгрижен живот.

Фракцията на НСДАП в парламента нараствала като тесто с мая. Акциите на нацистите приемали все по-голям размах, парадите и демонстрациите се превърнали в професионално инсценирани спектакли. Именно тогава бил пуснат в оборот поздравът „Хайл Хитлер!“, била потушена всякаква възможна опозиция на фюрера

вътре в партията. Започнало обожествяването на Хитлер, на когото се приписвали едва ли не свръхестествени качества. Нажежаването на страстите достигнало най-високата си точка.

За пропаганда широко се използвали най-новите технически средства. В частност, става дума за радиото, което получило в онова време широко разпространение. НСДАП притежавала няколко радиостанции, които позволявали на Хитлер да държи речи вече не пред хиляди, а пред милиони хора. Използвала се и авиацията: знаменитата компания „Луфтханза“ предоставила на вожда на НСДАП най-новия пасажерски самолет, на който той по време на сменящите се една след друга предизборни кампании летял по цяла Германия. „Хитлер е над страната!“ — възкликвала по този повод нацистката пропаганда. Личният самолет му позволявал да държи речи на три-четири митинга на ден в различни градове, което било недостъпно за съперниците му.

Използвали се и напълно традиционни методи за пропаганда — листовки, вестници, брошури. Всяка партийна ядка била длъжна да провежда постоянни събрания, митинги, шествия, да агитира хората. Нацистките митинги приличали на религиозни церемонии, което много силно действало на умовете на присъстващите.

След 1933 година пропагандата се променила, станала, от една страна, по-фина, а от друга, — по-масирана. Това не било изненадващо: след идването си на власт Хитлер получил фактически неограничен контрол над всички радиостанции и периодични издания в страната. Той вече нямал конкуренти. И пред пропагандата се появила нова задача — не просто да накара еснафа да гласува на изборите за нацистите (това, всъщност, и не се изисквало), а да подчини целия си живот, цялото си мислене на хитлеровата държава.

Създавали се множество различни организации, призвани да обхванат всички страни от живота на човека, да го съпровождат от детството му до дълбока старост. Хитлерюгенд — за младежите, Националсоциалистическият женски съюз — за представителките на прекрасната половина на човечеството, Немският трудов фронт — за всички трудещи се, „Сила чрез радост“ — за организиране на свободното време на немците... Всичко не може да се изброи. Тези структури били насочени, всъщност, за постигане на една цел —

господство над душите — и в тази посока пропагандата работела в един впряг.

Започнало масово производство на евтини „народни радиоприемници“, които можели да приемат само една вълна — държавното радиоизлъчване. Ежегодно по екраните излизали много филми, пропагандиращи нацизма. Понякога — открито, например като в знаменития „Триумф на волята“. Понякога — в скрита форма като в многобройните лирични комедии. И съвсем неслучайно към всяко голямо киностудио имало упълномощен от „Аненербе“. Формално той изпълнявал ролята на консултант при заснемането на филмите за древните германци, всъщност направлявал пропагандната линия в киното.

Именно „Аненербе“ провел огромната, почти немислима кампания по подготовката на немския народ към нова световна война. Нали предишната завършила съвсем неотдавна и споменът за страшните загуби бил още жив у всеки немец (трябва да кажем, че аналогичният спомен у французите щял да стане причина за бързия им разгром през 1940 година). „Аненербе“ успял не само да победи страха на хората от възможни тежки загуби, но и да ги накара да повярват, че враговете са обкръжили страната от всички страни и да се борят с тях била свещена необходимост. При това вярата в неминуемата победа немските войници запазили до самия финал, до май 1945 година. Това било висше постижение на пропагандистите на райха, чиито имена, както и преди, са забулени в тайна.

Впрочем тази тайна, както и всичко останало, рано или късно ще бъде разкрита...

[1] „Ваймарска република“ се наричала германската държава от 1919 до 1933 година, когато Хитлер дошъл на власт. Произлиза от името на град Ваймар (област Тюрингия), където през 1919 година заседавало Националното събрание, което след краха на Германия в Първата световна война и падането на монархията създадо нова, републиканска конституция на Германския райх. — Бел.прев. ↑

[2] **Версайският договор** бил подписан между Германия и Антантата (военен блок между Франция, Британската империя и Руската империя) след Първата световна война на 28 юни 1919 година в град Версай близо до Париж. Договорът влязъл в сила на 10 януари

1920 година след ратификацията му от Германия и четирите главни съюзни държави — Великобритания, Франция, Италия и Япония. Версайският мирен договор имал за цел да затвърди границите в полза на държавите-победителки. Германия не била допусната до преговорите, поради което договорът се считал за диктат, срещу който германците започнали да се съпротивляват. — Бел.прев. ↑

[3] **Sturmabteilung**, или **SA/СА** („Щурмови отряд“, разг. *щурмоваци*), функционирала като паравоенна организация към НСДАП. Тя играела ключова роля в издигането на Адолф Хитлер във властта през 30-те години на миналия век. Членовете на СА често били наричани „кафявите ризи“, заради цвета на техните униформи, а и за да се отличават от СС, които носели *черно-кафяви униформи*. — Бел.прев. ↑

РАЖДАНЕТО НА НОВАТА ВЯРА

Нацизмът имал свой вожд, свой исторически мит, свой административен апарат, своя армия, свои закони. Какво не им достигало? Правилно! Религия.

Хитлер ненавиждал християнството. Той го смятал за незаконно дете на юдаизма, тази долна еврейска религия, с която евреите се въоръжили, за да покорят света. Съвременната църква гледала снизходително на тези мръсни намерения. Тя била попила в себе си твърде много от юдейското, в нея нямало нищо арийско. Следователно, правел извод Хитлер, с такава църква трябва да се скъса. А на нейно място да се постави нова, истински германска.

Тези възгледи на Хитлер хранел и поддържал Дитрих Екарт. Като един от създателите на националсоциализма и един от главните учители на Хитлер, Екарт предпочитал да остава в сянка. „Той ще танцува, но аз му написах музиката“ — ще каже той на смъртния си одър през 1923 година. Дитрих Екарт започнал да изгражда основите на религията, която трябвало да разцъфти в победилата националсоциалистическа държава. Неговото дело продължили други — онези, които по-късно щели да влязат в състава на „Аненербе“.

Действително кой, ако не те, изучаващи древната германска история, култура и дух на арийските предци, трябвало да възродят изначалната религия? Тази същата ирминистична вяра, която според преданието, изместила християнството? В действителност ирминизмът станал само една от религиозните концепции, които се обсъждали в рамките на института. А те били няколко — подобни по форма, но все пак твърде силно различаващи се една от друга. Именно тези разногласия станали причина светът така и да не види новата, нацистка религия, която трябвало да стане антипод на християнството.

Но това не попречило още в ранните етапи на нацизма да му се придадат религиозни черти. Масовите шествия, тържествените клетви, „храмовете“, изградени от насочените в нощното небе лъчи на прожекторите — всичко това предразполагало немците към религиозни чувства, карайки ги да вярват в своя фюрер като в Бога.

Били подготвени сложни церемониали с псевдоцърковни песнопения, с ритмично скандиране, със специално подбрана цвeтова символика. Участниците в тези церемониали изпадали в екстаз, подобен на религиозния, а възгласът „Хайл!“ станал аналог на християнското „Амин“ или на будистка мантра.

Както църквата, така и специалистите на „Аненербе“ умеели да използват психологическото въздействие върху човешкото съзнание на сумрака, полумрака, който неизменно се свързвал с нещо тайнствено, плашещо, свещено. Самият Хитлер в своята „Майн Кампф“ писал:

Във всички подобни случаи се налага да се сблъскваме с проблема за влиянието върху свободата на човешката воля. Това особено се отнася за масовите митинги, където винаги има хора, чиято воля се съпротивлява на волята на оратора и на които е необходимо да се налага нов начин на мислене. Сутрин и през деня силата на човешката воля с най-мощна енергия се съпротивява на всеки опит на чужда воля или мнение да ѝ повлияят. Обратно, вечер тя лесно се подчинява на натиска на твърда воля... Тайнственият изкуствен полумрак, царуващ в католическите храмове, също служи на тази цел, както и горящите свещи, тамянт...

Много изследователи смятат, че Третият райх се е стремил да стане държава-църква, да замени идеологията си с религия. В известна степен това е вярно: обожествяването на Хитлер преминало всички допустими граници. Но това съвсем не било същото, което той самият искал. Националсоциализмът, както и да се модифицирал, си оставал светска идеология. Била необходима още и църква — църква, в която фюрерът можел да бъде върховен жрец. Защото той не бил безсмъртен като боговете, но бил длъжен да дарява безсмъртие на своя „хилядолетен райх“. Да стои на два крака — идеологията и църквата — за новата държава би било много по-просто.

В крайна сметка през 1934 година Хитлер заповядал на специалистите в „Аненербе“ да се заемат с разработката на основите на новата религия. След дълги спорове експертите все пак постигнали

съгласие и приели твърде пространен документ, чийто автор бил бившият професор по богословие Е. Бергман. Документът имал по-скоро компромисен и временен характер. Бергман не се изхвърлял в създаването на вероучение от гигантски мащаб. Пред него стояла много по-скромна задача: да изпълни заповедта на фюрера.

Какво предложил институтът „Аненербе“? Нищо особено оригинално. Еврейският Стар Завет не бил подходящ за нова Германия. Той изкривявал образа на историческия Христос, който, естествено, бил ариец. Призован да спаси света от еврейската зараза, той бил разпънат от своите подли противници. Но тъй като неговият образ станал много популярен сред простия народ, евреите побързали да присвоят този герой. Почти две хиляди години това им се удавало. Но сега на Земята бил изпратен нов месия — Адолф Хитлер, на когото предстояло да завърши делото, с което не се справил Христос, — да прочисти и спаси света от евреите.

Истинското, германското християнство, според Бергман, съществувало много преди идването на Христа. То почти угаснало, но можело напълно да се възроди към нов живот. Вместо еврейския кръст знак на новата вяра трябвало да стане свастиката. Свещената земя на истинските християни била не Палестина, а Германия. Германската земя, кръв, душа, изкуство били свещени. Именно на тази земя трябвало да се извърши възраждането на истинското, арийското християнство и после от нея да се разпространява по цялата Земя... разбира се, заедно със самите арийци. Мисионерска дейност сред другите народи не се предвиждала — църквата била длъжна да остане тясно национална. Именно опитът да създадат универсална църква бил една от главните претенции, които Бергман и неговите другари предявявали към християнството.

Какви претенции още предявявали тези учени мъже? В общи линии, в своята критика на християнството „Аненербе“ се опирал на идеите на Ницше. Първо, християнството защитавало слабите и унижените, следователно препятствало естествения подбор в обществото, правело го болно. Второ, християнските догми за опрощаване на греховете, възкресяването и спасението на душата били пълна безсмислица. Състраданието и милосърдието били вредни, защото били проява на слабост, недостойна и опасна за силния арийски дух.

Тук се предлагал план за конкретни действия по въвеждането в страната на новата религия. Ще си позволя да цитирам някои неща от него:

1. Националната църква изисква незабавно да се прекрати издаването и разпространението в страната на Библията.

2. Националната църква ще извади от своите олтари всички разпятия, Библии и изображения на светци.

3. В олтарите не трябва да има нищо, освен „Майн Кампф“ и меч.

4. В деня на основаването на националната църква християнският кръст трябва да бъде снет от всички църкви, храмове и параклиси и да бъде заменен с единствения непобедим символ — свастиката.

Хитлер харесал проекта, но като твърде здравомислещ човек, разбирал каква буря от възмущение ще предизвика у немските християни. Разколът на обществото в навечерието на голямата война му бил свършено ненужен. Затова християнската църква, макар и ощетената много в правата си, продължавала напълно легално да функционира. Нещо повече, католическите и протестантските свещеници не се срамували да използват труда на руските роби, доведени от изток, и да поддържат този режим.

Въвеждането на новата религия Хитлер решил да извършва постепенно. Да започне от ордена на СС, от партията и едва след това да я разпространи сред целия народ. Скоро партийните ритуали действително започнали да се преобразуват в свещенодействие. Такива били, например, церемониите, свързани с вече споменатото по-горе „знаме на кръвта“.

Изобщо кръвта играела централна роля в идеологията и расовата доктрина на нацистите. Същата роля тя трябвало да изиграе и в тяхната религия. След идването на нацистите на власт в института „Аненербе“ бил разработен специален ритуал за „осветяване на знамената“, през който преминавали всички партийни и есесовски

знамена. Френският изследовател Мишел Турние описал този обичай по следния начин.

„Биреният пуч“. Проехтял залп, от който загинали шестнадесет човека от обкръжението на Хитлер. Гьоринг бил сериозно ранен, умирацията Шабнер-Рихтер притиснал към земята Хитлер и той успял да се освободи, като си навехнал рамото. След това последвало затварянето на фюрера в крепостта на Ландсберг, където той написал „Майн Кампф“. Но всичко това нямало никакъв отзвук. Що се отнася до Германия, то хората се отнесли към това напълно безразлично. Единственото, което се запомнило в Мюнхен през този ден, 9 ноември 1923 година, било знамето на метежниците, украсено със свастиката, — знамето, лежащо на земята сред шестнадесетте жертви на метежа и обагрено с кръвта им. Затова окървавеното знаме — знаменитото Blutfahne — се смятало за най-свещената реликва на нацистката партия. След 1933 година то публично се демонстрирало два пъти в годината: на 9 ноември, когато се изнасяло по време на марша във Фелхерхале в Мюнхен и се разигравало театралното зрелище, напомнящо средновековните богослужения. Главното събитие било изнасянето на знамето на ежегодните партийни конгреси, провеждащи се през септември в Нюрнберг и представляващи кулминацията на нацистките ритуали. През тези дни Окървавеното Знаме, подобно на бик оплодител, готов да оплоди безкрайно много женски, се докосвало до нови и нови знамена, стремящи се да заченат от него... След това отпред в параден марш преминавали цели армии, всеки войник, от които бил знаменосец, и които носели със себе си цели пълчища от знамена. О, това било цяло море от разлюлявани от вятъра флагове, знамена, платнища, символи и хоругви. Тези сборища достигали своята кулминация през нощта, когато светлината на множество факли озарявала пилоните, транспарантите и бронзовите

статуи, оставяйки в сянка огромни маси от хора. Накрая идвал моментът, когато фюрерът се възкачвал на монументалния олтар, в небето едновременно и внезапно се насочвали лъчите на сто и петдесет прожектора, образувайки истински храм от стълбове светлина, извисили се на хиляди футове височина и подчертавайки съвършено фантастичния характер на случващите се там мистерии.

След построяването на замъка Вевелсбург церемонията по „освещаването на знамената“ се извършвала именно там. С течение на времето в „Аненербе“ били разработени и други ритуали, които, по възможност, се натъкмявали към традиционните празници. При това активно се използвало езическото наследство. Така например в рамките на СС се отбелязвал празникът на Слънцето и събирането на реколтата. Бил възкресен дори ритуалът „Непобедимото слънце“, въведен преди повече от хиляда и петстотин години от император Константин. Този празник в чест на младия бог на слънцето отбелязвали преди всичко момчетата от специалните есесовски интернати.

Специален церемониал бил разработен за сватби и погребения на офицерите от СС. На техните гробове, например, не се поставяли кръстове, вместо тях се поставяли рунически знаци.

Последният опит за въвеждане на „новата религия“ се отнасял към 1944 година. Един от видните експерти на института „Аненербе“ доктор Кремер предложил, по същество, пълно отказ от всякакви паралели с християнството и пълно завръщане към древните германски корени — езическата религия с арийските богове. Представеният от него проект, един екземпляр, от който по чудо се е запазил до наши дни, поразявал с простотата и логичността си. В съпроводителното си писмо Кремер убеждавал Химлер:

Във времето, когато райхът преживява тотална мобилизация, когато всички ние сме длъжни да се сплотим около нашия фюрер, смятам за абсолютно необходимо създаването на нова религия, с която ще можем да постигнем победата. На нас ни е необходим пълен разрыв с

цялата християнската традиция и колкото по-радикален бъде той, толкова по-добре. Немецът трябва да почувства, че няма нищо общо със своите врагове, че се различава от тях с вярата си, че стои по-високо от тях, доколкото защитава много по-древна и чиста традиция. Смятам, че въвеждането на новата религия е абсолютно необходимо за нашата победа във войната.

Но и на Химлер, и на другите вождове на райха вече не им било до религията. Те се стараели отчаяно да спасят загиващия фронт. Новата религия, която, може би, щяла да стане най-необичайното културно явление на XX век в Европа, така и не видяла бял свят.

ПРОЕКТЪТ „ТОР“

За разработките на психофизическо оръжие в Третия райх е известно съвсем малко. Най-вече защото документацията на учените в „Аненербе“ впоследствие била завзета от победителите и станала вече тяхно секретно оръжие. Само по чиста случайност успях да попадна на следите на проекта, който в средите на института беше получил кодовото название „Тор“ в чест на един от древногерманските богове. И до ден-днешен в моите знания за него има множество „черни дупки“.

Задачата на психофизическото оръжие била да осигури на притежателите му власт над съзнанието на хората. За първи път за подробните разработки станало известно, след като в Швейцария през 1959 година излязла в малък тираж една книжка под заглавие „Чукът на Тор“. Тя би могла да се приеме като банална „жълтина“, ако не били две обстоятелства. Първо, автор на книжката бил Вилхелм Алпентал — асистент на известния физик Карл Маур, един от водещите сътрудници на „Аненербе“. Второ, веднага след излизането на книгата почти целият тираж бил изкупен от неизвестни лица, а самият автор след един месец се удавил в Женевското езеро при твърде загадъчни обстоятелства. До наши дни са се запазили само няколко екземпляра от изданието, един от които попадна в моите ръце.

И така, какво е написал Алпентал? Според него в института „Аненербе“ било създадено оръжие, даващо власт над хората. При това уж били използвани знания от неземеен произход.

И тук отново ще ни се наложи да се обърнем към „прокълнатия род“ Вилигут. Помните ли онези рунически плочки, които този род съхранявал в течение на цялата си история? Веднъж тяхно фотокопие попаднало пред очите на Маур. Той се вгледал и ахнал — написаното на плочките представлявало сложни схеми и формули, описващи порано неизвестни явления. При това само половината от тях се намирили на нивото на съвременната физика; останалите, очевидно, били все още недостъпни за разбиране от съвременните учени.

Именно на основата на текстовете на тези плочки били създадени така наречените техноматически апарати. В началото учените трябвало немалко да се потрудят, за да разшифроват руническите символи. После работата тръгна по-бързо. Принципът на действие на апаратите се основавал на използването на така наречените торсионни полета, състоящи се от множество елементарни частици, образуващи вихрови потоци. Торсионните полета действали пряко на хипофизата и на намиращите се в нея нервни центрове, контролиращи волята на човека.

Проектът получил названието „Тор“. Изпитанието му се провеждало върху затворници от същия „спомагателен“ концлагер на института. Огромният прибор, с размери на къща, бил щателно замаскиран като уютна извънградска вила и едва ли някой би могъл да се досети за истинското му предназначение. През 1944 година сътрудниците на Маур започнали опити с хора. Налагало се да работят по метода „проби и грешки“. Работата била там, че механизмите на въздействие на прибора върху човешкия организъм предстояли да се изучават.

За ускоряване на работата Маур се свързал с професор Хирт от Страсбургския имперски университет. Хирт бил известен като едно от „светилата“ на науката за расите, колекционер на черепи и скелети на хора от различни раси. Целта на живота му била да докаже съществуването на кардинални биологични различия между представителите на различните раси, които биха позволили да ги отнесе към различни видове и по такъв начин да доведе расовата доктрина на нацистите до съвършенство. Маур помолил Хирт да изследва хипофизата на изпращаните му трупове, в частност, да обърне внимание на така наречените кристали на волята. Хирт с ентузиазъм се захванал за работа.

През това време Маур и екипът му продължавали експериментите си в натура. Той успял вече напълно да потисне волята на човека, така че не можел да се придвижва напред. При това особено чувствителните дори изпадали в безсъзнание. В някои случаи успявал да накара хората да изпълняват някакви най-прости движения. Обаче, за да изучи всички ефекти на торсионното поле и да създаде що-годе работоспособен телепатичен апарат, се изисквало време. Маур определял срок от десет години, след което психофизическите системи

можели да се поставят на въоръжение. Но той нямал на разположение дори една година.

Наследството на „Аненербе“ завзели руснаците и американците. Съдейки по всичко, американците завзели апарата и част от сътрудниците, а руснаците — цялата документация. Къде се дянал самият Маур не е известно и досега. Не е известно също докъде са стигнали в изследванията си съвременните учени. Съдейки по някои косвени признаци, те са успели да постигнат успех. Във всеки случай, някои процеси в съвременния свят изглеждат много странни, ако не се предполага, че са предизвикани именно от психофизическо оръжие.

МЕДИЦИТЕ В СЛУЖБА НА НАЦИСТИТЕ

Както виждаме, институтът „Аненербе“ съвсем не се занимавал единствено с исторически проучвания. В него се провеждали най-различни изследвания, които имали една обща черта — всички имали новаторски, прогресиращ характер. За това новаторство често се налагало да се плаща страшна цена. Така, например, било с медицинските изследвания.

Ръководител на медицинския отдел на „Аненербе“ бил доктор Зигмунд Рашер. Професионален медик с много висока квалификация, той още в младостта си се увличал от теорията за расите. Рашер смятал, че древните арийци са притежавали свръхчовешки способности и да се възстановят те у съвременните германци била задача на медицината.

За да реши тази задача, Рашер започнал да изследва екстремалните състояния на човешкия организъм. В частност, влиянието върху човека на големите височини — от тези изследвания били заинтересовани военновъздушните сили. За опитите се вземали хора от същия концлагер към института. Поставяли ги в декомпресионна камера, в която чрез изпомпване на въздуха се създавало ниско атмосферно налягане. В работния си дневник Рашер описвал тези опити по следния начин.

Опитът се провеждаше в условията на липса на кислород, съответстващи на височина 8820 метра. Опитният човек беше 37-годишен, в добро физическо състояние. Дишането продължи 30 минути. Четири минути след началото човекът започна да се покрива с пот и да си върти главата. След още пет минути се появиха спазми; между шестата и десетата минута се увеличи честотата на дишането, човекът започна да губи съзнание. От единадесетата до тридесетата минута дишането се забави до три вдишвания в минута и напълно спря в края на срока

на изпитанието. Половин час след спиране на дишането започна аутопсията.

В реалността всичко това изглеждало много по-ужасно. Хората си скубели косите, драскали си лицето и главата, удряли си главата в стената — за да намалят непоносимото вътрешно налягане.

Следващият опит бил посветен на замразяването. Тези експерименти станали особено актуални след нахлуването на германската армия в Русия, където зимите, както е известно, се отличават с невероятно ниски температури. От тях били заинтересовани все същите ВВС — екипажите на самолетите, бомбардиращи Англия, понякога били принудени да скачат с парашути над Северно море и по много часове да прекарват в ледената вода. На Рашер му предстояло да установи две неща: първо, колко дълго време човек може да издържи на студ, преди да загине, и, второ, как най-добре да се затопли измръзналият.

Експериментът се провеждал по следния начин (отново цитирам самия Рашер).

Опитните се потопяваха във вода, облечени в пълно лятно снаряжение с качулка. Спасителните жилетки ги задържаха на повърхността. Експериментите се провеждаха при температура на водата от 2,5 до 12 градуса по С. В първата серия на изпитанията скулите и основата на черепа се намираха под водата. Във втората — се потопяваше задната част на шията и малкият мозък. С помощта на електрически термометър беше измервана температурата в стомаха и правото черво, съставляващи съответно 27,5 и 27,6 градуса по С. Смъртта настъпваше в онзи случай, когато продълговатият и малкият мозък бяха потопени под водата. При аутопсията след смъртта в посочените условия беше установено, че голяма маса кръв, до половин литър, се натрупваше в черепната кухина. В сърцето редовно се откриваше максимално разширение на дясната камера. При подобни опити опитните неминуемо загиваха въпреки всички усилия по спасяването им, ако

температурата на тялото падаше до 28 градуса по С. Данните от аутопсията много ясно доказваха важността от затопляне на главата и необходимостта шията да бъде защитена, което трябва да бъде взето под внимание при разработката на гумиран комбинезон, която се извършва в настоящия момент.

Максималната продължителност на пребиваване на човек в ледена вода достигала 1–1,5 часа. Само двама руски офицери, докарани от лагер за военнопленници, издържали почти пет часа!

Втората част на експеримента била посветена на затоплянето на замръзналите. За тези цел се използвали съвсем различни способи. В частност, толкова екзотични като, например, разсъблечени женски тела. За тези опити докарвали жени от концлагера Равенсбрюк. В крайна сметка, обаче, било установено, че много по-ефективна била обикновената вана с гореща вода.

Колко хиляди хора е унищожил доктор Рашер в хода на своите експерименти е трудно да се изчисли. По-късно неговите резултати били широко използвани от страните победителки въпреки официалното осъждане от тяхна страна на подобни методи. Смята се, че самият Рашер не е доживял поражението на Германия. През 1944 година бил изпратен в концлагер, а след него там била заточена и неговата жена. После следите на Рашер се губят.

Причината за това, както смятат много историци, бил неговият опит да измами Химлер. Рашер заявил, че е съумял да постигне успех във възсъздаването на арийската раса — неговата жена била родила през кратки интервали три деца, които от гледна точка на теорията за расите притежавали съвършени качества. Райхсфюрерът на СС изпаднал във възторг, но впоследствие се оказало, че децата били просто похитени от приютите за сираци. Затова Химлер, прекланящ се пред немските майки, хвърлил измамниците в тъмница, от която нямало изход.

Нелогичността на тази версия се вижда веднага. Да прибегне до толкова примитивна измама можел само завършен идиот, а не умен и образован медик, какъвто бил Рашер. Реших да проверя фактите и стана ясно, че докторът действително е имал няколко приемни деца.

Но той никога не е криел, че ги е осиновил, като ги е взел от приютите за сираци! Унищожавайки хиляди „получовеци“, Рашер бил изключително добър и милосърден към германските деца. Побъркан на темата за арийската раса, той, естествено, избирал за себе си доведените синове и дъщери, отговарящи в най-висока степен на расовите канони.

Тогава каква е била причината за неговото заточение? Впрочем кой казва, че в действителност е имало заточение? Документи за ареста на Рашер не са се запазили, съществуват само устни свидетелства, на които, както е известно, невинаги може да се вярва. Напълно възможно е през 1944 година да е бил изпратен в концлагер за провеждане на нови експерименти. А после, след войната, следите му, както и следите на много други сътрудници на „Аненербе“ и на нацистките главатари (като Мюлер и Борман), са се загубили.

ГЛАВА 4

ТИБЕТСКАТА ЕКСПЕДИЦИЯ

В края на 80-те години в берлинския затвор Шпандау умрял последният от затворените там с присъда от Нюрнбергския трибунал. Това бил Рудолф Хес. Или човекът, представящ се за Рудолф Хес, — тази тайна все още предстои да бъде разкрита.

Защо се съмнявам, че в Шпандау е излежавал присъдата си истинският Хес? Впрочем не само аз. Много изследователи посочват редица странни обстоятелства, съпровождащи полета на Хес в Англия. Например че от летището в Аугсбург, откъдето излетял наци № 3, стартирал един самолет, а в Англия се приземил (по-точно, разбил се) съвсем друг. Неадекватно изглеждало и поведението на Хес на процеса. Не са ли изпратили немците двойника на Хес в Англия?

Такива мисли ме спохождаха дълго преди смъртта на моя баща. А после сред книгата му намерих писмо, подписано от Рудолф Хес. В писмото Хес питаше баща ми за някакви данни, свързани с неговите предишни научни изследвания. Изобщо, в това нямаше нищо странно, ако писмото беше изпратено от Берлин, — в крайна сметка на затворниците не са забранявали кореспонденция. Но писмото беше изпратено, съдейки по щемпела, от централната поща в Рио де Жанейро! Обратен адрес нямаше — очевидно се е предполагало, че моят баща е знаел къде да пише или да съобщи по някакъв начин исканата информация.

Впрочем фамилията Хес била твърде разпространена. Вероятно и не малко Хесовци са се казвали Рудолф. Възможно е тогава да е ставало дума просто за адаш на помощника на Хитлер, който пък е бил стар познат на моя баща. Но за такива негови познати аз не бях чувал. А после в една от книгите случайно открих фотокопие на подписа на Хес — и останах поразен: той точно съвпаднаше с подписа в писмото, което преди това е бил получил моят баща! Не са ли твърде много странните съвпадения?

Към това писмо непременно ще се върна отново. Сега интересното е друго. Човекът, който наричал себе си Рудолф Хес и излежавал присъда в Нюрнбергския затвор, оставил след себе си дневници. Достатъчно объркани, но позволяващи да се предположи, че е бил посветен в някои тайни на „Аненербе“. В частност, в дневника му било записано следното:

Походът на Германия на Изток по същество е получил одобрение от Центъра за космически контакти на Земята в така наречената Шамбала. Махатмите^[1] не само подсказали на Хитлер необходимостта да разгроми източника на пролетарското зло, обхванало територията на Русия, но и изпратили в генщаба на райха свои „специалисти“. Воините на Шамбала се оказали не само в личната охрана на фюрера, но и в центъра на стратегическите планирания.

Загадъчната страна Шамбала обикновено се свързва с Тибет. Случайно съвпадение ли е това, че там е била изпратена една от най-мощните и засекретени изследователски експедиции на „Аненербе“?

Впрочем за всичко поред...

[1] **Махатма** — на санскрит е дума за Велика душа. Използва се за назоваване на бележити личности като, например, Мохандас Карамчанд Ганди. Така понякога се назовават адепти и освободени души. — Бел.прев. ↑

ИЗТОЧНИЦИТЕ НА ИНТЕРЕСИ

За европейските тайни общества Изтокът винаги си оставал източник на загадъчни, мистични знания, на хилядолетна мъдрост. Още в онези времена, когато кръстоносците воювали със сарацините, те неволно се оказвали подвластни на обаянието на тази древна култура. Именно от Изтока взела своето начало мъдростта на тамплиерите.

Към XIX век били изследвани големи области на Източна Азия. Недостъпен и загадъчен оставал само Тибет — най-високите планини в света, където времето като че ли било спряло и хората живеели незабързано и спокойно, където съществувала древна религия и откъдето, според преданията, произхождали много легендарни мъдреци. Именно към Тибет се стремили онези, които се опитвали да постигнат основите на мирозданието. И специалистите на „Аненербе“ не правели изключение.

Историята на „тибетския проект на СС“ започнала през 1922 година. Главна роля за това изиграл вече известният ни Хаусхофер. Той поканил в Германия няколко тибетски ламы (религиозни учители), от които се опитвал да се научи на божествената мъдрост. Неслучайно той наричал себе си „ученик на Източната мистерия“ и смятал, че главна германска колония трябвало да стане именно Тибет, който можел да дари новия райх с мистична сила.

През 1926 година по предложение на Хаусхофер в Берлин било основано Тибетско сдружение. В същото време с тибетската култура и митология той запознал и Хитлер, който наскоро бил излязъл от затвора. Бъдещият фюрер бил завладян от мистичната история, той с трепет четял книгите на френския езотерик Рене Генон, който пишел за загадъчната страна Шамбала^[1].

След катастрофата на Атлантида учителите на високата цивилизация, обладателите на Знанието, синовете на Външния Разум, се заселили в огромния лабиринт от пещери. В сърцето на тези пещери те се разделили на два

„пътя“: десен и ляв. Първият „път“ нарекъл своя център „Агартхи“ („Тайно място на богатство“) и се отдал на съзерцание, без да се намесва в хорските дела. Вторият „път“ основал Шамбала, център на могъщество, който управлявал стихии и човешките маси. Маговете-воини на народите на Земята можели да сключват договор с Шамбала, давайки клетви и жертви.

Да спечели толкова могъщ съюзник — не е ли това предел на мечтите на всеки уважаващ себе си държавен деец? Хаусхофер също се стремил да установи връзка с Тибет, със загадъчната страна Шамбала. В значителна степен той успял.

Щафетата от ръцете на Хаусхофер приел Ернест Шефер, един от най-младите и талантиви сътрудници на института „Аненербе“. Ернест се родил през 1910 година в семейството на крупен предприемач. Сведения за детските и юношеските му години практически не са се запазили до наши дни. По непроверена информация още в детството си той се увличал от източната култура, неговият баща бил страстен колекционер на всевъзможни китайски вази и японско оръжие и момчето израснало в такава обстановка. Ернест постъпил в университет, но изучавал не любимата си ориенталистика, а зоология — очевидно в порив на моментно увлечение. Именно в качеството си на зоолог той заминал през 1931 година за Източен Тибет в състава на експедицията на Долан.

Долан и не подозирал, че впоследствие този поход ще бъде наречен „експедицията на Шефер“. Младият немец се държал скромно, с нищо не издавайки истинските си интереси. Никой не знаел, че е член на НСДАП и близък познат на Химлер. Райхсфюрерът на СС благословил юношата за пътуването и му поставил няколко сложни задачи, сред които било търсенето на страната Шамбала. Разбира се, Химлер би предпочел да изпрати някой по-възрастен и поопитен, но след като се отворила такава възможност — защо да не се възползва? Освен това прекрасно знаел какво представлява Шефер.

Експедицията потеглила от Бирма и била принудена да пресече райони на Китай, обхванати от война. Почти половината от членовете на експедицията загинали. Шефер поел ръководството над останалите

и упорито продължил да върви напред. Той обследвал такива райони, в които по-рано не бил стъпвал крак на европейец. Пресекли планински вериги, дълбоки влажни долини и бурни реки. В своята излязла след експедицията книга „Планини, Буди и мечки“ Шефер описал този поход по следния начин:

От мостове нямаше и помен. През реката, течаща в тясно корито, бяха опънати две въжета, хванати от два щифта на отсрещния бряг. Когато ги въртиш, едното въже се движи в едната посока, другото — в противоположната. За тези въжета можеше да се крепи само една тежест, товарно животно или отделен човек. Те за няколко секунди прелитаха над страшната бездна.

Шефер и неговите спътници обследвали горното течение на големите китайски реки Янцзи и Хуанхе, поправили маса неточности, изобилстващи на географските карти. При това неведнъж им се налагало да влизат във въоръжени сблъсъци с бандити. Усилията им били възнаградени — Шефер намерил и описал много реликтови растения, за които се смятало, че отдавна не съществуват в природата, а също мечката панда, за която в онова време в Европа нищо не знаели.

Изпълнявал ли е Шефер поръчение на Химлер? За това нищо не е известно. Изобщо, от този момент младият биолог започнал да води двойствен живот — от една страна, продължавал да прави откритите си изследвания, а от друга — се хвърлил с главата напред в окултната тематика. Време и сили имал и за едното, и за другото. Във всеки случай, разположението на Химлер към него се запазвало и дори се затвърждавало. През 1933 година, веднага след основаването на института „Аненербе“, Шефер станал негов щатен сътрудник.

През 1935 година Шефер бил поканен да участва в една германо-американска експедиция. Половината участници били немци, половината — янки. При това финансирането било главно американско, то се извършвало от Филадельфийската академия по естествени науки. Но в самото начало на пътя между двете страни избухнал конфликт и американците се върнали обратно. Съдейки по свидетелствата, които имах, конфликтът бил провокиран именно от

Шефер, с цел да се избави от чужди очи. Американските учени още дълго време се оплаквали от лошия нрав на германския си колега — което било много забавно, тъй като в действителност младият учен се отличавал с открит и добродушен характер.

Немците продължили пътя си и стигнали до горното течение на Янцзи и Меконг (практически всички големи реки в Източна Азия водят началото си от един район). По официални данни Шефер съвсем за малко не стигнал до Лхаса — официалната столица на Тибет. Не стигнал ли?

Резултатите от втората експедиция се оказали още по-поразителни от първата. Били открити много нови видове растения и животни, в частност, антилопата оранго, гълъбът-джудже, синята овца, множество неизвестни и редки птици. Шефер написал поредната си книга, името му станало известно в научните кръгове. През 1937 година защитил дисертация. Едновременно с това бил назначен за глава на новообразувания Тибетски отдел в „Аненербе“.

Ето тук се появили резултатите от „отклоненията“, които Шефер правел от официалния си маршрут. В разпореждане на СС били предадени хиляди древни тибетски ръкописи, значителна част от огромното културно наследство, от мъдростта на Изтока. Резултатите се оказали толкова обнадеждаващи, че изникнал въпросът за незабавно организиране на нова, поредна експедиция.

[1] **Шамбала** е тайнствена земя, според повечето легенди намираща се някъде в Хималаите. Среща се и под името Агарта. В митовете за нея се говори като за обител на свръххора. В ранни будистки текстове Шамбала се споменава като извор на езотерична мъдрост. Има много митове за нейното местонахождение. — Бел.прев.

↑

В ТЪРСЕНЕ НА МАЙТРЕЯ^[1]

На 10 септември 1938 година в кабинета на Химлер се провело съвършено секретно съвещание. В него участвали — самият райхсфюрер на СС, Шефер и още няколко водещи специалисти от Тибетския отдел. Точното съдържание на техния разговор е неизвестен — не са се запазили нито протокол, нито свидетелства на участниците. Знаем само едно: именно на това съвещание окончателно бил определен съставът, сроковете и задачите на експедицията.

Съставът се оказал твърде пъстр: покрай професионалните учени в експедицията участвали професионални разузнавачи и диверсанти, а също специалисти по радиовръзка. Химлер мечтаел за организирането на пряка радиовръзка с Лхаса, за да може постоянно да общува с висшите непознати сили. Очевидно се планирало установяването в Тибет на постоянно действащ център. Фактически се правела първата крачка към колонизацията на Тибет, на тази тайнствена прародина на арийците, на нацистка Германия.

През април 1939 година експедицията пристигнала в Индия. Шефер бързал много: в Европа вече се чувствало приближаването на голямата война и англичаните се отнасяли не много дружелюбно към немските учени. В публикациите си местната преса открито наричала Шефер шпионин. Затова сътрудниците на „Аненербе“ облекчено въздъхнали, когато индийско-тибетската граница останала зад гърба им.

Първата работа на Шефер била да поведе експедицията към подножието на планината Каченджанга. Никакви изследователски задачи повече не се поставяли. Шефер трябвало колкото може по-скоро и ефективно да изпълни основната си мисия. Позовавайки се на трудовете на известния специалист по будизъм Алберт Грюнведел, ръководителят на експедицията твърдял, че в подножието на тази планина се намирал един от входовете в тайнствената Шамбала. Тук експедицията останала няколко седмици. През това време на върха на планината били разположени контейнери с радиоапаратура, която

можела да работи на автономен режим. Специална ветроенергийна инсталация снабдявала мощния предавател с електричество, а в случай на безветрие като застраховка имало на разположение акумулатори.

Особено внимание било отделено на мерките за безопасност. Всички подстъпи към ретранслатора били минирани, всеки невнимателен опит на някого да се доближи до него водел до неминуем взрив. При това взривът автоматично предизвиквал свличането на лавина, която унищожавала и апаратурата, и този, който се опитвал да я вземе.

По-нататък Шефер и другарите му се отправили в столицата на Тибет Лхаса. Там той бил посрещнат с разтворени обятия, като стар познат (може ли след това да се вярва, че Шефер по-рано не е бил там?). Регентът на Тибет Квотухту написал на Хитлер лично писмо, в което се казвало:

Дълбокоуважаеми господин (крал) Хитлер, управляващ Германия, господстващ над обширни страни! Да пребъде Вашето здраве, радостта от покоя и добродетелта! Сега Вие работите над създаването на държава на расова основа. Затова пристигналият тук ръководител на немската Тибетска експедиция сахиб Шефер не е имал никакви трудности нито по пътя към Тибет, нито в осъществяването на своята цел за установяване на лични дружески отношения; нещо повече, ние се надяваме на по-нататъшно разширяване на приятелските отношения между нашите правителства. Приемете, Ваша Светлост, господин (крал) Хитлер, нашите уверения за бъдещата ни дружба в съответствие с думите, изказани от Ваша страна. Аз Ви потвърждавам това! Написано на 18 число на първия тибетски месец в годината на Земния Заек (1939 година).

Освен това регентът изпратил на фюрера на германската нация подаръци: куче от особена тибетска порода, копринена кърпа, сребърна чашка с капак, инкрустиран със скъпоценни камъни. Но не установяването на дипломатически отношения била основната цел от

пребиваването тук на Шефер. Той жадно търсел следи от непознат разум, опитвал се да влезе в контакт с висши сили.

По какъв начин, освен с влиянието на висши сили може да се обясни съществуването тук, в неплодните планини, на прекрасния град с множество дворци и храмове, изградени на недостижимо ниво на майсторство? Легендата гласи, че са били построени от демони, извикани от първия Дал ай Лама. Шефер внимателно изучавал ритуалите на будистките монаси и намирал в тях много общо с ритуалите на древните германци, във всеки случай такива, каквито си ги представял. Всички церемонии щателно се заснемали с кинокамера: Шефер снимал филм за тайнствената и чудесна страна.

Тибетските власти толкова се доверявали на немските учени, че им позволили да влязат в светая светих на будистките манастири — в техните подземни светилища, където пускали, меко казано, далеч не всеки. Именно там се извършил обредът за получаване на ясновидски дар. Същността му се състояла в следното: тибетските монаси отдавна били забелязали, че хората започвали да пророкуват най-често след мозъчна травма. Ако се нанесе подобна травма по изкуствен начин, човек може да се превърне в ясновидец. Ритуалът се наричал „откриване на трето око“. В центъра на челото пробивали отворстие, после го затваряли с дървен клин, мажели го с лечебни мазила и го оставяли да зарасне. Шефер и още няколко участници в експедицията дали съгласието си за провеждане на такава операция. Вероятно резултатът се оказал добър, тъй като подобни операции в началото на 40-те години започнали да се правят на много офицери от СС. През 1945 година в района на Севастопол било намерено цяло немско гробище, в което всички покойници имали триъгълно отворстие на челата си.

Шефер, обаче, търсел контакт с висша същност, контакт с Майтрея. Бил убеден, че той съществува. В отчетите си Шефер описал ритуалите на тибетските монаси.

Монасите в алени празнични одеяния в унисон произнасяха празнични текстове. Нарочно ниските, клокочещи гласове се сливаха с невъобразимото ромолене, излизашо, изглежда, от отворената утроба на Майтрея —

бъдещия Буда. Това беше най-грандиозната статуя на високия, изографисан с червен лак олтар... Симфонии от цветове и благовония пригласяха на великолепно сработения оркестър.

Глухо удряше барабанът, свиреха флейти, извлечени от човешките пръсти, като мартенски капки се разнасяше звънът на чинелите и златните звънчета. Майтрея, когото тук наричат Чампа, беше изобразен като добродушен дебеланко с бръсната глава. Още не му беше дошло времето в ново възплъщение на Буда да слезе от небесата на грешната земя и той с тъжна усмивка се взираше в ставащото през благовонния дим, стискайки в ръката си пътно вързопче. Ще дойде време и скриващата го планина с победен гръм ще се разтвори и вече в облика на принц той ще тръгне по тибетските пътеки, възвестявайки настъпващата ера на щастие и справедливост.

Но Шефер не могъл да установи контакт с Майтрея. Официално не успял да намери и Шамбала, въпреки че съществуват някои факти, които ни карат да се съмняваме в това. Във всеки случай, в края на 1939 година, буквално две седмици преди началото на Втората световна война, експедицията успяла да се върне в Германия. В актива си тя имала не малко постижения. В Мюнхен Шефер бил посрещнат като национален герой, самият Хитлер дошъл да го посрещне на летището. Веднага бил поставен въпросът за подготовката на нова експедиция, още по-представителна. Покрай всичко останало с експедицията щял да замине неголям военен отряд и внушителен товар с оръжие. Очевидно немците все пак имали какво да защитават и колонизират в Тибет. Само че Втората световна война не позволила тези планове да се осъществят.

При все това радиомостът с Лхаса действал до 1942 година, когато англичаните, след като се добрали до ретранслатора, все пак го унищожили. Твърде любопитни са спомените на един от участниците в тази експедиция — на един британски учен, когото немците взели със себе си за всеки случай. В подножието на планината Каченджанга той намерил останки от немски базов лагер, който изглеждал така, като че

ли бил напуснат съвсем неотдавна. Но дори това не било най-интересното: от останките на лагера до една скална издатина водела широка утъпкана пътека, където... прекъсвала без всякакви следи! Ученият предположил, че там се намирал тайният вход във вътрешността на планината и имал намерение да изследва това място. Но групата, която трябвало да завземе ретранслатора, към този момент достигнала върха на планината и се натъкнала на минно заграждение. Мините се взривили, предизвиквайки свличането на лавина, която завинаги погребала и останките от лагера, и тайнствената пътека. Британският учен като по чудо успял да се спаси.

След неуспешната експедиция интересът към Шамбала, според логиката на нещата, би трябвало да се смени с разочарование. Това, обаче, не се случило. Тибетският отдел на „Аненербе“ се разраствал, при Хитлер започнал да функционира таен „тибетски щаб“, съставен изцяло от монаси. Една интересна подробност: Германия побеждавала във войната до 1942 година, след което започнала постоянно да търпи поражения. Разбира се, за това имало множество напълно обективни причини. Но освен тях винаги има на лице определен личностен фактор. В теорията на мениджмънта съществува понятието „качество на управленските решения“, което характеризира доколко добре ръководителят ръководи. Именно това качество на управленските решения у Хитлер рязко се влошило през 1942 година в синхрон с унищожаването на радиотранслатора. Така че въпросът за това, дали фюрерът е получавал рекомендации от Шамбала, както и преди, остава открит.

Каква била по-нататъшната съдба на нашите герои? През 1941 година Шефер бил изпратен във Финландия. Говорело се, че е изпаднал в немилост пред Хитлер, за да го изпратят на заточение... Подобни разговори по-скоро напомнят стандартната маскировка. По-вероятно е, че Шефер е взел участие в загадъчния проект „Лапландия“, подробностите, за който са неясни и до ден-днешен. Това се потвърждава и от обстоятелството, че през 1943 година Шефер благополучно бил „изваден“ от немилост и отново започнал да работи по своята тибетска тематика. Заедно с ведомството на доктор Гьобелс ученият взел участие в пропагандната кампания „Дружеският и тайнствен Тибет“. А през 1944 година, почти година преди поражението на Германия, следите му изчезнали. Говорело се, че

Шефер отново участвал в някаква тайнсвена мисия в чужбина. За възстановяване на връзката с Тибет? В друг, не по-малко смел проект? Във всеки случай, да се връща в Германия от последната си експедиция през май 1945 година за Шефер било безсмислено. Възможно е и сега в дълбока старост той да доживява своя век в някое далечно ъгълче на Земята, надсмивайки се над наивните историци, блъскащи си главите над загадките на неговите тибетски експедиции.

Що се отнася до тибетците от обкръжението на Хитлер, то те всички загинали в края на април 1945 година при щурма на Берлин от руските войски. Не се предавали в плен, своите ранени застрелвали и всичките си тайни отнесли със себе си в гроба.

А тези тайни, съдейки по всичко, били не малко...

[1] **Майтрея** е предсказван като бъдещият Буда в будистката есхатология (система от религиозни възгледи). Майтрея е бодхисатва (просветлено съществуване), който в будистката традиция се появява на Земята, постигнал пълно просветление и преподавал чистата Дхарма — универсален закон за живота, правило и начин на поведение, необходими за постигане на естествения ред на нещата. Според свещените писания Майтрея е бъдещият наследник на историческия Буда Шакиямуни. — Бел.прев. ↑

ПРОЕКТЪТ „АРКТОГЕЯ“

Нацистките учени търсели не само Шамбала. Амбициите им се простирали много по-далече. Били намислили да намерят легендарната прародина на германците. Ситуирали я на различни места — в загадъчната Атлантида, в митичната Лемурия^[1], в далечния Тибет. А Херман Вирт, първият „Глава на Аненербе“, я разполагал в Арктогея.

Арктогея била земя, която, съгласно хипотезите, съществувала на Крайния Север. Този огромен остров — по-точно, цял континент — бил гъсто населен с хора преди настъпването на ледниковата епоха. Според версията на Вирт това била страна на Слънцето, разума, реда, уравновесените инстинкти и истинската вяра. Именно там бил възникнал праезикът, станал основа на човешката цивилизация.

Останките от тази древна цивилизация били погребани под морските вълни и ледените пластове. Една от останките на Арктогея била Гренландия; неслучайно викингите — потомците на древните германци — я смятали за свещена земя. След като Арктогея отначало се скрила под леда, а после под водата, предците на арийците били принудени да емигрират в Евразия^[2].

Вирт съвсем убедено заявявал: митичната прародина може да се възсъздаде! Разбира се, да се направи това на Северния полюс не било възможно. Затова на разположение на немците били пустеещите територии на Антарктида — както изглеждало, напълно пригодни за живот. Впрочем това е тема за друга глава и дори за книга. Проектът „Нова Швабия“^[3] е бил и си остава един от най-засекретените в историята на Третия райх — възможно затова че той действа и досега...

[1] **Лемурия** и **Континент Му** (Пацифида) е легендарна езотерична хипотеза за потънали континенти в Тихия и Индийския океан подобно на Атлантида. Когато се прави разлика между тях, „Му“ традиционно се ситуира в Тихия океан, а „Лемурия“ — в Индийския океан. — Бел.прев. ↑

[2] **Евразия** е общата земна повърхност на континентите Европа и Азия. Като едно цяло Евразия се явява най-големият по площ континент на Земята. Строго научно — Евразия представлява един континент, но по исторически причини е прието северозападната част, разположена отвъд планината Урал, да се приема като отделен континент — Европа, а останалата част — като континент Азия. — Бел.прев. ↑

[3] **Нова Швабия** — територия в Антарктида, за която Германия предявявала териториални претенции от 19 януари 1939 година и ги поддържала до 8 май 1945 година. Формално не се е отказвала от тези претенции. За същата територия от 1938 година до днес претендира Норвегия. — Бел.прев. ↑

КОПИЕТО НА СЪДБАТА

Една от най-загадъчните истории, свързани с института „Аненербе“, е историята на реликвата, известна като „Копие на Съдбата“. Древното оръжие принадлежало на династията на Хабсбургите и, според преданието, трябвало да им носи успех.

„Копието на Съдбата“ бил любимият артефакт на самия Адолф Хитлер. За първи път той го видял още преди Първата световна война. Бидейки съвсем млад човек, той обикалял залите на виенския дворец Хофбург, превърнат в музей. Входът в музея бил безплатен, което било съвсем немаловажно обстоятелство за вечно бедстващия юноша. Случайно попадайки в залата на съкровищата на Хабсбургите, чиито експонати дотогава смятал за ненужни вехтории, Адолф бил привлечен от лекцията на един от гидовете, възглавяващи екскурзията. Ето какво написал той за това впоследствие.

Групата се спря точно срещу мястото, където се намирах аз, и гидът посочи едно старо копие. Отначало не обръщах внимание на това, което разказваше гидът, смятайки присъствието на групата за нахлуване в интимното течение на моите мрачни мисли. Точно тогава чух думите, които скоро промениха живота ми: „С това копие е свързана легендата, според която този, който го обяви за свое и открие тайната му, ще вземе съдбата на света в свои ръце за извършване на Добро и Зло... През Средните векове — продължаваше разказа си гидът, — някои германски императори владеели това копие и вярвали в легендата. Но през последните пет столетия никой вече не вярвал на тези приказки, ако не се смята Наполеон, поискал за себе си това копие след победата при Аустерлиц. След разгрома на наполеоновските войски копието било изнесено тайно от Нюрнберг и укрито във Виена“.

Когато екскурзиантите продължили обиколката си по залите на музея, бъдещият фюрер се приближил до витрината и дълго гледал копието. Ръкохватката му представлявала два клона, усукани в спирала, обхваната от потъмнял от времето накрайник, удивително тънък и остър. Впоследствие Хитлер обяснил, че, според преданието, копието можело да лети, въртейки се във въздуха и преодолявайки различни невидими полета. Освен това притежавало още редица магически свойства и този списък бил далеч не пълен.

Но всичко това станало по-късно, а в този момент Хитлер просто гледал копието, без да може да отмести поглед. Впоследствие си спомнял:

В тази минута разбрах, че е настъпил знаменателен момент в моя живот. Но не разбирах с какво този чисто християнски символ предизвика у мен толкова силно вълнение. Дълго време стоях, разглеждайки копието, съвършено забравил за всичко, което ставаше около мен. Изглежда копието пазеше някаква тайна, която не знаех, но ме изпълваше чувството, че я знам инстинктивно, без да съм в състояние да анализирам нейния смисъл в съзнанието си. Копието беше нещо като магически носител на откровение: то откриваше такива прозрения в идеалния свят, че човешкото въображение изглеждаше по-реално, отколкото реалният материален свят. Сякаш преди столетия вече бях държал в ръцете си това копие и то ми беше предало цялото си могъщество. Как беше възможно това? Що за безумие беше завладяло разума ми и беше родило буря в сърцето ми?

На следващия ден Хитлер отново отишъл в музея, за да види копието. А после се отправил в библиотеката, за да се запознае по-подробно с историята на необикновената реликва. Да го последваме и ние...

ХРИСТИЯНСКАТА ЛЕГЕНДА

Мисля, че всички ние помним евангелските редове, посветени на разпятието на Христа. Прекрасно си ги спомнял и Хитлер, въпреки своята неприязън към християнската религия. Спасителят бил разпънат в планината Голгота — в превод от арамейски названието ѝ означава „глава“, „череп“. Планината специално била предназначена за изпълнение на смъртните наказания на престъпниците.

Смъртни наказания чрез разпятие се извършвали твърде често — в тогавашната Римска империя времето било неспокойно. Ту робите се бунтували, ту покореният народ се вдигал на въстание, не разбирайки цялата прелест на принадлежността си към „цивилизация свят“, ту се появявал някой скитащ проповедник, който всявал смут сред народа. Местата за смъртните наказания били обкръжени от римски легионери. Те били командвани от центурион^[1]. Историята е запазила за нас името на човека, който командвал войниците по време на разпятието на Христа. Наричал се Лонгин.

В онези времена всеки римски легионер е трябвало да умее да направи кръст. Всъщност нищо сложно нямало в това. Трябвало само да се отсече дърво, да се очистят две греди — хоризонтална и вертикална — и да се закрепят заедно с помощта на въже или за по-сигурно — чрез жлеbove в гредите. След това вече можело да се пристъпи към изпълнение на наказанието. Два гвоздеа се забивали в ръцете на нещастника и по един в глезените на краката. Всички операции — от отсичането на дървото до забиването на гвоздеите — се извършвали с един инструмент, с бойна брадва. Допълнително можело обреченият на смърт да се привърже към кръста, за да не може под тежестта на тялото гвоздеят да разкъса плътта и жертвата да падне от него.

Пред центуриона, ръководещ екзекуцията, обикновено стояла важна задача. Той бил длъжен не само да командва цялата смъртна процедура, но и да удостовери смъртта на осъдения. Обикновено на кръста умирали бавно — кръвта на раните бързо се съсирвала и повече не изтичала. Жертвата страдала от глад и жажда. Според някои

изследователи специфичната поза на кръста рано или късно довеждала до задушаване. Обикновено за съкращаване на страданията пречупвали пищялите на човека. Когато смъртта настъпвала, центурионът бил длъжен да прободне с копие сърцето на разпънатия, за да удостовери смъртта му. Това, казано на съвременен език, „контролно пробождане“ било приложено и на Христа. Спасителят, трябва да кажем, се мъчил на кръста сравнително недълго, само около шест часа. В Евангелието от Йоан тази процедура е описана така:

^{19 31} И понеже тогава беше петък, иудеите, за да не останат телата върху кръста в събота (защото оная събота беше велик ден), помолиха Пилата, да им пребият пищелите и да ги снемат.

^{19 32} Тогава дойдоха войниците и пребиха пищелите на първия, както и на другия, разпнат с Него.

^{19 33} А когато дойдоха при Исуса и Го видяха вече умрял, не Му пребиха пищелите;

^{19 34} но един от войниците прободне с копие ребрата Му и веднага изтече кръв и вода.

Кръст, гвоздеи и копие — оръдията на разпятието на Христа — били съхранявани от християните и свято почитани. Най-напред престанал да съществува кръстът. Раздробен на множество малки частици, през IV век, след приемането от Рим на християнството, той бил разпръснат по всички енории на империята. На гвоздеите и копието им провървяло повече; никой не ги е раздробил на парчета.

Впрочем в дадения случай нас ни интересува именно копието...

[1] **Центурион** (лат. *centurio* — стотник) — член на младши команден състав на римската армия, който командвал центурия. — Бел.прев. ↑

ДЪЛГИЯТ И НЕГОВОТО КОПИЕ

Да се върнем към нашия центурион Лонгин. В превод от латински името му означава „дълъг“. Хората с висок ръст изключително много се ценели в римската армия, тъй като стандартният римски командир не се отличавал почти с нищо особено. След разпятието, ако се вярва на евангелските текстове, Лонгин се превърнал в ревностен християнин. В Евангелието от Матей е казано:

54. А стотникът и ония, които с него заедно пазеха Иисуса, като видяха земетресението (в момента на смъртта на Спасителя на Кръста. — Бел.авт.) и всичко станало, твърде много се уплашиха и думаха: наистина Божий Син е бил Тоя Човек!

След изпитаното душевно потресение центурионът станал един от лидерите на християнската община. Своего копие той запазил като реликва. Лонгин много проповядвал и в крайна сметка придобил дар да изцелява хората от очни болести. Впоследствие бил канонизиран от църквата. А какво станало с неговото копие?

Отначало се намирало сред християнските реликви в Рим. Но римската империя бързо западала и в течение на няколко века следите на копието се загубили. Възможно е то да се е пазело в един от множеството манастири, които в бушуващата Европа били единствената крепост на стабилност, макар често и призрачна. Но щом всичко повече или по-малко се успокоило, копието отново изплувало на повърхността.

През X век под названието „Свещено Копие“ фигурирало в списъка на реликвите, принадлежащи на германския император Отон Велики. Според легендата по-рано принадлежало на самия Карл Велики, който пък го бил получил от римския папа в знак на благодарност за освобождаването на Рим от варварите. Описанието на копието доказва, че става дума за същия предмет, който Хитлер видял в

Хофбург. Впоследствие копието преминавало от ръка в ръка и се използвало при коронацията на императорите. Така например на една средновековна миниатюра се вижда Хенрих II, който държи копието в момента на коронясването му за император.

Но после се случило нещо непонятно. Свещеното Копие неизвестно защо от време навреме наричали Копието на свети Мавриций. Объркване? Съдейки по всичко, не. Свети Мавриций бил, както и Лонгин, римски войник, християнин, пострадал в епохата на гоненията през IV век. Той заедно с много други едновърци бил екзекутиран. Според легендата преди смъртта си Мавриций успял да хвърли копието, което, описвайки съвсем немислима траектория, се забило в гърлото на императорския легат, командващ екзекуцията на християните. Оттогава се смятало за реликва, даряваща победа над враговете. То принадлежало отначало на Бургундския род, а после попаднало при германските императори. И започнала неразборията. Отначало всички прекрасно разбирали, че става дума за съвсем друго копие. Но след като бъдещият император Отон Велики го взел със себе си в поход срещу унгарците и ги разгромил в битката при река Лех в деня на честването на свети Лонгин, то получило допълнително прозвище — „Копието на Лонгин“. Малко по-късно неговите притежатели започнали да твърдят, че в ръцете им се намира същото копие, което пронизало сърцето на Христа.

През XIII век копието попаднало в династията на Хабсбургите — най-влиятелните и силни германски князе. От този момент започнал стремителният възход на техния род. По съвсем необяснима причина Рудолф Хабсбург скоро бил избран за германски император. После под властта на Австрия доброволно преминали Чехия и Унгария. Три века след придобиването на Копието на Съдбата — така започнала да се нарича реликвата — Хабсбургите се превърнали едва ли не в пълновластни господари на цяла Европа. Карл V, германският император, бил едновременно и испански крал. Изглеждало, че съвсем скоро, след още един скок, вместо няколко големи държави щяла да възникне единна универсална империя.

Скок не се получил. Твърде силно било обективното противодействие на подобни планове. Но в течение на столетия родът на Хабсбургите, някога западнал и никому неизвестен род, бил господар на една от най-големите държави в Европа. Не е ли станало

това благодарение на Копието на Съдбата? Хитлер искал да разбере това на собствен опит.

СОБСТВЕНАТА СЪДБА КОВЕТЕ САМИ

Мечтата на фюрера се изпълнила на 12 март 1938 година. Германските войски, съсредоточени в Бавария, пресекли границата. Не, това не било война. Австрийското правителство се подчинило на ултиматума на Берлин: Австрия трябвало да влезе в състава на райха. Всъщност за това мечтали много австрийци и немските танкови колони навсякъде били посрещани с цветя. Извършил се така нареченият аншлус (свързване, обединение).

Първи от крупните нацистки функционери, пристигнали във Виена, били Химлер, Хес и Шеленберг. А на следващия ден, 13 март, в бившата столица тържествено влязъл Хитлер. Трудно сдържайки нетърпението си, той дочакал края на тържествените церемонии и се отправил в Хофбург, където го чакало заветното Копие. На входа на музея стояли Сиверс и Калтенбрунер, главата на австрийските СС. Двата били пристигнали в Хофбург няколко дни преди аншлуса със задачата да пазят копието като зеницата на очите си. Те напълно се справили със задачата си — когато полицията се опитала да вземе музея под свой контрол, там вече стояли автоматчици, готови да стрелят на месо. Полицаяте не се решили да щурмуват, а обсадата във връзка с аншлуса продължила кратко време.

Хитлер дълго стоял мълчаливо пред копието. А после разпоредил да го пренесат в Нюрнберг. Защо не в щабквартирата на „Аненербе“? За това се намерили свои причини.

Химлер, райхсфюрерът на СС, на когото на подчинение бил и „Аненербе“, с удоволствие би взел реликвата за себе си. Той също се бил наслушал за митичните свойства на древния артефакт, който уж бил способен напълно да промени съдбата на притежателя си. Но Хитлер бил не по-малко заинтересован от копието — и райхсфюрерът бил принуден да се задоволи с копие на копието, което занесли в замъка Вевелсбург. Впрочем известно време се носели слухове, съдейки по всичко — лъжливи, че изобретателният Химлер успял да размени местата на копието и оригинала.

Предаването на копието било юридически оформено като дарение на Австрия на своя нов фюрер. Благодарение на специалистите от Министерството на пропагандата този факт бил широко рекламиран. Копието било изпратено в Нюрнберг, където било оставено в църквата Света Екатерина. За главен пазител на копието бил назначен обербургмистърът на Нюрнберг Вили Либел, човекът, на когото било възложено да организира всички партийни празници. На 13 октомври 1938 година Копието на Съдбата вече се намирало в своето ново обиталище.

В Германия този ден бил обявен за общонационален празник. На гарата се събрала огромна тълпа, за да види пристигането на влака. Войската образувала жива ограда по пътя от гарата до църквата Света Екатерина, по който бронирани автомобили превозвали императорските съкровища. Планирало се такъв празник да се повтаря ежегодно, но намерението не се осъществило — през 1939 година започнала войната и на никого не му било до шумни тържества.

След започването на войната по заповед на Хитлер били направени няколко копия на свещеното оръжие. Те били разположени в древни замъци на ордена на границата с Германия, а после със завземането на чужди територии от вермахта се разпространили по цяла Европа. Смятало се, че тези „клонове“ на Копието на Съдбата ще помогнат да бъдат защитени от враговете границите на „хилядолетния райх“.

Не помогнали. Може би защото копията се правели не по оригиналното Копие на Лонгин?

КЪДЕ СЕ НАМИРАЛО ИСТИНСКОТО „КОПИЕ НА СЪДБАТА“?

Честно казано, от началото до края не бях сигурен, че копието на Мавриций и копието на Лонгин са един и същи артефакт. Твърде много бяха твърденията за това, че става дума за един и същи предмет. Но няколко твърде странни факта ме накараха да застана нащрек.

Първо, Свещеното Копие се е споменавало сред реликвите на християнската общност само през най-ранния период от съществуването ѝ. И отново „изплувало“ на повърхността едва през IV век, вече след историята с Мавриций. Оказва се, че ние не сме в състояние да изградим непрекъсната верига от факти. Разбира се, напълно възможно е копието да е пролежало три века в някакъв тайник, за да не го унищожат езичниците. Но нали кръстът и гвоздеите са се почитали едва ли не открито? Откъде такова вниманието именно към копието?

Едва после, след като внимателно изследвах древните текстове, забелязах един твърде интересен факт: копието никога не е било собственост на християнската община. То е принадлежало на Лонгин. Тоест, докато Лонгин е бил в общината, копието се е намирало у него. След това заедно с него си „отишло“ и то. Само че къде?

Известно е, че Лонгин е станал страстен проповедник и е обиколил много страни. Маршрутът му е твърде добре известен. В частност, обиколил е земята на съвременна Сирия, Турция и се е отправил към Кавказ. Именно там, на територията на съвременните задкавказки републики, той се задържал продължително време, основал християнска община и я ръковолил до самата си смърт. Трябва да кажем, че арменската християнска църква и досега почита Лонгин като свой основател.

Сега ми стана ясно в каква посока да търся. Разбира се, не знаех нито руски, нито арменски и се наложи да се обърна към преводач. Оказа се, че водят търсенето съвсем правилно: споменаването на Свещеното Копие се срещаше практически на всяка крачка. Първият документ, който успях да намеря, беше рапорт на един руски генерал,

който през 1805 година се сражавал с турците на Кавказ. Руските войски завзели, в частност, Ечмиадзинския манастир. Там на руския генерал показали една реликва — древно копие — и му разказали удивителна история. Според преданието именно с това копие било пронизано сърцето на Христа и то притежавало гигантска магическа сила. Въпреки бурните времена нито веднъж през многовековната си история манастирът не бил разграбван, нито веднъж не го нападали врагове.

Познавайки чудесните свойства на реликвата, с нейна помощ монасите творили истински чудеса. Нерядко се налагало копието да извършва дълги пътешествия. През XVIII век, когато в Грузия започнала епидемия от холера, арменските монаси помогнали на своите православни едновърци, разнасяйки Копието с религиозната процесия по цялата страна. В резултат болестта била принудена да отстъпи.

И ето, копието лежало пред руския генерал. Той дълго се вглеждал в древната реликва, а после седнал да пише рапорт до своя император.

До Негово Императорско Величество, рапорт от генерала от пехотата княз Цицианов.

Освен преди взетите от мене при завръщането ми от Ечмиадзинския манастир близо до Ереван богати съкровища от икони, мощи, ризница, украсена със скъпоценни камъни, както за съхранение от лъжепатриарха Давид, който всичко това искаше да занесе в турските области, така и по молба на архиереите на тази нация, генерал-майор Несветаев след завземането на един манастир станал владетел и на други съкровища от голяма важност за светото християнство, а именно: Свещеното Копие, с което бил прободен Христос, Спасителят наш; ръката на свети Григорий, Просветителя на арменската нация — което било намерено скрито между рогожите и нечистите кърпи; богатата ризница и икони и всичко това е доставено от споменатия генерал Несветаев в Тифлис,

където мощите и Свещеното Копие били внесени от арменските архиереи с нужната церемония.

Сега генерал-майор Портнягин се занимава с преписка за всичко това с арменското духовенство за успокояване на нацията, която има голяма вяра в това Свещено Копие и мощите; искам да кажа, че то, както и преди донесените, са взети единствено за запазване от лъжепатриарха Давид, разхитил вече съкровищата на Ечмиадзинския манастир, и когато бъде угодно Богу да възстанови на патриаршия престол патриарха Даниил или Ечмиадзин бъде под руско управление, тогава всичко това ще бъде върнато в цялост на този манастир, понеже собствеността от никого не може да се отнеме.

Всичко това имам щастието най-покорно да поднеса на Вашето Императорско Величество; имам честта да поднеса и рисунка на това Свещено Копие. Генерал от пехотата княз Цицианов. Елисаветпол, 17 юни, 1805 година.

Днес оригиналното Свещено Копие се съхранява в Ечмиадзинския манастир. Малко хора знаят за него, което, впрочем, е само от полза за монасите. Мнозина, както и преди, смятат, че копието на Лонгин е същото това Копие на Съдбата, което е притежавал Хитлер. Трябва да кажем, че неговата съдба също не е съвсем ясна.

След разгрома на Германия многобройните копия на Копието бързо преминали в ръцете на победителите. При това всеки притежател твърдял, че в негови ръце се намира оригиналът, което още повече увеличавало неразборията. Но експертизата всеки път потвърждавала, че поредната „реликва“ е фалшификат.

Къде се дянал оригиналът? Да се проследи пътят му съвсем не било просто. В момента на капитулацията Нюрнберг не бил окупиран от войските на нито една от страните на антихитлеровата коалиция. Затова нацистите имали време да укрият Копието на Съдбата. Къде? Не е възможно да се каже точно къде. Могат да се правят само предположения. Известно е, например че когато по време на разпита Сиверс искал да разкаже за местонахождението на копието, бил грубо

прекъснат. Защо? Кой от разпитващите го не е бил заинтересован
Сиверс да разкрие истината?

Загадки, само загадки...

ГЛАВА 5

ТАЙНИЯТ ИНСТИТУТ И ЯВНИТЕ МАСОНИ

В своите речи Хитлер заклеявявал не само евреите. Той се нахвърлял и върху масоните, които, според неговите думи, помогнали на евреите да завземат властта над света и със своите тайни ложи обхванали всички страни, оплитайки техния политически и делови елит в здрава мрежа.

Това е известно на всички. Затова много се учудих, когато сред книгата на моя баща намерих измачкана книга — по-точно само страници, тъй като корицата беше загубена окончателно и безвъзвратно. На титулната страница беше написано: „Барон фон Зеботендорф. Преди идването на Хитлер“.

Честно казано, с историята на Третия райх съм запознат твърде добре, но тази книга не съм имал случай да срещна. Впрочем не се учудвах дълго на този факт. На втората страница беше поставен голям мастилен печат: „За унищожение“. Такъв печат, доколкото ми беше известно, се е поставял на издания, които следвало незабавно да се изземат и унищожат — на съчиненията на Маркс, Ленин и на прочие „опасни книги“. Но какво толкова опасно е могъл да напише Зеботендорф? Ситуацията откровено ме заинтригува.

Справочните издания малко можеха да ми съобщят. Едва след като се свързах с издателството, което беше издало книгата през далечната 1933 година, узнах интересни подробности: оказа се, че практически целият тираж на книгата е бил унищожен ден след появата ѝ по книжарниците. Издателите едва не попаднали в концлагер. Защо Хитлер е пощадил Зеботендорф — остава загадка.

Какво беше написал баронът в тази книга? С безкрайна наивност той решил да опише с чия помощ Хитлер бил дошъл на власт и решил, че това ще му се размине. Не се получило — тайните знания трябвало

да си останат тайни. Но днес ние можем да повдигнем завесата над тези тайни...

КОЙ СТЕ ВИЕ, ВЕЛИКИ МАГИСТРЕ?

В своята книга Барон Зеботендорф описал дейността на някакво тайно общество. Имена той предвидливо не споменавал. Впрочем самите членове на обществото не ги назовавали — в общуването помежду си те използвали цифрови кодове. Задачата на тайното общество била да направят от бъдещия фюрер Велик Магистър, глава на организацията на масоните.

За това Хитлер притежавал всички дадености. Често се говорело за неговите способности на ясновидец (при това без всякаво изпилване на „трето око“). Веднъж, намирайки се на фронта, той предварително напуснал мястото, където след няколко секунди паднал снаряд. А и по-късно, вече като крупен политически лидер, Хитлер демонстрирал феноменален късмет. Според моите сведения над него са били извършени около 40 покушения и само по време на едно (на 20 юли 1944 година) получил контузия и няколко драскотини. От останалите нямал дори синини.

Кой се занимавал с подготовката на бъдещия Велик Магистър? Първата група образували руските масони емигранти. Ненавиждайки властта на червените, те искрено повярвали в националсоциализма и се заели с възпитанието на Хитлер. Още повече че въпреки своята открито провъзгласена ненавист към славяните, се отнасял към тези хора с уважение. Очевидно ги е смятал за потомци на германците, които съставяли дворцовия елит на Руската империя. Глава на руските масони бил прибалтийският немец Шойбнер-Рихтер, който имал огромен принос в развитието на Хитлер като политически лидер. Наистина руските масони ратували за здрав руско-немски съюз — урок, който главата на НСДАП не пожелал да усвои в никакъв случай.

В деня на „Бирения пуч“ руските масони вървели заедно с Хитлер по паважа на Одеонплац в Мюнхен. Генерал Бискупский закрил с тялото си фюрера от изстреляния куршум. Друг куршум поразил Шойбнер-Рихтер. „Всички са заменими, само не и той“, — казал Хитлер, узнавайки за гибелта му.

Впрочем инициативата на руснаците твърде бързо поел Хаусхофер, за когото твърде много писах по-горе. Неговата „Светеща ложа“ започнала да работи над създаването на по-мощна масонска организация, начело на която можел да застане Хитлер. Разбира се, смятал Хаусхофер, че по отношение на „Светещата ложа“ тази организация щяла да заема подчинено положение.

И действително такава ложа била създадена. Наистина сериозна самостоятелна роля тя не получила. Да противопостави на себе си Хитлер тя не можела, доколкото той смятал себе си за Велик Магистър; самият Хитлер предпочитал да се опира на масовата партия, а не на неголяма, макар и високоинтелигентна секта. В отношението на фюрера към масоните през този период започнали да се смесват ненавист и възхищение. Той писал:

Тяхната йерархическа организация и посвещението чрез символични ритуали, които, така да се каже, не натоварват мозъка, но карат да работи въображението посредством магията и символите на култа — всичко това са опасни елементи, елементи, които аз заимствах. Не мислите ли, че нашата партия трябва да има такъв характер? Орден — ето каква трябва да бъде тя; да, орден, йерархичен орден със светско духовенство.

Да погледнем кадри от германската кинохроника през онези години. Ето фюрерът държи реч: и ние виждаме пълната гама от тайни масонски жестове! Ръцете под прав ъгъл са скръстени на гърдите — да-да, именно така правели масонските магистри. Това е изображение на руническият знак „двойна брадва“, символът на властта. В книгите по черна магия той се тълкува по следния начин: „жестът на магистъра — скръстени ръце на гърдите, разбира се, не е нищо друго освен символът на смъртта и възраждането, използван в ритуала за извикване на мъртвите“.

Затова за никакъв разгром на масонските организации не е могло да става дума. Но за да се поставят под държавен и партиен контрол, било съвсем друга работа. Тук нацистите се постарали както трябва. Така и непоявилата се на бял свят масонска ложа била въплътена в

института „Аненербе“. Значителна част от неговия кадрови състав всъщност била съставена от онези, които Хаусхофер набелязвал за сподвижници на Хитлер.

Впрочем мнението на Хаусхофер в този момент не било толкова интересно. Той вече бил създал своя, подчиняваща се само на него масонска ложа. Именно в нея той интегрирал института „Наследството на предците“ и всички прочие проекти, свързани с масоните на Третия райх. Естествено, с послушните на него масони, доколкото Хитлер не търпял противоречия. Тази ложа трябвало, в частност, да постави под свой контрол всички независими масонски организации на райха. Освен това тя следвало да поеме контактите с чуждестранните масони — доколкото това било възможно — и по този начин да съдейства на външната политика на Третия райх. За глава, за Велик Магистър на тази ложа Хитлер назначил един от своите най-близки съратници.

Името на тази ложа било СС.

ЗАД ФАСАДАТА НА МАСОНСКИЯ ХРАМ

Да-да, точно така. Хитлер смятал СС за определен аналог на масонските ложи и неведнъж наричал Хенрих Химлер свой личен масон. Действително в много отношения масонството послужило за прототип на есесовските формирования. Масонските практики активно се внедрявали в такива области, като психологическата обработка, йерархическата структура, образованието. При това да се правят такива заимствания съвсем не се смятало за непочтено. В края на краищата самите масони някога заимствали всичко от Тевтонския орден^[1] — цвета на германското рицарство.

До Втората световна война СС била елитарна организация. Приемането на нови членове се съпровождало със сложни церемонии, подборът се извършвал много внимателно, също както при образуването на масонските ложи. Дори церемонията за приемането на член в СС, всъщност, била заимствана от масоните.

Кандидатът за член на СС бил длъжен да представи своето родословие, което ясно и точно да доказва неговия арийски произход. Срокът за „чиста кръв“ трябвало да бъде изключително голям — два и половина века, от края на XVII век. След това той трябвало да премине определен стаж, който много напомнял манастирското послушание. И едва след изтичането на този „изпитателен срок“ младият човек ставал пълноправен есесовец. Връчвали му кама и пръстен (тези регалии също били заимствани от масоните).

Висшите йерарси на ордена на СС — дванадесет обергрупенфюрери, с които Химлер постоянно се съветвал, — заседавали около специална дъбова маса. Всичко това трябвало да възпроизвежда обстановката на рицарските съвещания около Кръглата маса. Всеки от посветените есесовци имал собствен дъбов стол, на който върху сребърна табелка било написано името му. Освен това той носел кама с особена форма и сребърен пръстен.

Заседанията на избраните обикновено се провеждали в замъка Вевелсбург — „столицата“ на империята на СС, любимата резиденция на Химлер. Той бил построен в кратък срок на мястото на древен

средновековен замък, принадлежащ на един барон-разбойник. До ХХ век от историческата сграда били оцелели само живописни руини. Разположението на замъка не било случайно: той бил център на своеобразен мистичен триъгълник, който се образувал от три свещени места. Първото от тях била Тевгобургската гора, където в началото на новата ера предводителят на германците Арминий победил римските легиони на Вар. Тази победа била свещена за всеки германец, тъй като спряла римското нашествие в Германия и осигурила независимост на германските племена. Вторият връх на триъгълника била скалата Екстернщайн — мястото, където в древността се поддържал древногерманският култ към огъня. На тези скали, надвиснали над Рейн (свещена за всеки немец река, която те наричат Баща Рейн), жреците разположили обсерватория, откъдето наблюдавали движението на звездите и се занимавали с предсказване на бъдещето. Тук бил създаден руническият зодиакален кръг. Третият връх бил древният град Армабег, от който останали само руини. Археолозите от „Аненербе“ предполагали, че Армабег бил на не по-малко от 10 хиляди години и, следователно, бил по-древен от всички известни градове в света.

Самият замък, с построяването на който се заел известният архитект Херман Бартелс, също бил триъгълен по форма. Числото „три“, както и, „дванадесет“, било свещено в ритуалите на СС. Северната кула на замъка била предназначена за събрания на райхсфюрера на СС и на неговите дванадесет посветени — антипод на християнските апостоли. Периодичността на събранията също имала определен ритуален смисъл. Под кулата имало подземно помещение — крипта, в която бил запален свещеният вечен огън. Към него водели три стъпала, а около огъня имало дванадесет възвишения за тържествените церемонии. Предполага се, че там са се изпълнявали ритуали на мистични погребения и тържествено изгаряне на гербове. Впрочем, според някои сведения, там се принасяли и човешки жертви.

В замъка били оборудвани и изследователски лаборатории, наистина не много на брой. В тях работели учени, които създавали психотронно оръжие и изучавали механизмите за управлението на човека. След войната всички резултати от тези изследвания изчезнали. Това, обаче, не ме учудва.

Впрочем плановете на Химлер за бъдещето на Вевелсбург били наистина грандиозни. Ако мегаломанията на Хитлер все още се простирала в определени разумни рамки, поне не се наблюдавали големи разминавания с реалността, то Химлер в своите мистични плановете надхвърлил всички разумни граници. Той имал намерение да издигне около замъка цял град, чиито квартали щели да образуват концентрични кръгове. Позовавайки се на геомантията, учението за „магията“ на Земята, Химлер смятал Вевелсбург за енергиен център на света.

Специалистите в „Аненербе“, особено в отделите, свързани с окултните науки, прекрасно знаели на какви чувствителни струни да играят в душата на своя началник. Финансирането на съответните направления постоянно се увеличавало, а учените представяли на райхсфюрера на СС все нови и нови доказателства за действието на окултните сили. През 1942 година те заявили, че техните противници, преди всичко руснаците, прибегвали до услугите на извънземни същности, които им позволявали да побеждават! Великобритания и САЩ, казвали те, били оплетени от масонските ложи, които по мистичен начин се опитвали да сломят германската нация. Следователно, правели логичен извод експертите на „Аненербе“, трябвало на вражеските усилия да се противопоставят същите методи. Например да се използва за военни цели древният ритуал „локацията на махалото“, като се приспособи към съвременните условия. Впрочем за това си струва да разкажа по-подробно.

[1] **Тевтонският орден** (от лат. *teutonicus* — „немски“) е третият по големина рицарски орден, основан по времето на кръстоносните походи в Палестина — след ордена на йоанитите (Малтийския орден) и ордена на тамплиерите. **Тевтонският (германският) орден** функционира и в наши дни. — Бел.прев. ↑

МАХАЛОТО, НО НЕ НА ФУКО^[1]

Как мислите, колко човека могат да се занимават с възкресяването на старата традиция на DOWSING^[2] (лозоходство), използвана от иманярите през Средните векове. Лаборатория? Отдел? Не, приятели мои! Цял научен институт, работещ в рамките на „Аненербе“. Той се наричал просто и без претенции — Институт на махалото, а лозоходството преименували с по-съвременно и приятно за ухото звучене „локация на махалото“. Случаят с този институт е твърде показателен.

За онези, които не знаят, ще се постарая накратко да опиша принципа на лозоходството. В старите времена се смятало, че подземните реки и кладенци, а също и съкровищата могат да се открият, като се използва орехова пръчка. Пръчката трябвало да бъде във формата на вилица; човек вземал в двете си ръце по една пръчка и се движел напред. Щом като се окажел над подземен обект, пръчките в ръцете му се отклонявали.

Именно този феномен представителите на „Аненербе“ искали да използват за военни цели. По какъв начин? — ще попитате. Много просто! За търсене на британски подводници. Не си мислете, че тогавашните лозоходци са летели със самолети над морето. Напълно достатъчни са им били морските карти, над които те проседявали по цели дни в комфортните си кабинети. А в края на деня правели сводки за „намерени“ вражески субмарини. Мисля, че не е необходимо да уточнявам, че данните абсолютно се разминавали с действителността, като се изключат единични случайни съвпадения.

Наистина срещали се и изключения. Например някой си Страниак, архитект по професия, действително демонстрирал необикновени способности, не намерили реално обяснение. Не била необходима орехова пръчка, за да намери кораба; достатъчно му било да погледне негова фотография и тутакси назовавал приблизителния район на местонахождението му. Известно време проверявали способностите на Страниак на немски кораби и грешките се оказали

удивително незначителни. Най-често архитектът правилно посочвал местонахождението на корабите.

Талантът на Страниак намерил приложение и през 1943 година, когато в Италия се извършил държавен преврат, в резултат на който Бенито Мусолини, приятел и съюзник на Хитлер, бил свален и поставен под стража. Естествено първото желание на фюрера било да спаси приятеля си. Но ето ти проблем — мястото, където държали сваления италиански лидер, било неизвестно. Военното разузнаване не съумяло да се справи със задачата — Мусолини постоянно бил преместван от едно място на друго и информацията, получавана чрез абвера, непрекъснато се оказвала остаряла. На помощ се притекли специалистите от Института на махалото, които привлекли към търсенето на дучето Страниак.

Впрочем в дадения случай талантливият архитект допуснал грешка. Той съобщил, че дучето се намирал на остров Мадалена в Средиземно море. В действителност Мусолини се намирал в планински хотел, за което военното разузнаване накрая успяло да получи информация след два дни. След този случай доверието в Института на махалото паднало и повече никой не се отнасял сериозно към неговите препоръки. През 1944 година институтът без много шум бил ликвидиран.

Но покрай подобни полукомични институти в рамките на „Аненербе“ съществували немалко научни групи, които се занимавали със сериозна работа. Впрочем да спрем вниманието си на всички проекти ние все едно не можем. Затова ще се обърнем накрая към светая светих на „Аненербе“ — на неговите обреди и планове за бъдещето.

[1] **Махало на Фуко** — на името на френския физик Жан Бернар Леон Фуко, който забелязал, че ако се остави едно махало да се люлее свободно, ще изглежда, че с течение на времето то сякаш променя своята равнина на люлеене. Причината за въртенето на равнината на люлеене е действието на инерционната сила на Кориолис поради околоосното въртене на Земята. — Бел.прев. ↑

[2] **Dowsing** (лозоходство) — психически практики за откриване на скрити предмети, които обикновено се намират под земята, като кухни, водни ресурси, минерални залежи и т.н. Лоза, специална

рамка, махало и други. Научни доказателства за реалността на явленияето не съществуват. — Бел.прев. [↑](#)

ОБРЕДИТЕ В „АНЕНЕРБЕ“

Освен Вевелсбург масоните в СС имали още един център на властта. Става дума, както разбирате, за още един средновековен замък. Той се намирал не на юг, а на изток в Германия. Това бил легендарният замък Вартбург, построен през XI век, в който Мартин Лутер^[1] превеждал на немски език Библията. Изобщо, свещено място за всеки немец, особено за протестантите. Именно в този замък се разположило ръководството на „Аненербе“. Именно в него се съставяли проектите за създаване на военно духовна държава.

В замъка се формирала идеологията на бъдещата държава. Известният специалист по расите и психолог Ерих Енш прокламирал: „Расата и кръвта; кръвта и расата лежат в основата на всичко. От образуването на капилярната мрежа до миросгледа води една праволинейна нишка. Светът на идеите на човека зависи не само от духовните фактори, но и от общото битие“. За да се формира единна каста на рицарите на СС, се предполагало създаването на специални „орденсбурги“^[2] — „орденски замъци“, закрити училища интернати, където трябвало да се възпитава елитът на утрешния ден. Всеки замък бил предвиден за петстотин човека.

Първият от „орденсбургите“, замъкът Фогелзанг, бил открит още през 1935 година. На портите му (както и на вратите на концлагерите) създателите му сметнали за необходимо да напишат кратък и съдържателен девиз. Била избрана фразата „Сляпо подчинение“ — първият и главен закон, който трябвало да усвоят бъдещите рицари. Не следвало да се обмислят и обсъждат заповедите на старшите, те трябвало да се изпълняват безпрекословно и фанатично.

Напливът от желаещи да попаднат в орденския замък въпреки строгите изисквания и тежобата на военното възпитание бил огромен. Имали значение и примамливостта на униформата, от една страна, и ореолът на средновековната романтика, от друга. Там всичко било обогрено с тайнствеността на миналото, мистичното и загадъчното. Дори самият ритуал на посвещението — „кървавото кръщение“ — внушавал благоговение и страх. Този ритуал бил разработен на

основата на най-новите постижения на психологията и позволявал да се постигне пълно зомбиране на младите хора.

Възпитаниците били държани на особена диета, която разработил за тях лично Химлер. Те, например, изобщо не употребявали кафе, затова пък пиели в огромни количества минерална вода. Смятало се, че това очиствало организма от шлаките и го оздравявало. Със същата цел се провеждали и „магнетични сеанси“.

Физическите натоварвания били твърде сериозни, тренировките заемали лъвската част от времето на възпитаниците. Но с това работата не свършвала: кандидатите за влизане в ордена на СС били длъжни да изучават руническото писмо, древните германски предания, теорията за расите. Женитбата на младия есесовец можела да се състои само с личното разрешение на райхсфюрера след внимателна проверка на арийския произход на младоженката. При това животът на младото семейство строго се контролирал. В „Аненербе“ по този повод били създадени инструкции, които освен налудничави няма как иначе да нарече човек. Например на новобрачните се препоръчвало да зачеват децата си не другаде, а на гробищата. В резултат на изследвания било установено, че, децата, заченати в такива условия, наследявали духа на мъртъвците, погребани в гробището. Археолозите от „Аненербе“ направили пробни разкопки на гробища, за да установят какви покойници били заровени там. Ако останките принадлежали на хора от нордически тип, гробището попадало в специалния списък на препоръчваните за процедурата зачатия.

Малко по-късно от орденските замъци били създадени подготвителни училища, така наречените „Напола“. Девизът им бил: „Да вярваш, да се подчиняваш, да се сражаваш!“ Критериите за подбор в тях не били толкова строги. След завършване на тези училища най-добрите се изпращали в замъците, където се формирал елитът, а всички останали се отправяли във фронтовите части и подразделенията за охрана на лагерите, които с всяка година ставали все повече. Съответно се увеличавал и броят на „Напола“.

Всеки излизащ от портите на „орденския замък“ бил длъжен да даде обет за вяроност и послушание. С нарушилите обета се разправяли по най-жесток начин. Есесовецът вече нямал възможност да се върне към нормален живот, той не принадлежал на себе си. Главата на Германския трудов фронт доктор Лей казал по този повод: „Всеки от

вас следва да запомни, че онзи, на когото партията отнеме правото да носи кафявата риза, ще загуби не само работата си. Той ще бъде унищожен заедно със семейството си, жената и децата. Такива са жестоките, неумолими закони на нашия орден“.

Церемонията по посвещението се отличавала с особена, мрачна тържественост. Тя била почти напълно копирана от церемонията за посвещение в рицар на Тевтонския орден. След нея новобранецът, получил две, приличащи на мълния, руни „зиг“, можел да смята себе си за част от особената, свръхчовешка раса. Химлер се стремил да направи всичко възможно, за да дистанцира тази раса от обикновените хора. Той мечтаел за свое свръхчовечество. И експертите в „Аненербе“ охотно подкрепяли своя райхсфюрер.

Орденът на СС трябвало да се превърне в затворена корпорация, държава в държавата. Членовете му били задължени да съблюдают само юрисдикцията на ордена, да се подчиняват само на неговите закони. Планирало се да се създадат по цял свят подобни на колонии градове и села на ветераните на СС. Планирало се дори създаването на особена есесовска държава на територията на древна Бургундия^[3]. В речта си през пролетта на 1943 година Химлер се произнесъл по този повод по следния начин.

На мирната конференция светът ще узнае за възкресяването на древна Бургундия. Тази страна, бидейки някога земя на науката и изкуството, е доведена от Франция до равнището на спиртен придаък. Суверенната държава Бургундия със своя армия, закони, монети, поща ще стане образцова държава на СС. В нея ще влязат Романска Швейцария, Шампан, Франш Конте, Ено и Люксембург. Официален език ще бъде, разбира се, немският. Ще управлява само СС, националсоциалистическата партия няма да има никаква власт в Бургундия. Светът ще бъде потресен и възхитен от държавата, където ще бъдат приложени нашите концепции.

От редиците на есесовците ръководителите на ордена подбирали посветените, които, по правило, били приемани в „Аненербе“. Съвсем

не било задължително те да стават учени, просто по такъв начин били издигани над масата от тъпи, безмозъчни изпълнители. Както казвал Хитлер:

Съвсем не става дума за премахване на неравенството между хората, напротив, то трябва да се увеличава, като се поставят непреодолими бариери. Какъв ще бъде бъдещият социален ред? Приятели мои, ще ви кажа следното: ще има класа на господарите и тълпа от различни членове на партията, разделени строго йерархически. Под тях ще стои огромната безлична маса, колектив от служители — низши завинаги. Още по-надолу ще се намира класата на победените чужденци, на съвременните роби. И над всички тях ще застане новата аристокрация, за която засега не мога да говоря... Но тези планове не трябва да бъдат известни на редовите членове на партията.

В системата на институтите на СС особено място заемали концентрационните лагери. Те били не само източник на евтина работна ръка, не само оръдие за наказание за инакомислещите. Те представлявали гигантски жертвеници, където на древните богове се принасяли в жертва хиляди и милиони хора. Пещите на Аушвиц били ритуал. Ни повече, ни по-малко.

В СС разполагали и със собствени разузнавателни институти. Това били външното разузнаване на Шеленберг и знаменитото Гестапо^[4] на Хенрих Мюлер. За тях подбирали най-добрите, най-способните млади хора от орденските замъци. Старите кадри постепенно си отивали, освобождавайки място на новите, фанатични, млади поколения.

Трудно е да се каже как би изглеждал светът, ако всички тези планове се били реализирали. Но, за нещастие на всички масони, матове и свръххора от „Аненербе“, през 1945 година Третият райх претърпял съкрушително поражение.

Но бил ли е разгромен институтът „Аненербе“?

[1] **Мартин Лутер** — немски духовник и теолог, който поставил началото на Протестантската реформация. Мартин Лутер превел Библията на говорим немски език вместо традиционната латинска версия, което я направило по-широко достъпна и оказало огромно влияние върху църквата и цялата германска култура. Издаването на Лутеровата Библия насърчило формирането на стандартна форма на немския език, въвело някои принципи в теорията на превода и оказало влияние върху последвалите преводи на Библията на други говорими езици. — Бел.прев. ↑

[2] **Орденбург Мариенбург** — замък, построен от Тевтонския орден в Мариенбург, на територията на днешна Полша. Той е класически пример за средновековно укрепление и е най-големият тухлен замък в света. Строителството му започнало през 1280 г. от рицарите тевтонци. Надграждането продължило и през следващите 230 години, поради което днес замъкът се състои на практика от 3 замъка, отделени един от друг с ровове и кули. В ниската част са се разполагали търговците, в средния замък, до който се е стигало с подвижен мост, са живеели рицарите, а в най-високата са били сградите с религиозно предназначение и се е извършвало обучението на рицарската армия. — Бел.прев. ↑

[3] **Бургундия** — историческа област в Западна Европа, наречена на германското племе бургунди. През различни периоди от историята с това име били назовавани различни територии от днешна Югоизточна Франция до Нидерландия. — Бел.прев. ↑

[4] **Гестапо** — (съкращение от *Geheime Staatspolizei* — „тайна държавна полиция“) е наименованието на официалната тайна полиция в Нацистка Германия. По времето на така наречения Трети райх Гестапо изпълнявало функциите на централна разузнавателна служба на Германия под върховното ръководство на СС. — Бел.прев. ↑

ПРИЗРАКЪТ НА ЧЕТВЪРТИЯ РАЙХ

Международният трибунал в Нюрнберг забранил наред с другите нацистки структури и „Аненербе“. Малко по-късно бил осъден на смърт и Сиверс. Според очевидци през последните си часове той се държал с поразително достойнство. Преди да го обесят той помолил да му дадат няколко минути за молитва. Молил се по своите, есесовски обреди. А после съвсем спокойно си пъхнал главата в примката.

Тъй като Сиверс бил формален ръководител на „Аненербе“, разбираемо е, че е бил длъжен да приеме смъртта след формалния край на тази организация. Всичко е било съвсем логично. Сиверс е знаел, че с падането на Третия райх за тайната масонска ложа на СС нищо не било загубено. Да, тя трябвало да остане в сянка, но делото ѝ продължавало да живее.

През 1946 година в Мадрид, където управлявал съюзникът на Хитлер Франко, била създадена организацията „ОДЕССА“ — разшифрована, тази абревиатура звучала като „Общество на бившите членове на СС“. Но членовете на СС, както знаем, не ставали бивши. И те покрили цяла Европа с тънка мрежа под кодовото наименование „Паяк“, през която от Германия в безопасни страни бягали десетки и стотици бивши есесовци. Приоритет се давал на онези, които били изцапани с кръв, и на сътрудниците на „Аненербе“ — на такива, като моя баща. Начело на „Паяка“ стоял известният диверсант Ото Скорцени. Той разполагал с големи финансови средства (нацистките вноски никъде не се били дянали), а също и с много чисти бланки за паспорти на други държави. Само Аржентина му предоставила 7 хиляди бланки.

Голяма част от архивите на „Аненербе“, незавзети от Червената армия, също била изпратена в Южна Америка. Къде се дянала после беше голяма загадка за мене (впрочем днес вече ми е известен отговорът на този ребус). В южноамериканските държави процъфтявали немски колонии — селища, основани от бивши есесовци и ползвачи се практически с пълна независимост (в едно от тези селища, собствено казано, израсна и авторът на тези редове).

Институтът „Аненербе“ фактически се възродил под предишното си наименование и до 1975 година функционирал в Мадрид. Понататък се наложило дислокацията да се смени и изобщо да се премине към схема на децентрализация като по-изгодна. Разбира се, ветераните на Третия райх постепенно напуснали работа, но на тяхно място дошла младежта, която горела от желание „да не накърни честта на бащите“.

„ОДЕССА“ и „Аненербе“ станали пионери в областта на много финансови машинации. Да-да, те не само харчели натрупаните през годините на нацисткото господство пари, но и активно ги заработвали. Тайни финансови и разузнавателни нишки водели до Ирландия, Австрия, Швеция, Швейцария, Китай, Хонконг, Иран, Тунис, Турция, Мароко, Италия и Южна Африка. В много традиционни направления на „сенчестата икономика“ наследниците на СС са унищожили традиционните мафиотски кланове и в някои региони изцяло контролират, например, търговията с оръжие и със скъпоценни камъни, прането на пари. Мафията не била в състояние да се сражава с тях, защото на фона на есесовците изглеждала като училищен хулиган на фона на серийни убийци.

На базата на „Аненербе“, който имал собствен финансово-икономически отдел, бил създаден рентабилен бизнес за охрана, детективски услуги и одиторски световни компании. Световната финансова империя на нацистите е представена от концерн на Флик^[1], в структурата, на който влиза известната фирма „Мерцедес-Бенц“, тръстът „ИГ Фарбениндустри“, Обединените австрийски металургични и стоманени заводи, фирмата „Щайбах“, концернът „Ферайнигешалверке АГ“ и стотици други транснационални компании, тръстове и корпорации.

Център на дейността на нацистите се смята Чили. Именно там от 1958 година работи изследователският комплекс „Аненербе“ под наименованието „Дигнидад“. Именно там, в Западните Кордилери, са разположени учебните центрове — съвременните орденски замъци. Навремето нацистите помогнали на Пиночет да дойде на власт, след което се чувстват в Чили свършено свободно.

Впрочем те действат безнаказано и по друга причина. Работата е там, че наследниците на СС твърде много знаят за международните връзки на нацизма, за онази помощ, която му е била оказвана от страна

на западните демокрации, техните правителства и масонски кръгове. Съвременният Запад, пазещ гробовно мълчание за много загадки на Третия райх, е крайно незаинтересован тази информация да стане достояние на обществеността.

[1] **Фридрих Флик** — крупен немски индустриалец, военен престъпник, един от първите немски магнати, оказал военна подкрепа на нацисткото движение, основател на династията на милиардерите. Член на НСДАП от 1937 година. Нюрнбергският трибунал през 1947 година го осъдил на 7 години затвор. След предсрочното му освобождаване Флик възродил империята си и към 1960 година отново станал един от най-богатите хора в Германия. — Бел.прев. ↑

ПОСЛЕСЛОВ

Дойде време да поставя точка. Вероятно това е най-сложното от всичко, което предстои да направи авторът. Препрочитайки ръкописа още един път, смятам, че сега много неща бих направил иначе. Мисля, че книгата се получи малко объркана, претоварена с факти. Но какво да се прави: за всеки автор книгата е като дете. Тя е такава, каквато е. Смея да се похваля, че първият ми опит на писателското поприще не е толкова лош. В края на краищата, постигнах основните си цели — запознах ви, скъпи читатели, с онези страници от историята на Третия райх, които по-рано се премълчаваха или се тълкуваха съвсем невярно.

Разбира се, аз самият много неща не знам, много неща за мен са „бели петна“. Но ако се съгласим да не си затваряме очите, да не се ограничаваме с жалката, примитивна картина, която продажните историци ни подхвърлят заради нечии користни интереси, ние рано или късно ще се докоснем до истинското познание. Вярата в това ме поддържа и ме кара да продължавам своите изследвания.

В процеса на работата ми с документите на моя баща се натъкнах на три интересни теми, които заслужават отделно изследване. На тях ще бъдат посветени следващите ми книги.

Какви са тези теми? Спомнете ли си, че стана дума за Арктогея, проекта за колонизацията на Антарктида, за множеството неизвестно къде изчезнали хора, за документи, съкровища? Убеден съм (и не просто убеден, със сигурност знам), че този проект е бил реализиран! Нацистката база в Антарктида е действала в продължение на десетилетия, напълно възможно е да действа и сега.

Отделно вниманието ми беше привлечено от „чудото-оръжие“ на Третия райх. От 1942 до 1945 години хитлеровото ръководство нееднократно обещаващо на войниците на фронта скорошната му поява. Пропаганден трик? Да, именно така го тълкуват и днес. В същото време никой не отрича, че Третият райх първи е успял да създаде реактивна бойна авиация, балистични ракети с далечно действие. А колко още проекта са били пред завършване? Заех се с два

от тях: космическата ракетна програма и атомната бомба. Много историци признават, че немците са били много близо до създаването на собствена ядрена бомба и едва не са изпреварили американците. В действителност те са вървели успоредно. И само случайността попречила на използването на германското ядрено оръжие през пролетта на 1945 година.

Що се отнася до ракетната космическа програма, то тя е била насочена преди всичко към създаване на междуконтинентално балистично оръжие, способно да достигне територията на САЩ. Такава ракета действително е била създадена и произведена. За нейната съдба също непременно ще разкажа.

До среща на страниците на следващите ми книги!

Издание:

Автор: Ханс Улрих фон Кранц

Заглавие: Тайните на Третия райх

Преводач: Лиляна Мандаджиева

Година на превод: 2013

Издател: „Паритет“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: документална проза

Печатница: „Анториери“

ISBN: 978-619-153-023-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3230>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.